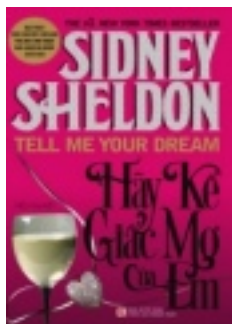

Hãy Kể Giấc Mơ Của Em

Contents

Hãy Kể Giấc Mơ Của Em	1
1. Chương 01	2
2. Chương 02	8
3. Chương 03	13
4. Chương 04	17
5. Chương 05	23
6. Chương 06	28
7. Chương 07	34
8. Chương 08	41
9. Chương 09	47
10. Chương 10	51
11. Chương 11 Part 1	54
12. Chương 11 Part 2	58
13. Chương 12 Part 1	64
14. Chương 12 Part 2	69
15. Chương 13	75
16. Chương 14	80
17. Chương 15	88
18. Chương 16	94
19. Chương 17	104
20. Chương 18	108
21. Chương 19	113
22. Chương 20	120
23. Chương 21 Part 1	125
24. Chương 21 Part 2	130
25. Chương 22	136
26. Chương 23	139
27. Chương 24	144
28. Chương 25	149
29. Chương 26	156
30. Chương 27	160
31. Chương 28 - End	168

Hãy Kể Giấc Mơ Của Em

Giới thiệu

Những nhân vật chính của tác phẩm là Ashley Patterson, một cô gái người Mỹ tham công tiếc việc v

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hay-ke-giac-mo-cua-em>

1. Chương 01

Chương 1

Ai đó đang theo dõi nàng. Nàng đã đọc nhiều về những kẻ chuyên nghề theo dõi, nhưng dường như là họ thuộc về một thế giới khác - thế giới của bạo lực. Nàng không hề hay biết ai muốn làm hại mình. Nàng cố gắng trấn tĩnh, nhưng cuối cùng cũng rơi vào giấc ngủ đầy những cơn ác mộng và mỗi buổi sáng lại giật mình thức giấc với cảm giác sợ hãi lừng trên đầu. Có thể chỉ là do mình tưởng tượng ra. Ashley Patterson nghĩ. Mình đã quá vất vả rồi. Mình nên đi nghỉ một chuyến.

Nàng chăm chú ngắm nhìn mình qua tấm gương để ở phòng ngủ. Trong gương in hình một người đàn bà ở độ tuổi 30, trang phục gọn gàng, tỏa ra sự sang trọng, vóc dáng mảnh mai và cặp mắt thông minh song tràn đầy vẻ ưu tư. Ở nàng toát lên vẻ tao nhã ưa nhìn và một chút gì đó như là quyến rũ. Mái tóc đen mượt mà buông xõa một cách tự nhiên xuống hai bờ vai. Trông mình đáng ghét quá. Ashley nghĩ. Mình quá gầy. Có lẽ mình phải ăn mạnh nữa lên. Nàng rời tấm gương, xuống bếp chuẩn bị bữa sáng, cố ép mình quên đi những điều đáng sợ có thể xảy ra để tập trung vào món trứng ốp la. Nàng bật máy pha cà phê rồi cho một lát bánh mì vào lò nướng bằng điện. Mười phút sau,, bữa sáng đã sẵn sàng trên bàn. Ashley ngồi xuống. Nàng cầm thìa lên, nhìn đĩa đồ ăn một lúc rồi lắc đầu ngao ngán. Nỗi sợ hãi đã làm tiêu tan cảm giác thèm ăn của nàng, dù nàng đang đói đến cồn cào.

Không thể tiếp tục thế này được nữa, nàng giận dữ nghĩ. Bất kể hần là ai mình cũng không để hần uy hiếp mình nữa. Nhất định.

Ashley liếc đồng hồ. Đã đến giờ đi làm. Nàng nhìn quanh căn phòng quen thuộc như tìm kiếm sự trấn tĩnh lại. Đây là căn hộ trên tầng bốn của khu chung cư ở phố cụt Via Camino, có phòng khách, phòng ngủ, phòng làm việc riêng, phòng tắm, nhà bếp và cả phòng để quần áo. Nàng đã sống ở đây, Cupertino - California được ba năm. Và cho tới hai tuần trước thì nàng vẫn nghĩ đây là một tổ ấm lý tưởng. Còn bây giờ hóa ra nó đã biến thành pháo đài, nơi không ai có thể lọt vào hòng ám hại nàng. Ashley tiến ra cửa chính và kiểm tra lại ổ khóa.

mình sẽ gắn thêm cái chốt vào, nàng nghĩ. Ngày mai. Sau đó nàng tắt đèn, kiểm tra cửa một lần nữa sau khi đã khóa lại rồi dùng thang máy đi xuống tầng hầm để xe.

Gara vắng lặng, khoảng cách từ cửa thang máy đến chiếc xe con của nàng là feet. Nàng cẩn thận nhìn quanh, rồi chạy vụt ra xe, chui vào trong và đóng sầm cửa lại, tim đập thình thịch. Nàng lái xe vào trung tâm thành phố dưới bầu trời xám xịt, ảm đạm như báo trước những điềm gở sắp xảy ra. Dự báo thời tiết nói là sẽ có mưa. Nhưng rồi sẽ không mưa đâu, Ashley nghĩ. mặt trời sẽ xuất hiện thôi. Tôi đánh cuộc với ngài đây Thượng đế ạ. Nếu không có mưa thì tức là mọi việc vẫn ổn cả và chuyện đó chỉ là tôi tưởng tượng ra mà thôi.

Mười phút sau, Ashley Patterson lái xe đến khu trung tâm Cupertino. Cho tới bây giờ nàng vẫn chưa hết ngạc nhiên về điều kì diệu đã xảy ra với cái thị trấn im lìm nhỏ nhoi ở vùng Santa Clara Valley này. Cách San Francisco 50 dặm về hướng Bắc, đây là nơi cuộc cách mạng tin học nổ ra và nó rất xứng đáng với cái biệt danh Silicon Valley nổi tiếng thế giới.

Ashley làm việc tại Công ty Global Computer Graphic, một công ty mới ra đời nhưng đã khá thành công với khoảng 200 nhân viên.

Lúc Ashley rẽ vào đường Silverado, nàng có cảm giác hẫng đang ở đằng sau nàng, đang theo dõi nàng. Nhưng hẫng là ai ? Và tại sao ? Nàng nhìn vào kính chiếu hậu. Tất cả đều vẫn có vẻ bình thường.

Nhưng bản năng lại mách bảo nàng khác.

Tòa nhà của Global Computer Graphic được xây cất theo kiểu hiện đại và lộng lẫy đã ở trước mặt nàng. Ngoặt vào khu bãi đậu, cho người bảo vệ xem tấm thẻ nhận dạng, nàng đưa xe vào chỗ đỗ của mình. Tại đây nàng thấy an toàn hơn.

Lúc nàng ra khỏi xe thì trời đổ mưa.

Chín giờ sáng, Global Computer Graphic như một cỗ máy khổng lồ đang chạy hết công suất. Có đến 80 nhân viên cao cấp - song phần lớn đều trẻ tuổi - đang làm việc. Họ say sưa dựng các trang Web, tạo biểu tượng cho các công ty mới, làm bìa, tạo mẫu cho công ty đĩa hát, các nhà xuất bản, thiết kế phần minh họa cho các tạp chí khác nhau. Khu làm việc của họ được chia thành những bộ phận cơ bản:

quản lý, kinh doanh, tiếp thị và hoạt động kỹ thuật. Không khí làm việc hăng say, sôi nổi một cách tự nhiên. Họ ngồi tại bàn hoặc đi lại trong các bộ trang phục thoải mái như quần Jean, áo len, váy dài, váy ngắn ... Ashley vừa định ngồi vào bàn thì Shane Miller, trưởng phòng, bước tới. “Chào, Ashley”.

Shane Miller khoảng 31-32 tuổi, vạm vỡ, nghiêm chỉnh và dễ thương. Lúc đầu anh ta đã cố tán tỉnh Ashley lên giường cùng mình nhưng sau rồi lại bỏ cuộc và họ đã trở thành bạn thân.

Shane đưa cho Ashley cuốn tạp chí Time mới nhất. “Xem chưa ?”.

Ashley liếc qua trang bìa. Đó là hình ảnh của một người đàn ông trạc 50 tuổi, tóc bạc, nhìn hơi đặc biệt. Ghi chú ở ngay bìa tạp chí viết “Bác sĩ Steven Patterson, Cha đẻ của “Tôi đọc rồi”.

“Làm con của một ông bố nổi tiếng có cảm giác gì ?”.

“Tuyệt diệu”. Ashley cười, “Ông ấy thật vĩ đại”.

“Tôi sẽ bảo bố tôi là anh nói vậy. Tôi có hẹn ăn trưa với ông”.

“Được thôi. Nhân tiện ...”. Shane Miller đưa cho Ashley bức ảnh của một minh tinh màn bạc sắp được dùng cho một mẫu quảng cáo của khách hàng.

“Chúng ta có chút rắc rối ở đây Cô thấy đấy Desiree đã nặng thêm khoảng 5 kilô. Hãy nhìn vào quảng đen quanh mắt cô ta xem. Và dù có trang điểm đi nữa thì da cô ta trông vẫn cứ bần bần thế này đấy. Cô xem liệu có khắc phục được không ?”.

Ashley lật qua lật lại tấm ảnh. “Tôi sẽ tẩy quảng đen đó đi. Tôi cũng sẽ cố bóp cho mặt cô ta gầy bớt đi. Nhưng Không. Như vậy trông cô ta sẽ rất kì quặc”:

Nàng vẫn liên tục lật tấm ảnh. Còn phải xem. lại vài chỗ khác nữa:

“Cảm ơn. Tối thứ bảy vẫn thế chứ ?”.

“Không báo lại là không thay đổi”.

Shane Miller cúi đầu về phía tấm ảnh. “Không cần phải vội đâu. Tháng sau mới dùng đến nó mà”.

Ashley mỉm cười. “Còn gì mới nữa không ?”.

Nàng bắt tay vào việc. Ashley là một chuyên gia về lĩnh vực quảng cáo và thiết kế đồ họa, Nàng tạo nền, tạo mẫu bằng các kiểu chữ và hình ảnh minh họa.

Nửa giờ sau, khi đang làm việc với bức ảnh cô diễn viên nọ, Ashley cảm thấy có ai đó đang nhìn mình. Nàng ngẩng lên.

Đó là Dennis Tibble.

“Xin chào em”.

Giọng gã luôn làm nàng tức điên lên. Tibble là một tài năng lớn của Công ty.

Gã nổi tiếng khắp cả khu vực với biệt hiệu “Tay hàn gắn” Tibble thường xuất hiện mỗi khi có máy tính gặp sự cố. Gã khoảng trên dưới 30, gầy gù, đầu hói, nom khó ưa với vẻ ngạo mạn không giấu giếm. Nhân cách của gã chẳng ra gì và trong ngoài Công ty thì đang xì xào rằng gã đã phải lòng Ashley từ lâu.

“Có cần tôi giúp không ?”.

“Không, cảm ơn”.

“Này, sao thứ bảy này chúng ta lại không cùng ăn tối nhỉ ?”.

“Cảm ơn, tôi bận rồi”.

“Lại đi với sếp hả ?”.

Ashley ngẩng lên nhìn gã, diên tiết thật sự. “Này, không phải chuyện của ...”.

“Tôi chẳng hiểu cô tìm thấy cái gì tốt đẹp ở anh ta. Còn tôi thì khác Tôi sẽ tặng cô những giây phút thật tuyệt diệu Chắc cô hiểu tôi muốn nói gì ?”.

Ashley cố gắng kiềm chế cơn giận. “Tôi có việc phải làm, Dennis”.

Tibble đứng sát vào người nàng và thì thầm. “Có một chuyện em phải biết về anh đấy, em cưng. Anh sẽ không bỏ cuộc đâu. Không bao giờ”.

Nàng nhìn gã bỏ đi và tự hỏi :

Phải chăng là hắn ? 12giờ 30, nàng tạm rời công việc để đến nhà hàng Marghellta đi Roma dùng bữa trưa với cha nàng.

Ngồi trong một góc khuất của nhà hàng đông đúc nàng nhìn Steven tiến về phía mình:

Phải công nhận rằng ông rất đẹp trai. Hầu hết mọi người có mặt đều quay nhìn theo khi ông đi qua. Làm con của một ông bố nổi tiếng có cảm giác gì?

Nhiều năm trước, bác sĩ Steven Patterson đã đi tiên phong trong lĩnh vực giải phẫu tim mạch. Ông được mời đến giảng dạy ở hàng trăm bệnh viện trên thế giới. Mẹ của Ashley qua đời năm nàng 12 tuổi và nàng không còn ai thân thích ngoài Steven, bố mình.

“Xin lỗi vì bố đến muộn, Ashley”. Ông cúi xuống hôn nhẹ lên má nàng.

“Không sao, con cũng vừa tới xong”.

Ông ngồi xuống. “Con đã xem tờ Time chưa ?”.

“Rồi ạ. Shane đã đưa cho con”.

Ông cau mày. “Shane ? Ông chủ à ?”.

“Không phải ông chủ. Anh ấy ... anh ấy là trưởng phòng của con”.

“Đừng bao giờ lẫn lộn giữa công việc và giải trí, Ashley. Không phải là bạn bè bình thường, phải không ? Con sai rồi đấy”.

“Bố, chúng con chỉ là ...”.

Người bồi bàn đi đến. “Mời hai vị xem thực đơn”.

Bác sĩ Patterson quay lại, về cái kính. “Anh không thấy chúng tôi đang nói chuyện à ? Bao giờ tôi gọi hãy đến”.

“Tôi ... tôi xin lỗi”. Anh ta vội vã rời đi.

Ashley hơi cúi xuống vì xấu hổ. Nàng đã quên mất là bố mình rất hay cáu bẳn. Đã có lần ông đánh một bác sĩ thực tập trong một ca phẫu thuật chỉ vì chút xiu sơ suất ...Nàng chợt nhớ đến những vụ cãi vã dữ dội giữa bố và mẹ hồi nàng còn nhỏ. Họ đã làm nàng khiếp đảm. Bố mẹ nàng luôn tranh giành nhau yế một cái gì đó mà nàng, dù cố gắng hết sức cũng không thể nhớ ra. Nó đã biến khỏi đầu óc nàng.

Bố nàng lại tiếp tục, như thể cuộc nói chuyện chưa hề bị ngắt quãng. “Đến đâu rồi nhỉ ? À, ở chỗ giao du với Shane, Miller là một lỗi lầm. Một lỗi lầm nghiêm trọng Những lời của ông đã đưa nàng về một quá khứ buồn bã.

Nàng có thể nghe thấy giọng bố gay gắt. “Giao du với Jim Cleary là một lỗi lầm. Một lỗi lầm nghiêm trọng ...

Ashley, năm 18 tuổi, sống tại Bedford, Pennsylv - vania, nơi nàng ra đời. Còn Jùn Cleary lúc đó là chàng trai nổi tiếng nhất khu vực trường Trung học Bedford. Anh ta là thành viên đội bóng đá, đẹp trai, vui nhộn và có nụ cười đầy quyến rũ. Ashley cảm tưởng như tất cả lũ con gái trong trường đều muốn ngủ với Jim. Và đa số bọn nó đã làm vậy. Nàng nghĩ với vẻ ghê tởm. Khi Jim Cleary bắt đầu rủ Ashley đi chơi, nàng đã quyết định sẽ không lên giường với anh ta. Nàng biết tổng rằng anh ta chỉ muốn làm tình với nàng.

Nhưng rồi thời gian trôi qua, nàng đã thay đổi ý định. Nàng cũng thích chuyện đó còn Jim thì lại ngày càng tỏ ra đứng đắn, thành thật hơn trong quan hệ với nàng.

Mùa đông năm đó lớp lớn trong trường tổ chức đi trượt tuyết vào cuối tuần trên núi. Jim Cleary rất mê môn thể thao này.

“Chúng ta sẽ có những giây phút tuyệt vời”. Jim quả quyết.

“Em không đi đâu”. Ashley ngúng nguẩy.

Jim nhìn nàng sửng sốt. “Tại sao ?”.

“Em ghét mùa đông. Ngón tay em sẽ bị tê cứng, dù có đi găng”.

“Nhưng sẽ rất vui về để ...”.

“Em không đi mà”. Nàng dằn dỗi.

Và Jim đã ở lại Bedford theo nàng.

Hai người cùng chia sẻ nhưng suy nghĩ, những sở thích của nhau và họ luôn cảm thấy vui vẻ khi ở bên nhau.

Khi Jim Cleary hỏi Ashley, “Có người hỏi anh một câu rất dở dắn, rằng có phải em là người yêu của anh không ? Anh trả lời sao bây giờ ?”.

Thì nàng đã mỉm cười. “Bảo với họ rằng, phải đấy”.

Bác sĩ Patterson tỏ ra lo lắng. “Con cặp kè với thằng Cleary hơi nhiều đấy “Bố, anh ấy rất đứng đắn, con yêu anh ấy”.

“Làm sao con yêu nó được. Nó chỉ là thằng cầu thủ chết tiệt thôi. Bố sẽ không để con lấy bọn vai u thịt bắp đâu. Nó không đủ tử tế với con đâu, Ashley”.

Ông đã nói tương tự thế về tất cả những chàng trai mà Ashley đã đi chơi cùng.

Bố nàng vẫn tiếp tục gièm pha, dè bĩu Jim Cleary nhưng sự việc chỉ vớ ra vào đêm nhà trường tổ chức lễ tốt nghiệp. Jim Cleary và Ashley hẹn nhau cùng tới dự buổi lễ. Khi Jim đến đón thì nàng còn đang thẩn thức.

“Em sao thế ? Có chuyện gì xảy ra vậy ?”.

“Bố ... bố nó sẽ đưa em sang London. Ông đã đăng ký cho em theo học ở đó.

Jim Cleary lặng người đi, nhìn nàng. “Ông làm thế vì chuyện của chúng ta, phải không ?”.

Ashley gật đầu, trông rất tội nghiệp.

“Khi nào em đi ?”.

“Ngày mai”.

“Đừng, Ashley, vì Chúa, đừng để bố em chia rẽ chúng ta. Hãy nghe anh.

Anh muốn cưới em.

Ông chú anh đã sắp xếp cho anh một công việc rất tốt tại văn phòng quảng cáo của ông ở Chicago.

Chúng ta sẽ bỏ trốn. Sáng mai mình gặp nhau ở ga. Có tàu đi Chicago lúc bảy giờ. Em đi cùng anh chứ ?”.

Nàng nhìn anh một lúc lâu rồi khẽ nói :

“Vâng”:

Cố gắng lục lại ký ức đến đâu Ashley cũng không thể nhớ nổi đêm vui đó diễn ra như thế nào. Nàng và Jim đã hầu như chỉ giấu mình vào một góc bàn bạc về kế hoạch trốn đi sáng hôm sau.

“Tại sao chúng mình không bay đến Chicago?”.

Nàng hỏi.

“Vì chúng mình sẽ phải khai tên thật với hãng hàng không. Nếu đi tàu hỏa thì sẽ chẳng ai biết mình là ai và đi đâu cả”.

Lúc ra về Jim hỏi khẽ.”Em có muốn tạt qua chỗ anh không ? Người nhà anh đã đi nghỉ cuối tuần hết rồi”.

Ashley lưỡng lự. “Jim ... chúng ta đã chờ đợi bao lâu rồi ... Thêm vài ngày nữa thì có sao đâu”.

Em nói cũng đúng ...Jim phá lên cười. “Có lẽ anh là người duy nhất trên cái nước Mỹ này cưới được một cô gái còn trinh”.

Khi Jim Cleary đưa Ashley về đến nhà thì bác sĩ Patterson đã đứng chờ ở cửa. “Sao con lại về muộn quá như vậy ?”.

“Cháu xin lỗi. Buổi liên hoan ...”.

“Đừng giải thích vớ vẩn, Cleary. Anh nghĩ là anh đang gạt ai cơ chứ ?”.

“Cháu không ...”.

“Từ giờ trở đi, xin anh bỏ cái bàn tay bẩn thỉu của anh ra khỏi con gái tôi, được chứ ?”.

“Con im ngay”. Ông quát lên. “Cleary, anh cút đi cho khuất mắt tôi”.

“Thưa bác, con gái bác và cháu ...”.

“Jim ...”.

“Đi vào phòng ngay”.

“Thưa bác ...”.

“Nếu anh còn luẩn quẩn ở đây thì đừng trách là tôi sẽ bẻ xương anh ra đấy”.

Ashley chưa bao giờ thấy bố giận dữ như vậy.

Ông quát tháo cho đến khi Jim phải bỏ đi mà không nói được lời nào còn Ashley thì nước mắt đầm đìa.

Mình sẽ không để bố đối xử như vậy với mình nữa. Ashley nghĩ một cách quả quyết. Bố đang cố phá hoại đời mình. Nàng ngồi bó gối trên giường rất lâu.

Tương lai của mình là Jim. Mình muốn sống cùng anh ấy. Mình không muốn ở đây lâu hơn nữa. Nàng đứng dậy và thu dọn đồ đạc, cho vào túi. Nửa giờ sau, Ashley khẽ mở cửa sau và chạy đến nhà Jim Cleary, cách khu nhà nàng tới hơn chục cây số. Mình sẽ ở đó đêm nay và sáng mai sẽ cùng Jim đáp tàu đi Chicago.

Khi đến gần nhà anh, nàng nghĩ lại Không. Thế này không được. Mình không muốn hỏng việc. Mình sẽ gặp Jim ở ga.

Và nàng lặng lẽ quay về nhà.

Ashley đã thức trắng cả đêm đó để nghĩ về cuộc sống tuyệt diệu mà nàng và Jim sắp được hưởng. Năm giờ rưỡi, nàng xách túi lên và rón rén đi qua cửa phòng bố nàng vẫn đang khép chặt. Nàng ra khỏi nhà, đi xe buýt đến ga. Chưa thấy Jim đâu cả. Nàng đã đến quá sớm. Một tiếng sau mới có tàu. Nàng ngồi đợi người yêu trên chiếc ghế dài. Trong lúc chờ đợi, nàng mường tượng đến cánh bố nàng thức dậy, không thấy nàng đâu, sẽ bỏ đi tìm khắp nơi. Ông nhất định sẽ tức điên lên. Mình không muốn bố kiểm soát đời mình. Một ngày kia bố sẽ hiểu Jim và sẽ thấy con gái bố hạnh phúc thế nào. 6 giờ 30 ... 6 giờ 40 ... 6 giờ 45. 6 giờ 50 ... Vẫn không thấy Jim đâu. Ashley bắt đầu lo lắng. Chuyện gì đã xảy ra?

Nàng quyết gọi điện đến nhà Jim. Không ai nhắc máy cả 6 giờ 55 ... anh ấy sẽ đến ngay thôi mà. Nàng lẩm bẩm. Nghe tiếng còi tàu ở xa, nàng nhìn xuống đồng hồ 6 giờ 59. Con tàu đang từ từ chuyển bánh. Nàng tuyệt vọng nhìn quanh. Một cái gì đó tồi tệ đã xảy ra và anh ấy. Anh ấy đã gặp tai nạn. Anh ấy đang trong bệnh viện ... Vài phút sau, nàng đứng nhìn con tàu khuất bóng, chờ theo cả giấc mơ của nàng trong đó. Nàng cố đợi thêm nửa giờ và gọi điện cho Jim lần cuối cùng. Không thấy gì cả. Nàng lặng lẽ lê gót về nhà.

Trưa hôm đó, hai bố con Ashley đáp máy bay tới London.

Nàng theo học ở thủ đô xứ sương mù được hai năm để rồi khi nhận ra mình có niềm say mê với máy tính, nàng đã đệ đơn xin học bổng MEI Wang tại Đại học California dành cho nữ giới, ngành kỹ thuật. Đơn của nàng được chấp thuận và ba năm sau đó nàng trở thành nhân viên của Công ty Global Computer Graphics.

Thời gian đầu, nàng có viết dăm bảy lá thư cho Jim Cleary nhưng rồi nàng lại đốt hết đi.

Hành động và sự im lặng của Jim đã cho nàng biết tình cảm của anh ta dành cho mình như thế nào rồi.

Giọng nói của bác sĩ Patterson kéo Ashley trở về với thực tế.

“Con thả hồn đi đâu vậy? Con đang nghĩ gì thế!”.

Ashley ngấm bố qua bàn ăn. “Không ạ”.

Bác sĩ Patterson vẫy tay gọi người bồi bàn, mỉm cười thân thiện và nói, “Giờ thì cho chúng tôi xem thực đơn”.

Chỉ khi trở về văn phòng Ashley mới nhớ nàng đã quên không chúc mừng bố mình về việc ông được đăng lên trang bìa của tờ Time.

Dennis Tibble đã chờ sẵn tại bàn làm việc của nàng.

“Thấy người ta bảo cô đi ăn với ông già hả?”.

Hắn như cái máy nghe lên vậy. Hắn cứ nghĩ việc của hắn là phải biết tất cả mọi chuyện xảy ra ở đây. “Có chuyện gì?”.

“Thế thì không vui lắm đâu”. Gã hạ giọng.

“Tại sao cô chẳng bao giờ đi ăn với tôi?”.

“Dennis ... tôi đã nói rồi. Tôi không thích”.

Gã cười to. “Cô sẽ thích. Rồi xem”.

Có cái gì đó kỳ lạ ở gã, hình như là vẻ hăm dọa. Nàng tự hỏi một lần nữa, liệu gã có phải là. Nàng lắc đầu. Không. Nàng phải quên chuyện đó đi.

Trên đường về nhà, Ashley cho xe rẽ qua hiệu sách Apple Tree. Trước khi ra khỏi xe nàng đã cẩn thận quan sát qua tấm gương chiếu hậu xem có ai theo dõi mình không. __Không ai cả. Nàng yên tâm đi vào nhà sách.

Một người đàn ông trẻ mau mắn bước lại. “Tôi có thể giúp gì cho cô?”.

“Vâng. Tôi ... anh có sách về những kẻ theo dõi không?”.

Anh ta nhìn nàng lạ lẫm. “Theo dõi à?”.

Ashley bỗng thấy mình ngớ ngẩn. Nàng nói nhanh. “Vâng, tôi cũng cần những cuốn về ... vườn tược.. và hoang thú ở châu Phi ...”.

“Những người theo dõi, vườn tược và hoang thú ở châu Phi ?”.

“Đúng vậy”. Nàng nói quả quyết.

Ai mà biết được. Có thể tới ngày nào đó mình sẽ có một khu vườn và mình sẽ đi du lịch Phi châu thì sao ?

Khi Ashley quay ra. xe, trời lại đổ mưa. Nước mưa đập vào mặt kính, biến quãng đường trước mặt thành một bức tranh lấm tấm kỳ quái. Nàng bật cho hai cái gạt nước hoạt động. Chúng chạy qua chạy lại trên mặt kính rít lên. “Hắn sẽ được cô sẽ được cô sẽ được cô Ashley vội vàng tắt đi không cho nó hoạt động nữa. Không, nàng nghĩ. Chàng đang nói, “Không có ai, không có ai, không có ai”. Nàng bật lại cần gạt nước. “Hắn sẽ được cô ... sẽ được cô sẽ được cô ...

Ashley đỗ xe vào gara, đến bên thang máy và nhấn nút. Hai phút sau nàng đã đứng trước căn hộ của mình. Nàng nhét chìa khóa vào ổ, xoay một vòng, mở cửa ra và chết lặng.

Tất cả đèn trong nhà đều bật sáng trưng.

2. Chương 02

Chương 2

Xung quanh bụi dâu.

Con khỉ đuổi con chồn.

Con khỉ nghĩ thật là vui vẻ.

Bốp ! Đi đời con chồn.

Toni Prescott biết rất rõ tại sao mình lại thích hát bài đồng dao đó. Mẹ nàng thì rất ghét nó. “Thôi ngay bài hát ngớ ngẩn đó đi:

Con có nghe mẹ nói không? Con không biết hát đâu”.

Vâng, thưa mẹ”. Và Toni lại tiếp tục hát, hát nữa, thì thầm trong cổ họng. Đã lâu lắm rồi những ký ức của những ngày xưa đó vẫn mang lại cho nàng cảm giác kích động. Về sự thách thức, sự chống đối lại mẹ nàng.

Toni Prescott rất ghét làm việc tại Công ty Globai Computer Graphics. Năm nay nàng 22; sôi nổi, tinh ranh và liều lĩnh. Ở con người nàng, sự trầm tĩnh và thói bông bột chia làm hai phần đều nhau. Nàng có khuôn mặt hình trái tim, cặp mắt màu nâu ranh mãnh, và một thân hình không còn cách gọi nào khác hơn là khuê gôi. Nàng sinh ra ở London và nói giống Anh đặc sệt. Nàng rất khỏe mạnh và yêu thích thể thao, đặc biệt là các môn thể thao mùa đông:

trượt tuyết, trượt ván và trượt băng.

Hồi còn học đại học ở London, Toni thường ăn bận rất tề chỉnh vào ban ngày nhưng khi bóng tối ập xuống nàng chỉ mặc chiếc váy ngắn cũn hoặc các bộ đồ khiêu vũ khác, chân thì luôn đi nhún nhảy. Nàng thường dành cả buổi tối ở phòng khiêu vũ Electric nằm trên đại lộ Camden hoặc Subterania tại khu vực Leopard, hòa nhập với đám dân chơi West End. Giọng nàng khá hay, đầy bí ẩn và lôi cuốn. Tại một số câu lạc bộ nàng thường chơi piano và hát, được đám khách quen hoan nghênh rầm rộ. Đó là lúc nàng thấy sung sướng nhất.

Và điều thường xảy ra trong các câu lạc bộ đó là.

“Cô có biết cô là một ca sĩ tuyệt vời không, “Toni”?.

“ Ta”.

“Cô uống chút gì nhé ?”.

“Một ly Pimm thì tốt”. Nàng mỉm cười.

“Xin được phục vụ”.

Và đến đó là kết thúc. Một câu nói thăm quen thuộc sẽ vang lên bên tai.

“Vậy tại sao chúng ta lại không ghé qua chỗ tôi và vui vẻ chút xíu nhỉ ?”.

Chuồn thôi”. Và Toni nhanh chóng rời khỏi. Nàng sẽ nằm trên giường của mình, nghĩ về đám đàn ông ngờ nghệch và việc điều khiển họ mời để dành làm sao. Nàng không rõ họ có biết nàng nghĩ vậy không song họ lại muốn bị điều khiển. Họ cần bị điều khiển.

Một thời gian sau, nàng chuyển từ London tới Cupertino. Lúc đầu, đó là một sự bất hạnh.

Toni rất ghét Cupertino và nàng còn phải miễn cưỡng làm việc tại Global Computer Graphics. Nàng đã chán ngấy những phích cắm, những máy in, những bản sao, những mạng điều khiển rồi. Nàng thật sự nhớ cuộc sống ban đêm đầy thú vị ở London. Ở Cupertino cũng có vài hộp đêm mà nàng thường lui tới. San Jose Liye, P.J.Muligan's hoặc Holywood Junction. Nàng hay mặc váy ngắn bó sát người, đi giày cao gót đến cả chục phân hoặc những đôi dép đế rất dày. Nàng trang điểm thật đậm - lông mày kẻ sẫm, lông mi giả, tô mắt tím và bôi son bóng. Đường như nàng đang cố che giấu đi vẻ đẹp của chính mình.

Rất nhiều kỳ nghỉ cuối tuần, Toni một mình đi lên San Francisco, nơi theo nàng, còn được coi là có chỗ vui chơi. Nàng tìm đến các nhà hàng hoặc câu lạc bộ có nhạc sống như Harry Denton's, One Market và California Café. Trong thời gian các nhạc công nghỉ ngơi, Toni thường ngồi vào đàn dương cầm và hát.

Các khách hàng đều thích nghe nàng:

Mỗi khi nàng định trả tiền đồ uống thì người chủ lại xua tay. “Không, đây là tôi mời cô. Cô hát tuyệt lắm. Lần sau nhớ quay lại nhé”.

Mẹ có nghe thấy gì không? “Cô hát tuyệt lắm. Lần sau nhớ quay lại nhé!?”

Vào một tối thứ bảy, Toni ngồi dùng bữa tại quán Pháp trong khách sạn Cliff. Ban nhạc vừa biểu diễn xong, đang rời khỏi vị trí. Người quản lý nhìn thấy Toni liền gật đầu với nàng, ý mời mọc.

Toni đứng dậy và đi tới chiếc piano. Nàng đàn và hát một bài của Cole Porter. Khi nàng biểu diễn xong, tiếng vỗ tay vang rền cả căn phòng. Nàng hát thêm hai bài nữa rồi trở về bàn, tiếp tục bữa ăn của mình.

Một người đàn ông trung niên hỏi đầu bước đến. “Xin lỗi, tôi có thể ngồi cùng bàn một lát được không ?”.

Toni đang định nói “không” thì ông ta đã tiếp tục “Tôi là Norman Zimmerman. Tôi là chủ Công ty môi giới The King and I. Hi vọng tôi có cơ hội kể cho cô nghe về nó”.

Toni đã đọc vài bài báo về ông ta. Đó là một thiên tài sân khấu.

Ông ta ngồi xuống. “Cô có một tài năng kì diệu, thưa cô. Và cô đang lãng phí thời gian vô ích về những chỗ như thế này. Lẽ ra cô phải biểu diễn ở Broadway”.

Broadway. Mẹ có nghe thấy không ?

“Tôi muốn được thử giọng cô để ...

“Xin lỗi, Tôi không thể”.

Ông ta nhìn nàng ngạc nhiên. “Nó sẽ mở ra rất nhiều cơ hội cho cô. Tôi nghĩ là cô cũng không rõ mình thật sự tài giỏi như thế nào đâu”.

“Tôi đã có việc làm rồi”.

“Xin tò mò hỏi, đó là công việc gì ?”.

“Tôi làm cho một công ty tin học”.

“Vậy để tôi cho cô rõ. Tôi sẽ trả gấp hai số lương hiện nay của cô và ...”.

Toni ngắt lời, “Tôi vô cùng cảm kích, nhưng tôi. tôi không thể”.

Zimmerman ngả lưng ra sau và hỏi. “Cô không thích nghe biểu diễn ư?”

“Rất thích là khác”.

“Vậy cô có điều gì vướng mắc ?”.

Toni lưỡng lự, sau đó thận trọng trả lời, “Có thể tôi lại sẽ bỏ giữa chừng”.

“Vì chồng cô hay ... ?”.

“Tôi chưa kết hôn”.

“Tôi không hiểu. Cô nói cô rất thích biểu diễn”.

“Đây là một cơ hội rất tốt cho cô ...”.

“Xin lỗi. Tôi không giải thích nổi”.

Nếu mình giải thích thì ông ta cũng chẳng hiểu. Toni đau khổ nghĩ. Sẽ không ai hiểu cả. Mình đang phải sống chung với một cửa nợ đáng kinh tởm. Đến trọn đời.

Vài tháng sau ngày đặt, chân đến Global Computer Graphics, Toni bắt đầu tìm hiểu về Internet, cánh cửa rộng lớn cho nàng gặp gỡ đám đàn ông.

Hôm đó Toni ngồi ăn tối với Kathy Healy, bạn gái của nàng, đang làm việc tại một công ty tin học đối thủ ở Duke of Edinburgh. Nơi họ ngồi là một quán rượu nguyên ở bên Anh, được tháo dỡ, đóng vào container, chèn sang California và dựng lại, không thừa, không thiếu, không thay đến một chiếc đinh. Toni kêu món cá và khoai tây kiểu London, sườn nướng với dill kiểu Yorkshire, đậu hầm nhừ và xúc xích cùng rượu vang Anh.

Giữ vững truyền thống, nàng nghĩ. Mình phải nhớ cội nguồn.

Toni nhìn Kathy. “Mình muốn cậu giúp mình một chuyện”.

“Nói đi”.

“Giúp mình sử dụng Internet”.

“Toni, cái máy mà mình có thể truy cập được chỉ dùng cho công việc thôi, và điều này còn trái với quy định của công ty ...”.

“Vứt cái qui định đó đi. Cậu biết sử dụng Internet phải không ?”.

“Ừ”.

Toni vỗ nhẹ lên tay Kathy Healy và mỉm cười.

“Thế thì tốt”.

Chiều hôm sau, Toni lên phòng làm việc của Kathy Healy và cô bạn gái đã dẫn nàng vào thế giới kỳ diệu đó. Sau khi nháy vào biểu tượng Internet, Kathy gõ mật mã của cô và đợi một lúc, sau đó nháy đúp lên một biểu tượng khác và vào luôn mục tán gẫu. Toni sững sờ ngồi nhìn các cuộc nói chuyện diễn ra giữa mọi người trên toàn thế giới.

“Mình thích cái này !” Toni nói. “Mình sẽ mua máy cho riêng mình ở nhà”.

Cậu sẽ giúp mình cài đặt Internet chứ ?”.

“Dĩ nhiên. Chuyện đó thì dễ. Cậu chỉ cần bấm chuột vào trường URL đã được qui định sẵn, và ...”.

“Như lời một bài hát thì đừng nói với tôi, hãy cho tôi xem”.

Toni biết cách lên mạng chỉ sau một đêm và kể từ khi đó, cuộc đời nàng thay đổi hoàn toàn. Nàng không còn buồn chán nữa. Internet như tấm thảm bay đưa nàng đi khắp thế giới. Khi Toni từ công ty về nhà, nàng ngay lập tức bật máy lên và lao vào khám phá các mục tán gẫu khác nhau.

Điều đó thật giản đơn. Nàng truy cập Internet nhập vào mật mã và thế là một cửa sổ mở ra, chia màn hình thành hai phần trên và dưới. Toni gõ vào. “Xin chào. Có ai ở đó không ?”.

Chữ bắt đầu hiện ra ở phần dưới của màn hình. “Bob. Tôi ở đây. Tôi đang đợi bạn”.

Nàng đã sẵn sàng gặp gỡ cả thế giới.

Đó là Hans ở Hà Lan.

“Hãy nói về anh đi, Hans”.

“Tôi là quản lý tại một câu lạc bộ nổi tiếng ở Amsterdam. Tôi thích nhảy nhót, quây phá lung tung, một chút. Tôi lướt cô”.

Toni trả lời. “Rất tuyệt. Tôi cũng thích nhảy tôi có thể đi nhảy thâu đêm được. Tôi sống ở một thị trấn nhỏ buồn tẻ và không có chỗ nào vui chơi, trừ vài cái hộp đêm”.

“Sao buồn quá vậy ?”.

“Chết tiệt vậy đó”.

“Tại sao cô không để tôi giúp cơ nhỉ ? Khi nào thì mình có dịp gặp nhau.”.

“Cảm ơn!” Nàng ra khỏi mục tán gẫu.

Đó là Pau, ở Nam Phi:

“Tôi đang đợi cô quay lại đây, Toni ...”.

“Tôi đây. Tôi đang muốn biết về anh đấy, Pau”.

“Tôi 32 tuổi. Tôi là bác sĩ ở Johannesburg. Tôi ...”.

Toni giận dữ ngừng cuộc nói chuyện. Bác sĩ.

Ký ức khủng khiếp lại tràn ngập nàng. Toni nhắm mắt lại, tim đập mạnh. - Nàng hít thở thật sâu.

Đêm nay thế thôi, nàng nghĩ. Và bỏ đi ngủ.

Tối hôm sau, Toni quay trở lại mạng. Lần này là Sean ở Dublin.

“Toni ... Một cái tên đẹp”.. “Cảm ơn, Sean”.

“Cô đã đến Ireland lần nào chưa ?”.

“Chưa ?”.

“Cô sẽ thích nó thôi. Đó là miền đất của ma quỷ hãy cho tôi biết trông cô thế nào đi, Toni.

“Tôi cực là cô rất đẹp”.

“Anh thắng cuộc rồi. Tôi rất đẹp. Tôi rất bốc lửa và còn đang độc thân. Anh làm nghề gì vậy ?”.

“Tôi làm bartender. Tôi ...,” Toni lạnh lùng cắt đứt cuộc nói chuyện.

Mỗi đêm với nàng lại mỗi khác. Họ là cầu thủ Polo ở Argentina, là nhà buôn ô tô ở Nhật, nhà môi giới bất động sản ở Chicago hay một kỹ thuật viên truyền hình ở New York. Internet là một trò chơi thú vị và Toni hoàn toàn bị nó lôi cuốn. Nàng có thể đến bất cứ đâu nàng muốn mà vẫn an toàn vì nàng là một người ẩn danh.

Rồi có một đêm, nàng gặp Jean Claude Parent trên mục chuyện gẫu.

“Bon soir. Rất vui được gặp cô, Toni”.

“Tôi cũng vậy. Anh ở đâu ?”.

“Quebec”.

“Tôi chưa bao giờ đến Quebec cả. Liệu tôi có thích nó không nhỉ ?” Toni mong chờ một chữ có trên màn hình.

Nhưng thay vào đó, Jean Claude trả lời. “Tôi không biết. Điều đó tùy thuộc vào con người cô như thế nào?”.

Toni thấy thích thú trước câu trả lời này.

“Thật không ? Để thích được Quebec thì tôi phải là loại người gì?”.

“Quebec giống khu biên giới Bắc Mỹ hồi xưa vậy Rất Pháp. Quebec là khu vực độc lập. Chúng tôi không thích bị ai điều khiển cả”.

Toni gõ vào, “Tôi cũng vậy”.

“Vậy thì cô sẽ thích nó. Đó là một thành phố đẹp, nằm giữa những dãy núi và rất nhiều hồ nước, là thiên đường để săn bắn và câu cá”.

Nhìn những dòng chữ hiện trên màn hình, Toni có thể cảm nhận được sự nhiệt tình của Jean Claude. “Tuyệt quá!. Nhưng hãy kể về anh đi”.

“Toni ? Không có gì để nói cả. Tôi năm nay 38 tuổi, còn độc thân. Tôi vừa mới chấm dứt một vụ và tôi muốn tiến tới với một người phụ nữ thích hợp. Et vous ? Cô đã kết hôn chưa?”.

Toni trả lời. “Chưa. Tôi cũng đang tìm một người cho mình. Anh làm nghề gì vậy?”.

“Tôi có một cửa hàng đá quý nho nhỏ. Hi vọng cô sẽ đến thăm nó một ngày gần đây”.

“Đó phải chăng là lời mời?”.

“Có thể coi như vậy”.

Toni gõ nhanh. “Nghe hấp dẫn quá”. Và nàng nghĩ. Mình nên tìm cách đến đó. Anh ấy có thể cứu được mình.

Và cứ thế, hầu như đêm nào Toni cũng nói chuyện với Jean Claude Parent.

Anh đã nhập và gửi ảnh cho nàng qua mạng, Toni nhận thấy đây là một người đàn ông vô cùng hấp dẫn thông minh và lịch sự.

Khi Jean Claude nhìn thấy ảnh Toni trên mạng, anh ta viết:

“Trông cô rất tuyệt, macherie. Tôi đã đoán như vậy rồi. Xin hãy đến cùng tôi”.

“Nhất định”.

“Sớm nhé”.

“Chà chà!. Toni rời khỏi mạng”.

Tại Công ty, vào sáng hôm sau, Toni nghe Shane Miiler nói chuyện với Ashley Patterson và nghĩ, anh ta tìm thấy cái quái gì ở cô ta nhỉ? Với Toni, Ashley trông thật buồn rầu, ảm đạm, một thứ “bà cô bên chồng ...”. Cô ta chẳng biết thưởng thức một trò vui nào. Toni nghĩ. Nàng chê bai tất cả những gì thuộc về Ashley. Cô ta chỉ là loại người bảo thủ, thích ngồi nhà đọc sách, xem những kênh truyền hình đại loại như Lịch sử và CNN.

Cô ta không thích thể thao. Thật nhạt nhẽo. Cô ta chưa bao giờ biết đến “mục tán gẫu”. Ashley chưa bao giờ được gặp những người xa lạ qua mạng máy tính. Đồ cá ướp. Cô ta không biết mình đang đánh mất cái gì. Toni nghĩ. Nếu không có mục tán gẫu, mình sẽ chẳng bao giờ được biết Jean Claude Parent.

Toni nghĩ tiếp, không hiểu mẹ nàng sẽ ghét Internet đến đâu.

Nói chung là mẹ nàng ghét tất cả mọi thứ. Bà chỉ có hai cách nói chuyện là quát mắng và than van. Toni không bao giờ làm bà vừa lòng. Mà không thể làm việc gì cho tử tế được hay sao, Con ngu kia ?:

Quát mắng nàng là công việc hàng ngày của bà. Toni nghĩ đến chuyện mẹ nàng đã chết trong một tai nạn khủng khiếp. Nàng vẫn còn nhớ tiếng gào thét cầu cứu của bà. Đến đây thì bỗng nhiên nàng mỉm cười:

Một xu một cuộn chỉ.

Một xu một cái kim.
Đó là cách tiêu tiền.
Bốp ! Đi đòi con chồn.

3. Chương 03

Chương 3

Ở một nơi khác, lúc khác, lẽ ra Aiette Peters đã là một họa sĩ thành công. Những gì nàng có thể nhớ được là cuộc sống của mình tràn đầy màu sắc. Nàng có thể nhìn thấy màu, ngửi màu, thậm chí là nghe màu.

Giọng của cha nàng màu xanh, đôi khi màu đỏ.

Giọng của mẹ nàng màu nâu xám.

Giọng của thầy giáo màu vàng.

Giọng của người bán hàng màu tím.

m thanh của những ngọn gió trên cây màu xanh lục.

m thanh của tiếng nước chảy màu xám.

Năm nay, Aiette Peters 20 tuổi. Nàng có thể rất mộc mạc giản dị nhưng cũng có thể rất lộng lẫy xa hoa tùy theo tâm trạng và cảm giác của nàng về bản thân.

Vẻ đẹp của nàng không bao giờ bị coi là đơn điệu cả. Một phần ở sự hấp dẫn nơi nàng là nàng hoàn toàn ý thức được vẻ đẹp của mình. Nàng có vẻ e thẹn và dịu dàng, tính tình hiền lành thậm chí hơi cổ nữa.

Aiette sinh ra ở Rome, và nàng nói giọng Ý như hát. Nàng yêu tất cả những gì thuộc về Rome. Nàng thường đứng trên đỉnh Spanish Steps và nhìn toàn cảnh thành phố, cảm thấy như nó là của mình vậy. Mỗi khi nhìn tới những ngôi đền cổ vĩ đại, nàng đều thấy mình như thuộc về kỷ nguyên đó. Nàng đã đi tản bộ ở piazza Navona, lắng nghe tiếng nước chảy ở vòi phun nước Fountain của bốn con sông và có thể đứng hàng giờ không biết chán trong nhà thờ St.. Peters Basilica, bảo tàng Vatican và Gailery Borghese, chiêm ngưỡng các tác phẩm bất hủ của Raphael, Fra Bartolommeo, Andrea del Sarto và Pontormo. Tài năng của họ làm nàng vừa khâm phục vừa thất vọng. Nàng ao ước mình được sinh ra vào thế kỷ 16 để quen biết họ. Đối với Aiette, họ còn thực hơn những người khách quạu đường kia. Nàng muốn trở thành họa sĩ biết bao.

Nhưng Aiette vẫn còn như nghe thấy giọng nói màu nâu xám của mẹ nàng:

“Con đang lãng phí giấy bút đây. Con không có năng khiếu đó đâu.

Đầu tiên, việc chuyển tới California khiến cuộc sống của nàng bị đảo lộn.

Aiette không biết làm thế nào để hòa nhập với cuộc sống ở đây, nhưng rồi Cupertino đã mang đến cho nàng một bất ngờ dễ chịu. Nàng rất thích vẻ riêng tư ở thị trấn nhỏ này, và nàng thích được làm việc cho công ty Global Computer Graphics. Không có một phòng trưng bày nghệ thuật tầm cỡ nào ở Cupertino, nhưng vào ngày nghỉ Aiette thường lái xe xuống San Francisco để ghé thăm các gallery ở đó.

“Sao cậu lại thích mấy thứ đó nhỉ ?” Toni Prescott hỏi nàng. “Hãy đến P. J, Mulligans chơi bởi nhẩy nhót với mình đi”.

“Cậu không quan tâm đến nghệ thuật à ?”.

Toni cười. “Dĩ nhiên. Thế tên anh ấy là gì ?”.

Cuộc sống của Aiette chỉ có một khúc mắc nho nhỏ. Nàng bị mắc chứng trầm cảm, lúc nào cũng có cảm giác xa lánh, ghét bỏ người khác.

Trạng thái tinh thần của nàng thay đổi thất thường, đang từ người vui vẻ hạnh phúc có thể ngay lập tức trở thành kẻ đau đớn tuyệt vọng.

Nói chung là nàng không cách gì kiểm soát được tình cảm của mình ...

Toni là người duy nhất mà Aiette có thể giải bày mọi chuyện. Và cách giải quyết tốt nhất của Tom thì luôn là :

“Hãy đi vui vẻ tí chút là xong thôi mà” ...

Chủ đề quen thuộc của Toni là Ashley Patterson. Nàng, nhìn Shane Miller nói chuyện với Ashley.

“Xem con mụ Cứt sắt kia”. Toni khinh khỉnh nói. “Trông mới lạnh lẽo làm sao”.

Aiette gật đầu. “Cô ta trông thật nghiêm nghị. Có lẽ ai đó nên dạy cho cô ta biết cười”.

Toni khịt mũi. “Ai đó nên dạy cô ta làm tình thì tốt hơn”.

Cứ một tuần một lần Aiette lại tham gia vào hội cứu trợ những người vô gia cư ở San Francisco.

Có một bà già, người nhỏ tí, đặc biệt thường xuyên mong chờ sự có mặt của Aiette. Bà cụ phải ngồi xe lăn và Aiette sẽ đưa bà ra bàn ăn rồi mang đến giúp bà những đĩa thức ăn nóng.

Bà cụ nói với giọng đầy cảm kích.”Cháu yêu, nếu ta có con gái thì ta cũng muốn nó giống hệt như cháu”.

Aiette nắm chặt tay bà ta. “Cảm ơn vì lời khen rất tuyệt của bà”. Thành linh một giọng nói bên trong vang lên :

Nếu bà có con gái thì nó cũng sẽ giống như bà, là một con heo. Aiette rất lấy làm kinh tởm cái tiếng nói đó. Đường như có một người nào khác ẩn náu trong nàng vậy. Ấc nổi, tiếng nói quái gở này lại thường xuyên vang lên.

Hôm đó, Aiette đi mua sắm cùng Betty Hardy, bạn đi lễ nhà thờ của nàng.

Họ dừng lại trước một cửa hàng. Betty chăm chú ngắm cái váy đằng sau khung kính. “Có đẹp không ?”.

“Rất đẹp”. Aiette trả lời. Đó là chiếc váy xấu nhất mà tôi từng thấy. Chỉ thích hợp với loại ụt ịt như cô thôi.

Một ngày khác, Aiette ngồi ăn tối với Ronaid, người kéo chuông nhà thờ.

“Tôi thật sự thích trò chuyện với cô, Aiette. Mình hãy gặp gỡ nhau thường xuyên hơn”.

Nàng cười bên lên. “Tôi cũng vậy”. Chờ đến kiếp sau nhé. Một lần nữa nàng lại thấy ghê tởm.

Mình bị làm sao vậy ? Không có câu trả lời.

Ngay cả những việc nhỏ nhặt nhất cũng có thể làm cho Aiette nổi cơn giận dữ. Buổi sáng đi làm, khi có một chiếc xe vô tình hay cố ý vượt tạt qua mũi xe nàng, Aiette thường nghiêng răng kèn kẹt, nghi. Tao sẽ giết mày, đồ chết giấm.

Khi người lái xe vậy tay xin rồi Aiette lại mỉm cười thông cảm. Nhưng cơn giận xem ra thì vẫn còn đây.

Những khi bầu trời bị mây đen che phủ, Aiette lại tưởng tượng ra cảnh những con người đang đi lại dưới phố kia sẽ bị lên cơn đau tim, bị tai nạn xe cộ hoặc bị ai đó giết hại. Những cảnh đó luôn hiện ra trước mắt nàng sống động một cách kỳ lạ. Và rồi sau đó, trong lòng Aiette lại tràn ngập cảm giác hổ thẹn, hối hận.

Có những ngày đẹp trời, Aiette hoàn toàn biến đổi tâm tính. Nàng tỏ ra rộng lượng và sẵn lòng giúp đỡ người khác. Điều duy nhất có thể ảnh hưởng đến niềm vui của nàng là nàng biết bóng tối sẽ quay trở lại và nó sẽ nuốt chửng lấy nàng.

Aiette đi lễ nhà thờ đều đặn mỗi sáng chủ nhật. Tại đây có một chương trình tự nguyện giúp đỡ những người vô gia cư, dạy giáo trình nghệ thuật bậc cao và làm trợ giáo cho các sinh viên năm đầu. Aiette nhận quản lý bọn trẻ bậc phổ thông vào ngày chủ nhật và giúp việc trong nhà trẻ. Nàng tự nguyện làm tất cả các công việc từ thiện và dành hết thời gian cho phép vào những việc đó Aiette đặc biệt yêu thích việc giảng dạy về hội họa cho bọn trẻ.

Một chủ nhật, nhà thờ tổ chức hội chợ từ thiện và Aiette mang vài bức tranh do chính nàng vẽ đến bán. Ngài mục sư Frank Selvaggio nhìn chúng với vẻ ngạc nhiên.

“Thật là ... thật là rục rờ. Cô nên bán chúng ở các gallery thì hơn”.

Aiette đỏ mặt vì xấu hổ. “Không, không phải thế. Tôi chỉ vẽ chơi thôi”.

Người đến dự mỗi lúc một đông. Họ đi cùng gia đình, bạn bè. Các gian lều của hội chợ đã được dựng lên sẵn sàng. Mỗi gian trưng bày một sản phẩm.

Hàng chồng bánh ngọt được trang trí đẹp mắt, những chiếc khăn thêu các họa tiết kỳ lạ, những lọ mứt nhà làm, và vô số đồ chơi trẻ con bằng gỗ ... khách khứa đi hết gian này sang gian khác, lựa cái nọ, chọn cái kia, mua những thứ mà có lẽ sau đó họ sẽ chẳng bao giờ mò tới.

“Nhưng dưới danh nghĩa từ thiện mà”. Aiette nghe thấy một bà vợ giải thích cho chồng như vậy.

Nàng ngắm những bức tranh của mình bày xung quanh căn lều. Hầu hết là tranh phong cảnh với màu sắc tươi sáng, rục rờ được vẽ trên loại vải tốt. Lòng nàng lúc này lại tràn đầy ngờ vực”. Mày đang phung phí nhiều thứ vào mấy bức tranh vớ vẩn đấy, con nhóc ạ?

Một người đàn ông tiến đến. “Xin chào. Tất cả là do cô vẽ à ?”.

Giọng ông ta màu xanh thẫm.

Không đồng u.Micheiangelo tạt qua và vẽ đấy.

“Cô rất có năng khiếu”.

“Cảm ơn”. Ông có biết thế nào là năng khiếu không ?

Một cặp trẻ tuổi cũng dừng lại trước lều của nàng. “Hãy nhìn màu sắc mà xem. Anh phải mua một bức mới được. Nó thật sự là rất tuyệt đấy”.

Suốt cả buổi chiều, không ít người đến mua tranh và khen ngợi tài năng của nàng. Aiette rất muốn tin họ nhưng mỗi lần như vậy tấm màn đen trong đầu nàng lại hạ xuống và nàng nghĩ, Tất cả bọn họ đều đã bị lừa. Một nhà môi giới nghệ thuật tiến đến. “Trông chúng rất đáng yêu. Cô nên kinh doanh bằng tài năng của mình”.

“Tôi chỉ là dân nghiệp dư thôi”. Aiette trả lời.

Và nàng không nói gì thêm nữa.

Cho đến cuối ngày, Aiette đã bán được hết chỗ tranh. Nàng gom toàn bộ số tiền thu được, nhét vào một chiếc phong bì và trao cho mục sư Frank Selvaggio.

Ông ta cầm lấy và nói :

“Cảm ơn cô, cô Aiette. Cô đã gửi một món quà rất có ý nghĩa cho cuộc sống của những con người đau khổ”.

“Mẹ có nghe thấy gì không”?.

Hồi còn ở San Francisco, Aiette thương bỏ ra nhiều thời gian lê la ở Bảo tàng Mỹ thuật hiện đại và Bảo tàng Trẻ De Young để nghiên cứu các bộ sưu tập của nền nghệ thuật Hoa Kỳ.

Có vài họa sĩ trẻ đang sao chép các bức tranh trên tường. Một người trong số họ đã khiến cho Aiette phải để ý. Anh ta xấp xỉ 30, mảnh khảnh, tóc vàng hoe, gương mặt thông minh, cương nghị. Anh ta đang chép lại bức Petuniers của Georgia O Keeffe và công việc có vẻ hết sức trôi chảy. Anh ta chợt trông thấy Aiette đang nhìn mình. “Xin chào”.

Giọng anh ta màu vàng chói.

“Chào anh”. Aiette bẽn lèn trả lời.

Anh ta hất đầu về phía bức tranh đang sao lại “Cô nghĩ thế nào ?”.

“Bellissimo. Theo tôi thì rất tuyệt”. Và nàng đợi cho giọng nói bên trong mình vang lên. Chỉ là trò vớ vẩn. Nhưng không có gì cả. Nàng rất ngạc nhiên.

“Thật sự là rất tuyệt”.

Anh ta mỉm cười. “Cảm ơn. Tôi tên là Richard, Richard Menton.”

“Aiette Peters”.

“Cô có thường đến đây không ?” Richard hỏi.

“Nếu có thể thì cũng thường xuyên. Tôi không còn ở San Francisco”.

“Vậy cô ở đâu?”

“Cupertino”. - Không – “Không phải việc của anh”, hoặc “Bộ anh muốn biết lắm sao ?” “Mà lại ở Cupertino”
Có cái gì đang xảy ra vậy.

“Đó là một thị trấn nhỏ và đáng yêu”.

“Tôi rất thích nó”. Không - “Cái chó gì khiến anh nghĩ là nó đáng yêu” hoặc Anh thì biết cái chó gì về thị trấn đáng yêu đó” mà lại - “Tôi rất thích nó”.

Anh ta đã hoàn tất công việc. “Tôi thấy đói bụng rồi. Cô dùng bữa trưa luôn với tôi nhé.

Quán De Young có nhiều đồ ăn ngon lắm đấy”.

Aiette hơi lưỡng lự. “Rất sẵn lòng”. Không - “Trông anh thật ngu xuẩn”.

hoặc “Tôi không bao giờ ăn trưa với người lạ “ mà lại - “Rất sẵn lòng”. Đây là một cảm giác rất mới lạ và nó làm Aiette vui hẳn lên.

Bữa trưa đặc biệt thú vị và không có một ý nghĩ phá bình nào xuất hiện trong đầu Aiette. Họ thảo luận về một số họa sĩ vĩ đại và Aiette kể cho Richard nghe về sự thay đổi ở Rome.

“Tôi chưa bao giờ đến Rome cả”. Anh ta nói.

“Có thể một ngày nào đấy”.

Và Aiette nghĩ. ở Rome cùng anh thì thú vị biết bao.

Khi bữa ăn kết thúc, Richard chợt thấy người bạn cùng phòng bên gọi luôn anh ta. “Gary, tôi không biết là cậu cũng định đến đây. Xin giới thiệu một người với cậu:

Đây là Aiette Peters. Còn đây Gary King, giới thiệu với cô”.

Gary cũng ở tầm tuổi Richard, mắt xanh sang và tóc dài đến vai.

“Hân hạnh được gặp anh, Gary”.

“Gary là bạn thân của tôi từ hồi còn trung học”.

“Ừ”. Tôi đã mười năm mài đũng quần cùng Richard, nên nếu có muốn nghe một số câu chuyện thú vị thì ...”.

“Gary, hình như cậu định đi đâu phải không ?”.

“Được”, Anh ta quay sang Aiette. “Nhưng đừng quên lời đề nghị của tôi. Tôi sẽ gặp cô sau”.

Họ cùng nhìn Gary rời khỏi. Richard nói, “Aiette ...”.

“Anh muốn nói gì ?”.

“Chúng ta sẽ gặp lại chứ ?”.

“Tôi cũng mong như vậy”. Rất rất nhiều.

Sáng thứ hai, Aiette kể cho Toni nghe về những gì đã xảy ra với nàng.

“Đừng dây dưa với bọn họa sĩ”. Toni cảnh cáo. “Cô sẽ ăn bánh vẽ đấy. Thế có định gặp lại hẳn không ?”.

Aiette mỉm cười. “Có. Tôi nghĩ là anh ta thích tôi. Và tôi cũng thích anh ấy.

Tôi thật sự thích anh ấy”.

Có một sự bất đồng nho nhỏ và đã kết thúc bằng một cuộc tranh cãi dữ dội.

Nguyên là mục sư Frank đang chuẩn bị nghỉ ngơi sau 40 năm phụng sự Chúa.

Ông là người vô cùng tốt bụng và tận tụy với công việc chăm sóc con chiên nên toàn thể giáo đoàn đều rất buồn lòng về việc ông sắp phải ra đi. Họ đã bí mật tổ chức cuộc họp để quyết định xem sẽ tặng ông món gì làm quà chia tay. Đồng hồ ... tiền bạc ... một kỳ nghỉ ... một bức tranh ... Ông rất yêu nghệ thuật.

“Tại sao chúng ta không cho người vẽ cảnh ông đang đứng trước nhà thờ?”

Mọi người nhìn cả vào Aiette. “Cô se vẽ chứ?”

“Cũng được”. Nàng vui vẻ nhận lời.

Waiter Manning là một thành viên quan trọng của giáo đoàn và là người có đóng góp nhiều nhất cho nhà thờ. Ông cũng là một doanh nghiệp thành đạt nhưng lại luôn tỏ ra ganh ghét trước thành công của người khác. Ông ta nói, “Con gái tôi là một họa sĩ giỏi. Có lẽ nên để nó vẽ thì hơn”. Ai đó gợi ý, “Vậy hãy để cả hai cùng vẽ và chúng ta sẽ chọn là một bức đẹp hơn tặng cho ngài mục sư”.

Aiette đã bỏ ra năm ngày để hoàn thành bức vẽ và nó thực sự là một kiệt tác, mang theo cả tình cảm chan chứa của nàng với ngài mục sư.

Chủ nhật sau đó; mọi người lại tập hợp nhau để chọn tranh. Tất cả đều đánh giá cao họa phẩm của Aiette.

“Trông nó rất thật, dường như ngài mục sư có thể bước ra đây với chúng ta vậy”.

“Ồ, ông ấy nhất định sẽ rất thích”.

“Cô nên đưa nó vào viện bảo tàng, Aiette ...”.

Waiter Manning mở bức tranh của con gái ông ta ra. Đó cũng là một tác phẩm đẹp, nhưng thiếu sự sống động như bức của Aiette.

“Cũng đẹp lắm”. Ai đó lịch sự lên tiếng, “nhưng tôi nghĩ bức thư của Aiette ...”.

“Tôi đồng ý ...”.

“Bức của Aiette thì ...”.

Waiter Manning nói to. “Mọi người nên biết chuyện này. Con tôi là họa sĩ chuyên nghiệp”, Ông ta nhìn Aiette, “chứ không phải là dân nghiệp dư. Nó đã vẽ bức tranh với tất cả tình cảm của mình. Chúng ta không thể không chọn nó”.

“Nhưng, Waiter ...”.

“Không, thưa ngài. Chúng ta phải nhất trí với nhau. Hoặc là tranh của con gái tôi hoặc là không gì cả”.

Aiette lên tiếng. “Tôi cũng thích bức tranh đó lắm. Hãy chọn nó làm món quà cho ngài mục sư”.

Waiter Manning cười tự mãn. “Ngài mục sư nhất định sẽ thích món quà này lắm.

Tối hôm đó, trên đường về, Waiter Manning bị chết trong một vụ đụng xé không rõ thủ phạm.

Biết tin này, Aiette rụng rời cả chân tay.

4. Chương 04

Chương 4

Ashley Patterson đang tắm táp qua loa sau một ngày làm việc thì nghe, thấy tiếng động. Tiếng cửa mở ? Hay cửa đóng ? Nàng tắt vòi nước rồi chăm chú lắng nghe, tim đập thình thịch. Hoàn toàn yên lặng. Nàng đứng tần ngần một lúc rồi vội vã lau khô thân mình sũng nước và rón rén bước vào phòng ngủ.

Mọi thứ vẫn bình thường. Mình lại tưởng tượng vợ vắng rồi. Phải vào mặc quần áo đã. Nàng bước tới ngăn để đồ lót, mở ra và lặng người đi, không tin vào mắt mình nữa. Ai đó để lục lợi chỗ này.

Áo ngực và tất dài bị xếp lẫn lộn với nhau. Còn nàng thì luôn luôn đặt chúng riêng rẽ ở hai bên ngăn kéo.

Bỗng nhiên Ashley thấy trong người nôn nao khó chịu. Phải chăng hắn đã lấy đồ lót của nàng để lau người hắn ? Phải chăng hắn muốn cưỡng hiếp nàng ?.

Xong rồi sẽ giết nàng ? Ashley thấy khó thở quá. Nhưng nếu báo cảnh sát, họ sẽ cười vào mũi mình.

Cô muốn chúng tôi điều tra vì cô nghĩ có ai đó đã lục lọi đồ lót của cô ?

Một kẻ nào đó. đang theo dõi tôi.

Cô đã trông thấy hắn chưa ?

Chưa.

Có ai đe dọa cô không?

Không.

Cô có biết người nào định làm hại cô không?

Không.

Vô dụng thôi, Ashley nghĩ một cách chán chường. Mình không báo cảnh sát được. Họ chỉ cần hỏi vài câu thôi là mình sẽ hóa như một con ngốc ngay lập tức.

Nàng vội vàng mặc quần áo và bỗng muốn nhanh chóng rời khỏi đây hơn bao giờ hết. Mình phải đi thôi. Phải đến chỗ nào mà hắn không thể tìm ra mình.

Nhưng dù nghĩ như thế nàng vẫn cảm thấy có cái gì đó bất ổn. Hắn biết mình sống và làm việc ở đâu Còn mình biết gì về hắn ? Không gì cả.

Nàng không muốn giữ súng bên mình vì tình nàng vốn ghét bạo lực. Nhưng bây giờ mình cần phải phòng thân, Ashley nghĩ. Và nàng đi xuống bếp, chọn một con dao sắc mang vào phòng ngủ, giấu nó vào ngăn Kéo bàn trang điểm ngay cạnh giường.

Mình không thể nào để lẫn đồ lót với nhau được. Nhất định là phải có chuyện gì. Hay mình đang nằm mơ.

Trong hòm thư của nàng ở hành lang tầng trệt xuất hiện một chiếc phong bì. Trên phần tên người gửi có đề “Khu trung học Bedford, Bedford, Pennsylvania”?

Ashley đọc tờ giấy mới đến hai lần.

HỌP LỚP SAU 10 NĂM !

Người giàu, người nghèo, ăn mày, kẻ cướp.

Các người có thường tự hỏi xem bạn mình sinh sống ra sao trong vòng 10 năm qua không ? Đây là cơ hội để biết rõ điều đó. Kỳ nghỉ cuối tuần ngày 15 tháng Sáu này sẽ có một buổi gặp mặt kỳ thú. Ăn, uống, hát hò và nhảy múa.

Xin hãy đến dự.

Xin gửi trước phiếu chấp nhận đính kèm dưới đây để chúng tôi biết được bạn sẽ có mặt. Mọi người đang mong chờ bạn.

Trên đường đến Công ty, Ashley nghĩ về tờ giấy mời. “Mọi người đang mong chờ bạn. Tất cả trừ Jim Cleary, nàng nghĩ một cách cay đắng.

Anh muốn cưới em. Ông chú anh đã sắp xếp cho anh một công việc rất tốt tại văn phòng quảng cáo của ông ấy ở Chicago ... Có tàu đi Chicago lúc bảy giờ sáng. Em đi cùng anh chứ ?

Và nàng nhớ lại cảm giác mòn mỏi, tuyệt vọng lúc ngồi chờ Jim tại nhà ga, khi mà nàng đã đặt hết niềm tin vào anh ta. Anh ta đã trở mặt, đã không đủ can đảm để đến nói chuyện với nàng. Thay vào đó, anh ta bỏ mặc nàng một mình lo âu, phấp phỏng. Quên cái giấy mời đi. Mình sẽ không tới đâu.

Ashley ăn trưa cùng Shane Miller tại quán TGI Fridays. Họ dùng bữa trong yên lặng.

“Trông cô có vẻ lo lắng ?” Shane nói.

“Xin lỗi”. Ashley lưỡng lự một lát. Nàng định kể cho Shane nghe về chuyện xảy ra ở nhà, nhưng lại cảm thấy ngớ ngẩn quá. Ai đó đã lục lọi ngăn kéo của cô ư ? Thay vào đó nàng nói, “Tôi được mới đi dự buổi họp lớp trung học sau 10 năm ra trường”.

“Vậy cô có đi không ?”.

“Dĩ nhiên là không”. Câu trả lời mạnh mẽ hơn nàng tưởng.

Shane Miler nhìn nàng nghiêm nghị. “Tại sao lại không ? Sẽ rất thú vị đấy”.

Jim Cleary có đến không ? Liệu anh ta đã có gia đình chưa ? Anh ta sẽ nói gì vớt mình ? “Xin lỗi vì tôi không thể đến nhà ga ? Xin lỗi vì đã nói dối là tôi muốn cưới em?”

“Tôi không đi đâu”.

Nhưng Ashley không thể không nghĩ đến buổi họp lớp. Sẽ rất hay nếu mình được gặp vài người bạn học cũ, nàng nghĩ. Nàng chơi thân với một số rất ít trong lớp. Một trong số đó là Florence Schlffer. Không hiểu cô ấy giờ ra sao nhỉ? Và nàng cũng muốn biết thị trấn Bedford giờ có thay đổi nhiều hay không.

Ashley Patterson lớn lên ở Bedford, Pennsylvania, tại một thị trấn nhỏ cách Pittsburgh hai giờ đi xe, sâu trong vùng núi Allegheny. Bố nàng đã từng là Giám đốc bệnh viện Memorial hạt Bedford, một trong một trăm bệnh viện hàng đầu ở Mỹ.

Được trải qua tuổi thơ ở Bedford thì thật tuyệt vời ở đây có rất nhiều công viên để đi dạo, có bờ sông để câu cá và các sự kiện xã hội diễn ra quanh năm.

Ashley rất thích đi thăm thung lũng lớn? nơi có bộ tộc Amish sinh sống. Nàng thường đứng nhìn những cỗ xe độc mã của người Amish qua lại, mui xe được sơn sặc sỡ, màu sắc tùy theo địa vị của người chủ xe trong bộ tộc. Ở đây còn có những buổi hòa nhạc ngoài trời, Festivai Bí ngô diễn ra hàng năm. Ashley mỉm cười khi nghĩ đến quãng thời gian hạnh phúc nàng sống ở đó. Có thể mình sẽ quay lại, nàng nghĩ Jim Cleary sẽ không đủ can đảm xuất hiện đâu.

Ashley nói cho Shane Miller quyết định của mình. “Đúng một tuần. Tôi sẽ về vào đêm chủ nhật tuần sau”.

“Được”. Hãy gọi cho tôi chính xác lúc nào cô về tới. Tôi sẽ ra sân bay đón cô”.

“Cảm ơn Shane”.

Ăn trưa xong, Ashley trở lại bàn làm việc và bật máy tính lên. Trước sự ngạc nhiên của nàng, hàng loạt các mảng màu bắt đầu nhảy múa trên màn hình, dần dần nhập vào nhau, tạo nên một bức ảnh. Ashley hoang mang cực độ. Đó chính là ảnh nàng. Trên góc cao của màn hình xuất hiện một bàn tay cầm con dao làm bếp. Bàn tay đó dần dần đưa xuống, quay xung quanh ảnh nàng, như rình đâm thẳng con dao vào ngực nàng.

Ashley hét lên, “Không !”.

Nàng tắt phụt màn hình đi.

Shane Miller vội vã đến bên cạnh. “Ashley ! Chuyện gì vậy ?”.

Nàng vẫn còn run rẩy, “Trên ... màn hình ...”.

Shane bật màn hình lên. Trên đó là hình ảnh một cô gái đang đuổi theo quả bóng bay ...

Anh quay sang nhìn Ashley, ngơ ngác. “Cái gì.. ?”.

“Nó ... nó biến mất rồi”. Nàng thì thầm.

“Cái gì biến mất chứ ?”.

Nàng lắc đầu. “Không có gì. Tôi cảm thấy hơi bị căng thẳng, Shane. Tôi xin lỗi”.

“Tại sao cô không đến chỗ bác sĩ Speakman ?”.

Ashley đã từng gặp ông ta. Đó là một nhà tâm lý học được Công ty thuê về chuyên để giải tỏa Stress cho các nhà tin học trẻ tuổi. Ông ta không hẳn là một bác sĩ y khoa nhưng ông ta cũng rất am hiểu và nhạy cảm với những diễn biến trạng thái tinh thần, tâm lý của người bệnh.

Và đó thực sự là điều cần thiết nhất cho tất cả những người làm việc ở đây.

“Tôi sẽ đến”. Ashley trả lời.

Bác sĩ Ben Speakman mới khoảng 50 tuổi nhưng đã trở thành một ông lão đáng kính trong cái thế giới toàn những người trẻ tuổi. Văn phòng của ông lúc nào cũng như một ốc đảo yên tĩnh, nằm ở tít phía cuối của tòa nhà.

“Đêm qua tôi vừa gặp ác mộng”. Ashley lên tiếng. Nặng nhắm mắt và từ từ hồi tưởng lại. “Tôi chạy ... chạy mãi trong một vườn hoa rộng mênh mông ... Côn bọn chúng thì có những gương mặt kỳ lạ, kinh tởm ... Chúng luôn gào thét bên tai tôi.:

Nhưng tôi không thể nghe được chúng nói gì. Tôi cứ chạy, chạy mãi về một nơi vô định nào đó..:

Tôi không rõ nơi đó là ở đâu hoặc là cái gì” Nàng dừng lại và mở mắt ra.

“Có thể cô đang chạy trốn cái gì chẳng ? Cái gì đang đuổi theo cô vậy ?”.

“Tôi không biết. Tôi ... tôi nghĩ là tôi đang bị theo dõi, bác sĩ Speakman.

Nghe thì có vẻ hơi kỳ quặc, nhưng tôi cho rằng có ai đó đang định giết tôi”.

Ông nhìn nàng chăm chăm. “Ai muốn giết cô chứ ?”.

“Tôi ... tôi không biết”.

“Cô đã nhìn thấy người theo dõi mình chưa ?”.

“Chưa”.

“Cô sống một mình phải không ?”.

“Vâng !”.

“Hiện giờ cô đang để ý đến ai ? ý tôi là về phương diện tình cảm”.

“Hiện giờ thì chưa”.

“Vậy là bởi vì ... Tôi muốn nói là khi một người phụ nữ mà không có một người đàn ông bên cạnh thì, sự căng thẳng thần kinh hoàn toàn có thể xảy ra ...”.

Vậy ra ông ta muốn nói mình đang cần một ...

Nàng cố kiềm chế không nghĩ đến từ đó nữa. Và vắng vắng bên tai là tiếng quát của bố nàng, “Bố cấm con nói từ đó nữa. Mọi người sẽ nghĩ là con chẳng ra gì. Người tứ tế không ai nói đến cả. Con học cái kiểu nói đó ở đâu vậy?”

“Tôi nghĩ là cô đã làm việc quá sức đấy, cô Ashley. Theo tôi, tôi nghĩ không có gì phải lo lắng đâu chỉ hơi quá căng thẳng thôi. Cố gắng thư giãn nhiều hơn một chút. Mọi việc sẽ ổn thôi”.

“Tôi sẽ cố gắng”.

Shane Miller đã đứng đợi nàng bên ngoài. “Bác sĩ Speakman nói gì ?”.

Ashley gượng mỉm cười. “Ông ấy bảo tôi vẫn ổn. Chỉ là làm việc quá sức thôi”.

“Vậy chúng ta phải làm gì đó chứ.” Shane nói. “Trước hết, sao cô không nghỉ ở nhà lấy vài ngày ?” Giọng anh tràn ngập sự quan tâm.

“Cảm ơn”. Nàng nhìn Shane. Anh là một người đàn ông đáng mến. Một người bạn tốt.

Anh ta không phải là hẳn. Ashley nghĩ. Không thể nào.

Suốt cả tuần sau đó, Ashley không nghĩ được chuyện gì khác ngoài buổi họp lớp. Không hiểu việc mình tốt đó có phải là một sai lầm không?

Nếu Jim Cleary xuất hiện thì sao ? Liệu anh ta có biết đã làm khổ mình nhiều thế nào không?

Liệu anh ta có quan tâm đến chuyện đó không?

Liệu anh ta có còn nhớ mình không?

Đêm hôm trước khi lên đường đi Bedford, nàng không tài nào ngủ được. Có lúc nàng đã định hủy chuyến bay. Mình khổ quá. Ashley nghĩ. Quá khứ thì vẫn là quá khứ thôi.

Ashley ngơ ngác nhìn chiếc vé máy bay, sẫm soi lại nó rồi lên tiếng. “Hình như có cái gì đó lằm lằm ở đây. Tôi đi hạng du lịch mà. Còn đây là vé hạng nhất”.

“Vâng, cô đã đổi nó”. Người bán vé cười cười.

Nàng sửng sốt nhìn cô ta :

“Tôi á ?

“Cô đã gọi điện và yêu cầu chúng tôi đổi thành vé hạng nhất”. Cô ta chìa cho Ashley một mảnh giấy. “Đây là số thẻ tín dụng của cô ?”.

Nàng nhìn nó và nói một cách khó khăn.

“Vâng ...”.

Nhưng nàng không hề gọi cú điện thoại đó.

Ashley đến Bedford khá sớm và đăng ký phòng tại khách sạn Bedford Springs. Sáu giờ chiều buổi họp lớp mới bắt đầu nên nàng quyết định đi thăm lại thị trấn. Nàng vẫy một chiếc taxi đỗ trước cửa khách sạn.

“Đi đâu thưa cô ?”.

“Lòng Yòng cái đã”.

Trong cái nhìn của những người tha hương trở về thì quê nhà bao giờ cũng có vẻ nhỏ đi, nhưng riêng với Ashley, hình như nó lại rộng lớn hơn so với ký ức của nàng. Chiếc xe lướt qua những con phố quen thuộc, trụ sở tờ Bedford Nhật Báo, đài truyền hình WKYE và hàng tá các quán ăn cũng như phòng trưng bày nghệ thuật.

Cửa hàng thực phẩm Bedford, cung điện Clara, Bảo tàng Pháo đài Bedford, và hàng cổ Bedford ... Tất cả đều vẫn nguyên vẹn. Họ vượt qua bệnh viện Memoriai, một tòa nhà ba tầng bằng gạch nhìn rất đáng yêu. Đó là nơi bố nàng đã trở nên nổi tiếng.

Trong đầu nàng lại hiện về những cuộc cãi vã kinh khủng giữa bố và mẹ. Họ luôn tranh giành nhau về một thứ. Nhưng đó là thứ gì ?

Nàng không nhớ nổi.

Năm giờ chiều, Ashley quay về phòng khách sạn. Nàng thay đổi quần áo đến ba lần trước khi quyết định chọn cái váy đen nền nã đơn giản.

Buổi họp lớp được tổ chức tại phòng tập thể dục trường Trung học Bedford, khi Ashley bước vào nàng nhận thấy xung quanh mình tới trên trăm con người nhìn vừa quen vừa lạ. Tính cho chính xác là 120. Một số trong đó là các bạn học mà nàng dễ dàng nhận ra ngay, còn số khác thì có thay đổi chút ít. Ashley đưa mắt tìm một người duy nhất :

Jim Cleary. Anh ta có thay đổi nhiều không ? Anh ta có dắt vợ đi cùng không ?

Mọi người đổ xô đến chỗ nàng.

“Ashley, Trent Wateyon đây. Trông cậu khá quá”.

“Cảm ơn, cậu cũng vậy, Trent”.

“Xin giới thiệu vợ mình với cậu...”.

“Ashley, phải cậu không ?”.

“Đúng ! Ờ.”.

“Art. Art Davies. Vẫn nhớ mình chứ ?”.

“Dĩ nhiên”. Nom anh ta ăn mặc tồi tàn và có vẻ ốm yếu.

“Mọi việc vẫn suôn sẻ chứ, Art ?”.

“Ừ cậu biết đấy, mình muốn trở thành kỹ sư, nhưng rồi không thành”.

“Mình xin lỗi”.

“Không sao, bây giờ mình đang là thợ cơ khí”.

“Ashley ! Lenny Holland đây. Chúa ơi, trông cậu xinh đẹp quá !”.

“Cảm ơn, Lenny”. Anh ta đã tặng cân và đeo một chiếc nhẫn kim cương ở ngón út.

“Mình bây giờ buôn bán bất động sản, cũng khá lắm. Thế cậu đã kết hôn chưa ?

Ashley hơi lưỡng lự. “Chưa !”.

“Có nhớ Nicki Brandt không ? Bọn mình đã cưới nhau. Giờ đã có hai đứa sinh đôi rồi”.

“Xin chúc mừng cậu”.

Trong 10 năm qua, tất cả gần ấy con người đều đã thay đổi. Họ béo ra và gầy đi ... Thành đạt và thất bại. Họ kết hôn và li hôn ... Có con và không có con ...

Vào buổi tối hôm đó, trong bầu không khí náo nhiệt của buổi họp lớp, trong tiếng nhạc inh ỏi, Ashley đã trò chuyện với các bạn học cũ và biết thêm nhiều điều về cuộc đời họ. Tuy nhiên tâm trí nàng vẫn hướng tới Jim Cleary. Nhưng không có dấu hiệu nào của anh tất cả. Anh ta sẽ không đến nàng nghĩ. Anh ta biết mình sẽ có mặt ở đây và anh ta sợ gặp mình.

Một phụ nữ đầy hấp dẫn bước tới. “Ashley ! Mình đang hi vọng sẽ được gặp cậu”. Đó là Florence Shiffer. Ashley thật sự vui mừng. Florence là một trong số vài người bạn thân nhất của Ashley hồi đó. Họ chọn một cái bàn trong góc khuất để được yên ổn chuyện trò với nhau.

“Trông cậu vẫn như ngày nào, Florence”. Ashley nói.

“Cậu cũng vậy. Xin lỗi vì mình đã đến muộn”.

Đứa nhỏ nhà mình không được khỏe. Sau lần cuối cùng gặp cậu, mình đã lấy chồng và tiếp theo là ly dị. Bây giờ mình đang hy vọng sẽ tiến tới hôn nhân cùng ông Wonderful. Thế còn cậu thì sao ? Sau buổi liên hoan tốt nghiệp là cậu biến mất hút. Mình đã nhiều lần tìm cậu nhưng mãi sau mới biết cậu đã rời khỏi thị trấn”.

“Mình đi London”. Ashley trả lời. “Bố mình bắt mình học đại học ở đó. Bố con mình đi ngay sáng hôm sau đêm liên hoan”.

“Mình cũng đã tìm mọi cách liên hệ với cậu. Mấy ông thám tử cứ nghĩ là mình có thể biết cậu ở đâu. Họ truy tìm cậu mãi, vì hồi đó cậu là người yêu của Jim Cleary mà”.

Ashley hỏi chậm. “Thám tử à.”.

“Ừ”. Họ điều tra hung thủ giết người”.

Ashley cảm thấy máu dồn cả lên mặt. “Cái gì? Giết người ư ... ?”.

Florence ngó sững nàng. “Chúa ơi. Thế cậu không biết gì à ?”.

“Biết cái gì cơ ?” Ashley nói gấp. “Cậu đang nói về chuyện gì vậy ?”.

“Ngay hôm sau đêm liên hoan, bố mẹ của Jim về nhà và nhìn thấy xác con trai mình. Jim bảo đảm bằng dao cho đến chết và còn bị thiếu nữa”.

Đường như cả căn phòng bắt đầu xoay tròn.

Ashley cố vịn tay vào mép bàn. Florence giữ chặt lấy cánh tay nàng.

“Mình ... mình xin lỗi, Ashley. Mình nghĩ là cậu có đọc báo và có biết ...

Nhưng dù sao ... cậu cũng đi London rồi”.

Ashley nhắm chặt hai mắt lại. Nàng thấy mình đêm đó đã trườn ra khỏi nhà và chạy đến nhà Jim Cleary. Nhưng nàng đã quay về để ra ga vào sáng hôm sau.

Nếu mình đến với Jim.

Ashley nghĩ một cách hoảng loạn anh ấy sẽ không chết. Vậy mà bao nhiêu năm qua mình đã ghét bỏ anh ấy. Chúa ơi!. Ai đã giết anh ấy ? Ai?

Nàng như nghe thấy giọng bố mình. “Xin anh bỏ cái tánh bần thủ của anh ra khỏi người con gái tôi, được chứ? Nếu anh còn luẩn quẩn ở đây thì đừng trách tôi sẽ bẻ xương anh ra đấy. Nàng gắng gượng đứng dậy. “Tha lỗi cho mình, Florence. Mình thấy không được khỏe lắm”.

Và nàng lẩn vào đám đông.

Những tay thám tử. Họ sẽ sờ đến bố nàng. Tại sao bố lại không kể cho mình nghe?

Ashley đáp chuyến bay đầu tiên trở về California. Nàng bỏ đi ngủ khi ngoài trời hãy còn ánh sáng. Và nàng đã gặp ác mộng. Một bóng đen đứng trong bóng tối đã quất mắng Jim, rồi đâm liên tiếp vào anh. Sau đó bóng đen từ từ bước ra ngoài sáng. Đó là bố nàng.

5. Chương 05

Chương 5

Ashley sống trong trạng thái đau khổ và dần vật lộn mấy tháng sau đó.

Hình ảnh cái xác của Jim Cleary không toàn vẹn nằm bất động trong vũng máu luôn hiện ra trong đầu nàng:

Nàng còn gặp bác sĩ Speakman một, hai lần nữa nhưng không đủ can đảm kể ra chuyện này với ông hoặc với bất kỳ ai. Nàng thấy mình có tội dù chỉ là nghĩ rằng cha nàng có thể đã làm chuyện đó. Ashley tự nhủ cố gắng tập trung vào công việc để xua những ý nghĩ u ám đó ra khỏi tâm trí, nhưng thực hiện được nó thật khó khăn.

Nàng tuyệt vọng nhìn vào cái biểu tượng mà mình vừa làm hỏng.

Shane Miller vẫn nhìn nàng vẻ quan tâm.

“Cô không sao chứ, Ashley ?”.

Nàng cố gượng cười. “Không”.

“Tôi rất thông cảm về chuyện người bạn của cô” Nàng đã kể cho Shane nghe về Jim.

“Tôi ... tôi sẽ cố vượt qua chuyện này”.

“Tôi nay cùng đi ăn chứ ?”.

“Cảm ơn. Tôi ... tôi nghĩ là tôi chưa đủ ... Để tuần sau đi”.

“Cũng được. Nếu có chuyện gì cần tôi giúp ...”.

“Tôi hiểu. Nhưng sẽ không ai giúp được gì hết”.

Toni nói với Aiette. “Cô Cút sát gấp rắc rối rồi. Tội nghiệp cô ta quá.Cô ta đen đủi thật”.

“Thôi đi. Bộ chúng mình không có chuyện rắc rối sao, hả ?”.

Chiều thứ sáu, trước kỳ nghỉ cuối tuần, Dennis Tibble chặn Ashiey lại khi nàng vừa rời khỏi Công ty, định về nhà. “Này em, anh muốn nhờ em giúp một chuyện”.

“Tôi xin lỗi, Dannis. Tôi ... “Thôi nào. Bình tĩnh đã tôi cố gắng nắm lấy tay nàng.. “Anh cần lời khuyên của một phụ nữ ...”.

“Dennis, tôi không ...”.

“Anh đã yêu một người và anh muốn kết hôn với người đó, nhưng lại có đôi chút rắc rối. Em giúp anh chứ ?”.

Ashley lưỡng lự. Nàng không ưa gì. Dennis Tabble, nhưng nàng cảm thấy.

nhận lời giúp gã thì cũng vô hại. Có thể chờ đến mai không ?”.

“Anh muốn nói chuyện với em ngay. Chuyện này rất gấp”.

Ashley hít một hơi dài:

“Cũng được”.

“Về nhà em chứ ?”.

Nàng lắc đầu. “Không !” Nàng sẽ không thể đuổi được gã đi.

“Vậy em tạt qua chỗ anh chẳng ?”.

Ashley hơi phân vân. “Cũng tốt”. Mình có thể đi lúc nào mình muốn. Giúp được gã vụ này thì có thể từ nay gã sẽ buông tha cho mình.

Toni nói với Aiette; “Cô Cứt sắp định đến nhà tên dê tiện đấy. Cậu có thấy như thế là rất ngu không ? Chàng hiểu trong đầu cô ta chứa những gì nhỉ ?”.

“Cô ta chỉ định giúp hấn ta thôi. Không có gì sai ...”.

“Nào, Aiette. Cậu vẫn còn là trẻ con à ? Hấn muốn chiếm đoạt cô ta, thì có”.

“Không đâu. Hấn không dám đâu ...”.

Căn hộ của Dennis Tibble được trang trí theo mô đen ma quái. Trên tường treo rất nhiều quảng cáo của các bộ phim kinh dị, hàng đồng các ma nữ canh khỏa thân và các loại thú nhồi hoang dã. Một sản phẩm điêu khắc nhuốm đầy vẻ tà dâm được bày ở chỗ trang trọng nhất của phòng khách.

Đây là nơi ở của một tên biến thái, Ashley nghĩ. Nàng cảm thấy mình không thể chờ cho đến khi xong việc được.

“Rất mừng là em đã chịu đến đây, em cưng.

Anh vô cùng hoan nghênh. Nếu ...”.

“Tôi không thể ở lại lâu hơn, Dennis”. Ashley cảnh cáo gã. “Hãy kể cho tôi nghe về người yêu của anh đi”.

“Cô ta quả thật rất có ý nghĩa với tôi”. Gã rút ra bao thuốc. “Làm một điều không?”

“Tôi không hút thuốc”. Nàng nhìn gã chằm chằm.

“Vậy uống chút gì chứ?”.

“Tôi không muốn uống”.

Gã cười phá lên. “Cô không hút cũng không uống. Thật là thú vị, phải không?”.

Nàng nghiêm giọng với gã, Dennis, nếu anh không ...”.

“Đùa tí cho vui thôi mà”. Gã đi tới quầy bar và rót một li rượu vang. Uống thử chút van nài xem. Nó không cần em đâu mà lo”. Gã trao cho nàng cái ly.

Nàng nhấp một ngụm nhỏ? Hãy kể về cô ta đi”.

DennisTibble ngồi xuống bên nàng. “Anh chưa bao giờ gặp một cô gái nào như thế. Trông cô ta gợi tình như em vậy, và còn ...

“Tôi sẽ đi nếu anh không dừng cái kiểu đùa cợt này lại”.

“Đó chỉ là lời khen thôi mà. Cô ta hóa điên lên vì anh, nhưng bố mẹ cô ta lại rất ghét anh”.

Ashley không bình luận gì.

“Vấn đề ở chỗ nếu anh muốn thì bọn anh sẽ kết hôn, nhưng cô ta sẽ bị gia đình ruồng bỏ. Mà gia đình họ lại đang sống rất hòa thuận. Cho nên, sau này cô ta có thể sẽ đổ lỗi lên đầu anh.

Em có thấy thế là rắc rối không.

Ashley uống thêm một ngụm rượu nữa. “Ừ, tôi cũng ...”.

Sau câu nói đó, cảnh vật trước mắt nàng vụt tối sầm lại.

Ashley từ từ tỉnh dậy, lơ mơ hiểu rằng đã có chuyện gì vô cùng nghiêm trọng vừa xảy ra. Cảnh vật vẫn bồng bênh trước mặt như ẩn hiện sau làn sương khói mờ ảo, chỉ thấy hình thù mà không nỗ góc cạnh. Nàng cố sức mở mắt ra nhìn quanh căn phòng và bắt đầu hoảng sợ. Nàng đang nằm trên giường, trần truồng, trong một căn buồng khách sạn rẻ tiền. Nàng gượng ngồi dậy, đầu nhức như búa bổ. Nàng hoàn toàn không biết khi nào và bằng cách nào mình lấy đến được chỗ này. Có một tờ thực đơn đặt trên cái bàn cạnh đầu giường và nàng với tay cầm lấy nó. Khách sạn Chicago Loop. Nàng đọc lại một lần nữa và sửng sốt.

Mình làm cái quái gì ở Chicago nhỉ? Mình đã ở đây bao lâu rồi. Mình đến chỗ Dennis Tibble chiều thứ sáu. Hôm nay là ngày mấy ? Nàng nhắc điện thoại lên.

“Quý cô cần gì ?”.

Khó khăn lắm Ashley mới lên tiếng được :

“Hôm nay là ngày nào nhỉ?” Nàng hỏi phổng chừng.

“Hôm nay là ngày 17 ...”.

“Không. Tôi muốn nói là thứ mấy cơ ?”.

“Ồ, Hôm nay là thứ hai. Tôi có thể ...”.

Ashley hoang mang lặp lại câu trả lời. Thứ hai - Nàng đã bất tỉnh hai ngày hai đêm. Dựa lưng vào thành giường, nàng cố nhớ lại tất cả. Nàng đã đến nhà Dennis Tibble - Nàng đã uống một ly rượu ... Sau đó, nàng không còn biết gì nữa.

Chắc chắn gã đã bỏ gì đấy vào rượu làm nàng tạm thời mất đi trí nhớ. Nàng đã từng đọc về những loại ma túy có tác dụng như vậy. Nó được gọi là “Thuốc làm mất trí”. Có lẽ, gã đã cho nàng uống loại thuốc này pha lẫn rượu. Gã đã bịa ra chuyện muốn nghe lời khuyên của nàng để lừa nàng tới nhà gã. Và mình đã mắc bẫy như một con ngớ ngẩn. Ashley không hề có ấn tượng gì về việc mình đã ra phi trường, bay tới Chicago và đăng ký trọ tại cái khách sạn rẻ tiền này, cùng Tibble. Và tồi tệ hơn, không nhớ nổi những gì đã xảy ra trong căn phòng này.

Mình phải đi ngay khỏi đây. Ashley nghĩ liều lĩnh. Nàng cảm thấy như mỗi phân vuông trên da thịt mình đều đã bị xâm phạm. Anh ta đã làm gì? Có không nghĩ về chuyện đó, nàng ra khỏi giường, phòng tắm và mở vòi hoa sen. Nàng để cho dòng nước nóng rửa sạch. Thân thể, tẩy đi những gì tồi tệ, bẩn thỉu đã bôi trát lên đó. Liệu gã có làm nàng mang bầu không nhỉ? Ý nghĩ về việc có con với gã làm nàng thấy ghê tởm. Ashley tắt vòi hoa sen, lau khô người, ra khỏi buồng tắm đi tới mở cánh cửa của chiếc tủ kê ở góc phố Quần áo của nàng không có trong đó. Chỉ là một chiếc váy mini bằng da màu đen, một chiếc áo nịt rẻ tiền và đôi giày cao gót. Ashley nhớ khi phải mặc những thứ đó vào người, nhưng đã hết đường chọn lựa. Nàng nhắm mắt mà mặc, sau đó ti hí mắt nhìn mình trong gương. Thật không hổ danh gái đứng đường.

Ashley kiểm tra lại ví. Có 40 đô la tiền mặt. Cuốn sổ séc và thẻ tín dụng vẫn còn nguyên. Ồn Chúa! Ashley bước ra hành lang. Hoàn toàn vắng lặng. Nàng - theo thang máy xuống tầng trệt và tiến lại quầy đón tiếp, trao cho người lễ tân tấm thẻ tín dụng.

“Quý cô đi hả ?” Anh ta tặng nàng cái liếc mắt đầy đố kỵ. “Cô đã có, những phút tuyệt diệu ở đây, phải không nào ?”.

Ashley nhìn trừng trừng, không hiểu anh ta nói gì và cũng không định tìm hiểu nó. Nàng rất muốn hỏi xem Dennis Tibble đã đi vào lúc nào, nhưng rồi nàng quyết định tốt nhất là nên quên chuyện này đi.

Người lễ tân đặt thẻ của Ashley vào máy kiểm soát tự động. Anh ta hơi cau mày, thử lại lần nữa. Cuối cùng anh ta nói. “Tôi xin lỗi. Tấm thẻ này đã hết giá trị sử dụng”.

Ashley há hốc mồm. “Không thể nào ! Có nhầm lẫn gì không ?”.

Anh ta nhún vai. “Cô còn cái thẻ nào khác không ?”.

“Không. Tôi không có. Anh có cần giấy tờ tùy thân không ?”.

Anh ta vươn người qua mặt quầy, nhìn từ đầu xuống chân nàng, Cái nhìn dè bủ, giọng nói mỉa mai. “Chắc là cần, nếu cô có giấy chứng minh”.

“Tôi muốn gọi điện thoại”.

“Ở góc kia kia”.

“Bệnh viện Memoriai. San Francisco đây ...”.

“Làm ơn cho tôi gặp bác sĩ Steven Patterson”.

“Vui lòng chờ một phút”.

“Văn phòng bác sĩ Patterson đây”.

“Sarah hả ? Ashley đây. Có bố tôi ở đó không?”.

“Xin lỗi, thưa cô Patterson. Bác sĩ đang trong phòng giải phẫu và ...”.

Ashley ghì chặt ống nghe vào tai. “Cô có biết bao lâu thì xong không ?”.

“Khó nói lắm. Hình như ông ấy còn một ca tiếp theo ngay ca này”.

Ashley thấy mình như phát điên lên. “Tôi cần phải nói chuyện với bố tôi.

Gấp. Cô có thể chuyển lời cho bố tôi được không ? Sớm chừng nào tốt chừng ấy, bảo ông gọi ngay cho tôi”.

Nàng nhìn số điện thoại gắn trên máy và đọc cho cô thư ký Sarah nghe. “Tôi sẽ đợi cho tới khi bố tôi gọi đến”.

“Nhất định tôi sẽ nói với bác sĩ”.

Nàng ngồi ở đó gần một giờ đồng hồ, chờ đợi tiếng chuông điện thoại.

Người ra vào nhìn nàng, liếc mắt cho nàng và nàng cảm thấy mình như đang trần truồng ngồi trong gian hàng triển lãm vậy. Cuối cùng thì chuông cũng reo và nàng gần như vô lý lấy điện thoại.

“Ailo ... “ Nàng hốt hển.

“Ashley ?” Đó. chính là giọng bố nàng.

“Bố, con:..”.

“Có chuyện gì thế ?”.

“Con đang ở Chicago và ...”.

“Thế con làm gì ở đó vậy ?”.

“Kể ra thì dài dòng lắm. Hiện giờ con cần một vé máy bay đi San Jose nhưng lại không còn một xu dính túi. Bố giúp con với”.

“Dĩ nhiên. Chờ máy nhé”. Ba phút sau, bố nàng tiếp tục :

“Có một chuyến bay số 407 của Hàng không Quốc gia cất cánh từ sân bay ÓHare lúc 10 giờ 40 sáng. Bố đặt vé cho con rồi, cứ đến chỗ đăng ký vé ở sân bay mà lấy. Bố sẽ đón con ở sân bay San Jose và ...”.

“Không !” Nàng không thể để ông nhìn thấy nàng trong tình trạng này được ... “Để con về nhà đã”.

“Cũng được. Bố con mình đã gặp nhau vào bữa tối. Lúc đó nhớ kể hết cho bố nghe”.

“Cảm ơn bố. Cảm ơn”.

Trên suốt chuyến bay, Ashley không dứt khỏi ý nghĩ về những việc khủng khiếp mà Dennis Tibble đã dám làm với nàng. Minh sẽ báo cảnh sát Nàng tự nhủ. Minh không thể để hấn ung dung tự tại được. Hấn đã làm thế này với bao nhiêu phụ nữ rồi ?.

Về đến nhà. Ashley cảm thấy như mình đã trở về với một pháp đài bất khả xâm phạm. Nàng vội vàng cởi bỏ những thứ dơ bẩn trên người và quyết định tắm thêm một lần nữa trước khi đi gặp bố. Nàng bước vào phòng ngủ và dừng sững lại. Trước mặt nàng, trên bàn trang điểm, là một mẫu đầu lọc thuốc lá.

Hai bố con ngồi ở một góc khuất trong nhà hàng The Oaks. Nàng thấy bố nhìn mình với vẻ quan tâm. Ồi, Ông hỏi. “Con làm gì ở Chicago vậy ?”.

“Con ... con không biết ...”.

Ông nhíu mày khó hiểu. “Con không biết ư ?”.

Ashley lưỡng lự. Rồi nàng quyết định kể hết cho bố, có thể ông sẽ cho nàng vài lời khuyên.

Nàng nói một cách thận trọng. “Dennis Tibble mời con đến nhà để giúp anh ta giải quyết một chuyện ...”.

“Dennis Tibble ?” Ông ngắt lời nàng, giận dữ. “Cái tên xảo trá lấy hả ?”.

Ashley thỉnh thoảng vẫn kể về các đồng nghiệp của nàng cho bố nghe. “Thế con đã giải quyết cái gì với nó?”.

Nàng biết ngay là mình đã phải sai lầm. Bố nàng thường hay có phản ứng dữ dội với các vấn đề của nàng. Đặc biệt là các vấn đề có liên quan đến cánh đàn ông.

“Nếu anh còn luẩn quẩn ở đây thì đừng trách là tôi sẽ bẻ xương anh ra đấy.

“Chuyện không có gì quan trọng đâu, bố Ashley trả lời ...”.

“Nhưng bố muốn nghe”.

“Ashley im lặng một lúc, tràn đầy cảm giác lo sợ về một điềm gở được báo trước. “Con đã uống rượu ở nhà anh ta và.”.

Khi nói, nàng quan sát gương mặt bố và thấy nó bỗng đỏ gay đỏ gắt. Cái nhìn của ông làm nàng hoảng sợ. Nàng cố cắt ngắn câu chuyện đi.

“Không”, bố nàng khẳng khái. “Bố muốn nghe tất cả”.

Đêm đó, nằm trên giường, Ashley làm đủ mọi cách mà không ngủ được.

Đầu óc nàng hỗn loạn cả lên. Nếu những gì Dennis Tibbe làm với mình bị, công khai ra thì thật bẽ mặt quá. Có chui xuống đất cũng không hết nhục nhã xấu hổ.

Nhưng cũng không thể để hấn tái diễn chuyện này với người phụ nữ nào khác, Minh phải báo cảnh sát.

Bạn bè, và cả những người chỉ quen biết, đã không ít lần cảnh báo với Ashley, rằng Dennis rất thèm muốn nàng, nhưng nàng đều bỏ ngoài tai. Bây giờ nằm nghĩ lại, nàng mới nhận ra:

Hấn ta ghét bất kỳ ai trò chuyện với nàng, thường xuyên mời nàng đi chơi với hấn, thường xuyên nghe trộm ...

Cuối cùng thì mình cũng đã biết ai là kẻ theo dõi, Ashley nghĩ.

Tám giờ rưỡi sáng hôm sau, khi Ashley đang chuẩn bị đi làm thì có tiếng chuông điện thoại. Nàng cầm ống nghe lên. “Ailo” ...

“Ashley, Shane đây. Cô đã nghe tin gì chưa?”.

“Tin gì cơ?”.

“Trên ti vi. Người ta phát hiện ra xác Dennis”.

“Tibble”.

Cả thế giới dường như chao đảo. “Chúa ơi! Chuyện gì đã xảy ra vậy?”.

“Theo cảnh sát thì ai đó đã đâm chết anh ta và sau đó, khủng khiếp quá, thiến luôn”.

6. Chương 06

Chương 6

Sam Blake đã không mấy khó khăn để có được cái chức đồn phó đồn cảnh sát S cupertino. Ông kết hôn với Serena Dopwling, em gái của ngài cảnh sát trưởng, một người đàn bà lắm điều với cái lưỡi sắc nhọn có thể cứa đứt cả khu rừng Oregon. Sam Blake là người đàn ông duy nhất có thể chịu đựng được bà.

ta. Ông ta hơi lùn, lịch thiệp, có vẻ kiêu cách, mang gương mặt của một vị thánh. Dù Serena đã không ít lần tỏ ra ngạo ngược đến không ai chịu được nổi, Sam vẫn bình tĩnh ngồi chờ vợ nguôi cơn giận rồi mới nhẹ nhàng khuyên bảo.

Blake vào ngành cảnh sát vừa vì mê cái nghề này, lại vừa vì cảnh sát trưởng Matt Dowling là bạn thân nhất của ông. Họ đã trải qua thời thơ ấu cùng nhau.

Black làm việc rất tận tụy. Ông có đầu óc thông minh, nhanh nhạy và một trí nhớ tuyệt vời. Hai yếu tố đã giúp ông trở thành một viên thám tử xuất sắc.

Sáng hôm đó, Sam Blake và cảnh sát trưởng kiêm anh rể Dowling ngồi uống cà phê cùng nhau.

Dowling bảo. “Tôi nghe nói đêm qua em gái tôi lại quấy rầy anh hả? Chúng tôi nhận được phải đến cả tá cuộc gọi của những người hàng xóm phàn nàn về tiếng ồn trong nhà anh. Về khoản la hét thì Serena là nhà vô địch rồi”.

Sam nhún vai. “Cuối cùng tới tôi cũng đã làm cho bà ấy bình tĩnh trở lại mà, Matt”.

“Ôn Chúa! Là nó đã không ở cùng tôi, Sam. Không hiểu trong người nó có cái gì nữa. Nó thường xuyên lên cơn”.

Cuộc nói chuyện của họ bị gián đoạn. “Thưa ông cảnh sát trưởng, chúng tôi vừa nhận được tin khẩn. Có một vụ giết người ở đại lộ Sunnyvale.

Dowling nhìn Sam Blake.

Blake gật đầu. “Tôi sẽ đến đó”.

Mười lăm phút sau, đồn phó Blake đã có mặt ở căn hộ của Dennis Tibble.

Viên cảnh sát tuần tra đang ngồi tại trong phòng khách nói chuyện với người quản lý khu nhà.

“Cái xác đâu”?, Blake hỏi.

Viên cảnh sát hất đầu về phía phòng ngủ.

“Trong đó, thưa sếp”.

Nom anh ta có vẻ sợ hãi.

Blake bước nhanh vào và đứng sững lại, choáng váng. Một cái xác đàn ông trần truồng nằm vắt ngang giường, còn dưới sàn thì nhoe nhoét máu.

Tiến lại gần hơn, ông hiểu ngay là máu đã chảy ra từ đầu. Những mảnh chai vỡ ghim đầy trên lưng nạn nhân, lại còn có cả những mảnh ly, tách vỡ Bộ phận sinh dục đã bị cắt bỏ toàn bộ.

Nhìn cảnh tượng đó, Blake bỗng như thấy một cơn đau chạy rần rần qua háng. “Làm cách nào mà một người đầu óc bình thường có thể xuống tay đến mức này nhỉ?” Ông nói oang oang. “Không có dấu vết của hung khí ư? Đã tìm kiếm kỹ lưỡng chưa?”.

Blake quay ra phòng khách hỏi chuyện người quản lý tòa nhà. “Ông có biết nạn nhân không?”.

“Có, thưa ngài. Đây chính là căn hộ của anh ta”.

“Tên anh ta là gì?”.

“Tibble. Dennis Tibbie”.

“Anh ta sống ở đây bao lâu, rồi?”.

“Gần ba năm rồi”.

“Ông có thể kể chút gì về anh ta không?”.

“Không nhiều lắm đâu thưa ngài. Tibble sống khá an phận, luôn trả tiền nhà đúng hạn. Có đôi lần anh ta đưa phụ nữ về nhà. Tôi nghĩ họ đều là gái điếm”.

“Ông có biết anh ta làm việc ở đâu không?”.

“Công ty tin học Global Graphics”.

“Ai phát hiện ra cái xác?”.

“Một trong những người giúp việc. Bà Mara”.

Hôm qua là ngày nghỉ nên sáng nay bà ta mới vào nhà ...”.

“Tôi muốn gặp bà ta”.

“Vâng, để tôi đi gọi”.

Maria là một phụ nữ Brazil da đen, khoảng ngoài 40, lo lắng và sợ sệt.

“Bà phát hiện ra cái xác phải không, bà Maria?”.

“Tôi không làm chuyện đó. Tôi xin thề”. Bà ta nói hoảng hốt. Tôi có cần gọi luật sư không?”.

“Không. Bà không cần luật sư. Chỉ cần kể xem bà đã thấy những gì?”.

“Không có gì cả. Ý tôi là sáng nay tôi vào đây để lau chùi, dọn dẹp như hàng ngày. Tôi nghĩ là anh ta đã đi làm rồi. Sáng nào anh ta cũng đi từ lúc bảy giờ”.

Tôi dọn dẹp phòng khách và ...

“Mẹ kiếp Maria, bà có nhớ phòng khách như thế nào trước khi bà dọn dẹp nó không?”.

“Ông muốn hỏi cái gì cơ?”.

“Bà có di chuyển đồ đạc không? Lấy cái gì đi chẳng hạn?”.

“Có. Có li rượu bị vỡ ở trên sàn nhà. Nó rất bẩn. Tôi ...”.

“Thế bà đã làm gì nó?” Ông nóng nảy.

“Tôi quăng vào thùng rác”.

“Bà còn làm gì nữa?”.

“Tôi lau cái gạt tàn và ...”.

“Thế có đầu lọc thuốc lá trong ấy không?”.

Bà ta dừng lại suy nghĩ. “Một cái. Tôi vứt nó vào giỏ rác trong bếp”.

“Chúng ta hãy vào xem”. Ông nói rồi đứng phắt dậy, theo sau Maria, vào bếp. Bà ta chỉ cái giỏ rác. Trong đó là một mẫu đầu lọc có dính sơn.

Sam Blake cẩn thận xúc nói lên bằng một miếng sắt nhỏ.

Ông cùng Maria quay lại phòng khách. “Maria, bà có thấy vật gì bị mất trong nhà này không?

Những vật giá trị chẳng hạn?”.

Bà ta nhìn quanh. “Tôi nghĩ là không. Cậu Tibble chỉ thích sưu tập các bức tượng nhỏ. Cậu ta đã tốn rất nhiều tiền vào chuyện đó. Mà chúng vẫn nguyên vẹn ở đây”.

Vậy động cơ không phải là cướp của, Ma túy chẳng? Trả thù chẳng? Hay chuyện tình ái lãng nhăng”?.

“Sau khi dọn xong ở đây thì bà làm gì?”.

“Tôi hút bụi như mọi khi. Sau đó ...” Giọng bà ta ấp úng. “Tôi đi vào phòng ngủ và...

tôi thấy cậu ta”. Bà ta nhí. Sam Blake, “xin thề là tôi không làm chuyện đó”.

Người thanh tra cảnh sát chuyên điều tra các vụ án bất thường đã tiến vào cùng các phụ tá.

Họ mang theo cả cái bao đựng xác.

Ba giờ sau, Sam Blake đã có mặt trong phòng cảnh sát trưởng.

“Thu thập được gì không, Sam?”.

“Không nhiều lắm”. Blake ngồi xuống, đối diện với Dowling. “Dennis Tibble làm việc ở Global. Hình như là tay khá giỏi đấy”.

“Nhưng cũng không đủ làm cho anh ta khỏi bị giết”.

“Không chỉ bị giết đâu, Matt. Còn bị thiến nữa. Anh nên đến xem hung thủ đã làm gì với các xác đó. Tên này có vẻ như bị điên vậy”.

“Không còn gì nữa à?”.

“Chúng tôi chưa rõ về hung khi lắm, phải đợi kết quả bên xét nghiệm, nhưng có lẽ là mảnh chai vỡ, theo tôi. Tôi cũng đã nói chuyện với đám hàng xóm.

Chẳng giúp ích thêm được gì. Không ai thấy có người lạ nào ra vào nhà anh ta.

Không có tiếng động gì bất thường. Anh ta là loại cô độc, không ưa dây dưa với xóm giềng. Còn một chuyện nữa. Tibble đã làm tình trước khi bị giết.

Chúng tôi có lấy được lông âm hộ nước nhờn, một vài dấu vết khác và một mẫu đầu lọc thuốc lá có dính sơn môi. Chúng tôi sẽ cho thử DNA”.

“Cánh báo chí sẽ vớ bẫm nhờ vụ này đây, Sam. Tôi đoán là tiêu đề sẽ như kiểu VỤ GIẾT NGƯỜI RỪNG RỖN Ở SILICON VALLEY”. Đồn trưởng Dowling thở dài. “Cố gắng phá án càng nhanh càng tốt”.

“Tôi đến công ty Global Graphics bây giờ đây”.

Ashley đã mất tới cả tiếng đồng hồ để quyết định có nên đến công ty hay không. Nàng hết sức bối rối. Mọi người nhìn mình và sẽ biết có chuyện không ổn. Nhưng nếu không đến thì họ sẽ lại thắc mắc ngay. Rằng vì sao? Rằng mình trốn tránh cái gì? Cảnh sát chắc sẽ đến điều tra về vụ này. Nếu họ hỏi mình sẽ phải nói ra sự thật. Và họ sẽ chẳng tin mình. Họ sẽ cho là mình giết Dennis Tibble. Còn nếu họ tin và nếu mình nói bố mình cũng biết những gì hấn làm với mình thì cảnh sát sẽ lại quay sang nghi ngờ bố.

Nàng nghĩ đến cái chết của Jim Cleary. Bên tai nàng là giọng nói của Florence :

“Bố mẹ Jim về nhà và nhìn thấy xác con trai họ. Jim bị đâm bằng dao cho đến chết và còn bị thiến nữa”.

Ashley nhắm nghiền mắt lại. Chúa ơi, chuyện gì đang xảy ra vậy? Chuyện gì?

Đồn phó Sam Blake bước vào khu vực sản xuất của Công ty, nơi các nhân

viên đang tùm tùm lại, khê khàng chuyện trò với nhau. Ông dễ dàng đoán được chủ đề của câu chuyện. Ashley lo lắng nhìn theo khi ông ta tiến đến văn phòng của Shane Miller.

Ashane đứng lên chào Blake. “Đồn phó Blake?”.

“Vâng!” Hai người bắt tay nhau.

“Xin mời ngồi” ...

Sam Blake ngồi xuống ghế. “Theo tôi được biết thì Dennis Tibble là nhân viên ở đây?”.

“Đúng vậy. Một trong những người khá nhất.

Với chiếc máy tính trong tay, không có gì mà anh ta không làm được”.

“Xin ông cho biết đôi điều về cuộc sống của anh ta”.

“Tôi e là không được nhiều lắm. Tibble là loại người thích sự cô độc”.

“Ông có cho là anh ta dính dáng đến ma túy không?”.

“Dennis? Mẹ kiếp, không. Anh ta hoàn toàn khỏe mạnh”.

“Vậy anh ta có cờ bạc không? Liệu có nợ nần ai đó một khoản tiền lớn không?”

“Không. Lương anh ta khá cao, chỉ hơi ăn diện một chút thôi”.

“Thế còn về đàn bà! Anh ta có bạn gái không?”.

“Đàn bà không hấp dẫn lắm với Tibble”.

Shalle nghĩ một lúc. “Mới đây, tôi nghĩ vậy, anh ta có nói cho vài người ở đây là đang chuẩn bị kết hôn”.

“Anh ta có nhắc đến tên vị hôn thê không?”.

Miller lắc đầu. “Không. Không nhắc với tôi”.

“Ông vui lòng cho tôi hỏi chuyện vài nhân viên chứ”.

“Thoải mái thôi. Ông cứ việc tiến hành. Nhưng tôi phải nói là tất cả bọn họ đều bị sốc đấy”.

Họ sẽ còn bị sốc hơn nếu nhìn thấy cái xác của anh ta. Blake nghĩ thầm.

Hai người bước ra khu sản xuất.

Shane Miller cao giọng. “Xin mọi người chú ý đây là phó cảnh sát trưởng Blake. Ông muốn hỏi chúng ta vài điều”.

Đám nhân viên chú ý lắng nghe.

Đồn phó Blake lên tiếng. “Tôi chắc rằng tất cả mọi người ở đây đều đã biết chuyện gì xảy ra với anh Tibble. Chúng tôi cần sự giúp đỡ của mọi người để tìm ra hung thủ.. Có ai biết anh ta có kẻ thù nào không? Liệu có ai căm ghét đến mức phải giết anh ta mới hả không?” Tất cả im phăng phắc:

Blake lại tiếp tục.

anh ta đang định cưới vợ. Có ai biết gì về người vợ sắp cưới của anh ta không?”.

Ashley chợt cảm thấy khó thở. Đã đến lúc phải kể hết ra. Phải kể cho ông Blake này biết những gì Tibble đã làm với nàng. Nhưng Ashley chợt nhớ tới gương mặt của bố mình khi nghe kể về chuyện đó. Họ sẽ buộc ông vào tội giết người.

Bố nàng có thể không giết ai cả Ông là một bác sĩ.

Ông là một nhà giải phẫu.

Dennis Tibble đã bị thiến.

Đồn phó Blake đang nói” ... và không ai ở đây gặp anh ta sau khi anh ta rời khỏi đây hôm thứ sáu vừa qua?”.

Toni Prescott nghĩ, Nào., Nói đi chứ, cô Cút sắt Hầy nói là cô đã đến nhà anh ta. Tại sao cô không nói nhỉ?

Blake đứng im một lúc, cổ giấu vẻ thất vọng.

“Được, nếu ai trong số quý vị nhớ được điều gì có thể giúp ích cho cuộc điều tra, hãy gọi điện cho tôi. Tôi luôn hoan nghênh các vị. Ông Miller có số điện của tôi. Xin cảm ơn”.

Họ nhìn ông ta đi ra cửa cùng Shane.

Ashley cảm thấy người nhẹ hẫng đi.

Đồn phó Blake quay sang Shane. “ở đây anh ta có đặc biệt chơi thân với ai không?”.

“Không, không có”, Shane trả lời, “Tôi nghĩ là Dennis không thân với ai hết.

Anh ta rất có cảm tình với một nữ chuyên viên của chúng tôi nhưng hai người họ chưa bao giờ đi đâu cùng nhau”.

Đồn phó Blake dừng lại. “Cô ta có đây không?”.

“Có, nhưng ...”.

“Tôi cần gặp cô ta”.

“Cũng được, ông hãy sử dụng văn phòng của tôi”.

Ashley thấy họ quay lại. Và cùng tiến đến chỗ nàng. Nàng thấy mặt mình đỏ lên.

“Ashley, đồn phó Blake muốn gặp cô”.

Vậy là ông ta đã biết! Ông ta sẽ hỏi nàng về lý do nàng đến nhà Dennis Tibble vào chiều thứ sáu đó. Mình phải hết sức cẩn thận, Ashley nghĩ.

Ông ta nhìn nàng. “Có phiền không, thưa cô Patterson?”.

Nàng lấy lại giọng. “Không, không phiền”. Rồi theo chân ông ta vào văn phòng của San Miller.

“Mời ngồi”. Hai người cùng ngồi xuống. “Hình như Dennis Tibble rất để ý cô?”.

“Tôi ... tôi ...” Cẩn thận “Vâng!”.

“Cô đã đi chơi cùng anh ta chưa?”.

Đến nhà anh ta thì không giống đi chơi cùng anh ta. “Chưa!”.

“Anh ta có kể cho cô về người mà anh ta định cưới không?”.

Ashley cảm thấy lo lắng hơn. Liệu ông ta có giảng bẫy ở chỗ này không nhỉ “Có thể ông ta đã biết chuyện mình đến nhà hắn, Có thể họ đã có dấu vân tay của mình. Bây giờ là lúc nên kể cho ông đồn phó Blake này nghe về những gì Tibble đã làm với mình. Nhưng nếu mình kể ra, Ashley tuyệt vọng nghĩ, sẽ liên quan đến cả bố mình và họ sẽ tức khắc lặt lại vụ án Jim Cleary.

Họ đã biết vụ này chưa? Liệu cảnh sát ở Bedford có thông báo về nó cho cảnh sát Cupertino?

Đồn phó Bake nhìn nàng chờ đợi câu trả lời.

“Cô Patterson?”.

“Gì cơ? Ồ, tôi xin lỗi. Chuyện này làm tôi hơi bực ...”.

“Tôi hiểu. Tibble có nhắc đến người phụ nữ kia không?”.

“Có nhưng anh ta không nói tên cô ta”. Cuối cùng thì dù sao cũng là sự thật.

“Cô đã bao giờ đến nhà Tibble chưa?”

Ashley hít một hơi dài. Nếu nàng nói không, buổi hỏi cung có thể chấm dứt.

Nhưng nếu họ tìm thấy vân tay của nàng ... “Có”.

“Cô đã đến đó rồi à?”

“Vâng”.

Ông ta nhìn nàng chăm chú hơn. “Cô nói là chưa bao giờ đi chơi với anh ta mà”.

Đầu óc Ashley quay cuồng. “Đúng vậy. Chúng tôi không phải hẹn nhau. Tôi chỉ mang đến cho anh ta vài thứ giấy tờ bỏ quên thôi”.

“Vào lúc nào?”

Nàng cảm thấy bị mắc bẫy. “Khoảng ... một tuần trước”.

“Và đó là lần duy nhất cô đến nhà anh ta?”

“Vâng”.

Bây giờ, nếu họ lấy được vân tay của nàng thì nàng cũng trong sạch.

Đồn phó Blake im lặng nhìn Ashley và nàng cảm thấy tội lỗi. Nàng muốn nói với ông ta tất cả sự thật. Có thể một tên trộm nào đó đã vào nhà và giết hắn - tên trộm của 10 năm trước trong vụ Jim Cleary cách đây 3000 dặm. Nếu bạn tin vào sự ngẫu nhiên. Nếu bạn tin vào ông già Noel. Nếu bạn tin vào các nàng tiên bướm.

Mẹ kiếp, bố là bố, Đồn phó Blake nói. “Đây là một tội ác nghiêm trọng. Chúng tôi chưa xác định được động cơ của nó. Nhưng cô biết không, bao năm trong nghề tôi chưa bao giờ thấy một tội ác nào lại không có động cơ cả. Cô có thấy Dennis Tibble dính vào ma túy không?”

“Tôi biết chắc là không”.

“Vậy là gì? Không phải ma túy. Không phải cướp. Không phải nợ nần. Vậy chỉ còn lại động cơ tình ái thôi, phải không? Có ai đó đã ghen tuông với anh ta?”

Hoặc là một ông bố muốn bảo vệ con gái mình.

“Tôi cũng bối rối như ông vậy”.

Ông ta nhìn nàng một lúc, ánh mắt như muốn nói. “Tôi chẳng tin đâu, thưa cô”.

Đồn phó Blake đứng dậy. Ông rút ra một tấm danh thiếp và trao nó cho Ashley. “Nếu cô nghĩ ra điều gì, tôi xin hết sức hoan nghênh việc cô gọi tới báo cho tôi”.

“Tôi cũng hy vọng như vậy” ...

“Tạm biệt”.

Nàng nhìn ông ta đi. Thế là xong. Bố vẫn trong sạch.

Khi Ashley về đến nhà, chiều hôm đó, có một mẫu nhắn ở chiếc điện thoại tự động của nàng. Đêm qua em làm anh thấy quá đã. Hãy nhớ là em đã hứa đêm nay cũng vậy. Giờ đó. Chỗ đó.

Ashley đứng nghe trong hoài nghi. Mình sắp phát điên rồi, nàng nghĩ. Có lẽ bố không dính dáng. Có ai đó đứng từ phía sau toàn bộ sự việc. Nhưng ái? Và tại sao?.

Năm ngày sau, Ashley nhận được một bản kê tài chính từ ngân hàng tín dụng của nàng. Có cái mục làm nàng phải chú ý.

Một hóa đơn ca Shop thời trang Mod với số tiền là 450 dollar.

Một hóa đơn của câu lạc bộ Circus với số tiền là 300 dollar.

Một hóa đơn của nhà hàng Louie với số tiền là 250 dollar.

Nàng chưa bao giờ nghe nói đến những nơi này.

7. Chương 07

Chương 7

Ashley Patterson theo dõi cuộc điều tra vụ án Dennis Tibble trên ti vi và báo chí hàng ngày. Cảnh sát có vẻ như đã khám phá được nguyên nhân.

Thế là xong. Chẳng còn gì phải lo nữa.

Chiều hôm đó, đồn phó Sam Blake xuất hiện trước cửa nhà nàng. Ashley nhìn ông ta, miệng tự nhiên khô khốc.

“Hy vọng là không làm phiền cô”. Sam Blake nói. “Tôi đang trên đường về nhà và chợt nghĩ là nên ghé qua đây ít phút ...

Ashley nuốt nước bọt. “Không phiền gì đâu, xin mời vào”.

“Cô có căn hộ đẹp quá”.

“Cảm ơn”.

“Tôi cá là Dennis Tibble không thích loại nhà kiểu này”.

Tim Ashley đập mạnh. “Tôi không biết. Anh ta chưa bao giờ đến đây”.

“Vậy mà tôi nghĩ là có đấy”.

“Không! Ông đồn phó, tôi đã nói rồi, tôi không bao giờ hẹn hò với anh ta cả”.

“Được. Tôi ngồi được chứ?”.

“Xin mời”.

“Cô thấy đấy tôi đang gặp rắc rối lớn ở vụ này, cô Patterson.. Nàng không theo một kiểu mẫu nào cả. Như tôi đã nói mọi tội ác đều có động cơ. Tôi đã nói chuyện với hầu hết nhân viên ở Glbal và không, ai biết rõ về Tibble cả. Anh ta sống khép kín quá”.

Ashley lắng nghe, đón chờ một tai họa giáng xuống.

“Thực ra, theo những gì họ nói với tôi thì cô là người duy nhất mà anh ta thích”.

Ông ta đã thực sự tìm ra cái gì hay đang nhử mình đây?.

Ashley cẩn thận trả lời. “Anh ta thích tôi, ông đồn phó, nhưng tôi không thích anh ta. Và tôi cũng đã nói thẳng ra với anh ta cảm nghĩ đó của mình”.

Ông ta gật đầu:

“Vâng, tôi nghĩ cô thật tốt bụng khi mang giấy tờ đến tận nhà anh ta”:

Ashley định nói giấy tờ nào? thì bỗng nhiên nhớ ra.

“Không hẳn thế. Tôi chỉ tiện đường thôi”.

“Được. Ai đó phải cảm ghét Tibble lắm mới gây ra tội ác kinh khủng đến vậy”.

Ashley ngồi căng thẳng, không nói được gì.

“Cô có biết tôi ghét cái gì không? Những vụ án không phá được. Chúng luôn mang lại cho tôi cảm giác thất vọng. Bởi vì khi một vụ án đi đến chỗ bế tắc, tôi không nghĩ nó có nghĩa là tên tội phạm lại thông minh đến vậy. Tôi chỉ nghĩ đến trình độ quá kém cỏi của đám cảnh sát chúng tôi Vâng, dù sao tôi cũng là người may mắn. Xưa nay tôi đều đã giải quyết được tất cả các vụ án qua tay mình”.

Ông ta đứng lên. “Tôi không có ý định từ bỏ vụ này. Nếu nhớ ra điều gì, cô có thể gọi điện cho tôi không, cô Patterson?”

“Vâng, dĩ nhiên”.

Ashley nhìn ông ta đi ra và nghĩ. Phải chăng ông ta đến đây cảnh cáo mình.

Ông ta đã biết nhiều hơn những gì vừa nói?

Giờ đây, Toni thấy hứng thú với Internet hơn bao giờ hết. Nàng thích nhất là tán gẫu với Jean Claude. Song nàng cũng không quên thường xuyên trao đổi với những người khác. Mỗi lần như vậy nàng ngồi trước computer, gửi và nhận những mẫu tin nho nhỏ trên bàn phím.

“Toni? Có cô ở đây không? Tôi đang đợi cô đây”.

“Tôi xứng đáng để cho anh đợi mà. Hãy kể về mình đi. Hiện anh đang làm nghề gì vậy?”.

“Tôi làm việc ở nhà thuốc. Tôi nghĩ là tôi sẽ có lợi với cô đấy. Cô có xài hàng trắng không?”.

“Thôi nhé”.

“Cô đó hả, Toni?”.

“Mark phải không?”.

“Ừ”.

“Đã lâu rồi không thấy anh lên mạng”.

“Tôi rất bận. Tôi rất muốn gặp cô, Toni”.

“Hãy cho tôi biết, Mark, anh đang làm nghề gì?”.

“Tôi là thủ thư”.

“Nghe có vẻ không hấp dẫn lắm. Chỉ là sách và”.

“Khi nào chúng ta có thể gặp nhau?”

“Sao anh không hỏi. Nostradamus?”.

“Toni, xin chào. Tên tôi là Weady”.

“Xin chào Wendy”.

“Cô có vẻ vui nhỉ?”.

“Tôi rất yêu đời mà” ...

“Vậy thì tôi có thể giúp cô yêu đời thêm nữa đó”.

“Anh đang nghĩ gì trong đầu vậy”.

“Tôi cũng hi vọng cô không phải là loại người thiếu cận, sợ tiếp xúc và đối diện với những thử thách mới. Tôi muốn giúp cô chuyển sang một quãng đời mới!

“Cám ơn, Wendy. Nhưng anh không hề có thứ mà tôi đang cần”.

Và sau đó, tới lượt tlean Claude Parent.

“Bonne nuit. Comment ca va?”

“Tôi vẫn khỏe. Thế còn anh?”.

“Tôi rất nhớ cô. Tôi đang hi vọng sẽ được gặp con người thật của cô”:

“Tôi cũng vậy. Cảm ơn về bức ảnh anh gửi cho tôi. Trông anh quả thật rất hấp dẫn”.

“Còn cô thì rất đẹp. Tôi nghĩ đã đến lúc chúng ta phải tìm hiểu thêm về nhau. Công ty cô có định cho người đến Quebec tham dự hội nghị tin học không?”.

“Cái gì? Tôi hoàn toàn không biết chuyện này. Khi nào vậy?”.

“Ba tuần nữa. Có rất nhiều công ty lớn tham gia đấy. Hy vọng là cô sẽ đến”.

“Tôi cũng vậy” ...

“Ngày mai giờ này mình gặp nhau chứ?”.

“Dĩ nhiên. Mai nhé”.

“À để mai”.

Sáng hôm sau, Shane Miller đi đến chỗ Ashley, “Ashley, cô đã nghe nói về hội nghị tin học ở Quebec chưa?”.

Nàng gật đầu. “Có. Có vẻ thú vị đấy”.

“Tôi đang cân nhắc xem có nên cử người đến tham dự không đây”.

“Tất cả các công ty khác đều đi”, Ashley nói. “Symantec, Microsoft, Apple.

Quebec sẽ là một cuộc trình diễn lớn của họ đấy. Một chuyến đi như vậy có thể coi là một món quà Giáng sinh được”.

Shane Miller mỉm cười trước sự nhiệt tình của nàng. “Để tôi xem đã”.

Chiều hôm sau, Shane Miller gọi Ashley vào văn phòng.

“Cô có thích nghỉ Giáng sinh ở Quebec không?”.

“Thật ư? Tuyệt quá! Ashley thốt lên mừng rỡ. Từ trước đến giờ nàng toàn nghỉ lễ Giáng sinh cùng bố, nhưng năm nay thì nàng đã chán ngấy chuyện đó rồi ...

“Cô nên mang theo nhiều quần áo ấm”.

“Đừng lo. Tôi sẽ thu xếp đầy đủ. Tôi mong chờ cơ hội này đã lâu lắm rồi, Shane”.

Toni đang ngồi tán gẫu trên mạng. “Jean Claude, công ty sẽ cử nhóm chúng tôi sang Quebec đấy”.

“Tuyệt diệu. Tôi thấy vui quá. Khi nào cô đến nơi?”.

“Hai tuần nữa. Chúng tôi có cả bảy là 15 người”.

“Rất tuyệt diệu!. Tôi đang có cảm giác là một sự kiện trọng đại sắp sửa diễn ra”.. “Tôi cũng vậy”. Một sự kiện vô cùng quan trọng.

Ashley vẫn lo lắng theo dõi tin tức hàng đêm nhưng hình như vụ án Dennis Tibble cũng không có tiến triển gì mới cả. Nàng dần cảm thấy thoải mái hơn. Nếu cảnh sát không thể lôi được nàng vào vụ này thì có nghĩa là cha nàng cũng sẽ không có gì liên quan. Đã nhiều lần nàng định đánh bạo hỏi ông về chuyện đó nhưng rồi lại thôi.

Nhờ ông vô can thì sao? Liệu ông có tha thứ cho nàng về tội dám nghi ngờ ông là hung - thủ - giết - người không? Còn nếu bố có tội thật thì mình cũng chẳng muốn biết làm gì, Ashley nghĩ.

Có thể mình sẽ không chịu đựng được. Vả lại cho dù đúng là bố làm chuyện này thì cũng chỉ để bảo vệ mình mà thôi. Nói chung là mình không nên gặp. bố vào dịp Giáng sinh năm nay.

Nàng gọi điện cho bác sĩ Patterson ở San Francisco. Nàng không vòng vo mà vào thẳng chuyện. “Giáng. sinh năm nay bố con ta sẽ không ở bên nhau, bố ạ. Công ty đã cử con đi dự hội nghị tin học ở Canada rồi”.

Đầu dây bên kia im lặng một lúc lâu. “Thật là một quyết định tồi tệ, Ashley.

Bố con mình vẫn luôn nghỉ Giáng sinh cùng nhau mà”.

“Con không thể ...”.

“Con là tất cả đối với bố, con biết không?”.

“Vâng, và.bố là tất cả đối với con”.

“Đó mới là điều quan trọng”.. Đủ để giết người không?

“Hội nghị diễn ra ở đâu?”.

“Ở Quebec. ở đó ...”.

“A, một nơi rất tuyệt. Đã nhiều năm bố không đến đó rồi. Để bố cho con biết bố định làm gì.

Thời gian đó bố không có cuộc hẹn quan trọng nào ở bệnh viện cả. Bố sẽ bay đến đó và bố con mình sẽ lại cùng nhau hưởng một Giáng sinh vui vẻ”.

Ashley nói nhanh. “Con không nghĩ là ...”.

“Con hãy đặt trước phòng cho bố tại ngay cái khách sạn con ở. Chúng ta sẽ không phải phá lệ, đúng không?”.

Nàng lưỡng lự và rồi lên tiếng.. “Vâng, bố ạ”.

Làm sao mình gặp bố đây?

Alette rất vui. Nàng nói với Toni. “Mình chưa bao giờ đến Quebec cả. ở đó có Viện bảo tàng không?”.

“Dĩ nhiên là có”. Toni trả lời. “Ở đó có tất cả.

Có các trò thể thao mùa đông. Trượt tuyết này, trượt ván này ...”.

Alette rung mình. “Mình rất ghét mùa đông.

Chẳng có trò nào dành cho mình cả. Ngón tay mình sẽ bị cồng lại dù mình có nhốt nó suốt ngày trong găng. Mình sẽ chui vào các Viện bảo tàng..”.

Ngày 21. tháng Mười hai, nhóm chuyên viên của Công ty Global Graphics hạ cánh xuống sân bay quốc tế Jean - Lesage ở SaintFor và lên xe về lâu đài Frontenac ở Quebec. Nhiệt độ bên ngoài sà xuống tới dưới 0P o PC và đường phố thì bị phủ một lớp tuyết dày.

Jean Claude đã cho Toni cổ điện thoại nhà riêng. Nàng gọi ngay cho anh ta khi vừa lên phòng.

Hi vọng là tôi không gọi quá muộn chứ?”.

“Tôi không thể tin được là cô đã ở đây. Khi nào thì tôi gặp được cô?”.

“Sáng mai chúng tôi phải đến hội nghị. Có thể là tôi sẽ lên ra để đi ăn trưa với anh.

“Tuyệt! Trên đường Glande Allée Est có nhà hàng Le Paris - Brest. Chúng ta sẽ gặp nhau ở đó lúc một giờ trưa nhé”.. “Tôi sẽ đúng hẹn” ...

Trung tâm Hội nghị cấp cao Quebec trên đại lộ René Lévesque là một tòa nhà kính thép bốn tầng, có sức chứa lên đến hàng nghìn người. Chín giờ sáng, khu đại sảnh rộng mênh mông đã chật kín những chuyên gia tin học từ khắp mọi nơi trên thế giới đổ về, trao đổi thông tin về sự phát triển của ngành. Trong các phòng công nghệ đa phương tiện, phòng trưng bày, trung tâm video cũng vậy.

Có đến sáu hội thảo chuyên đề diễn ra cùng một lúc. Toni thấy chán ngắt. Chỉ nói mà chẳng làm gì cả, nàng nghĩ. 12 giờ 45 phút, nàng lên la khỏi gian đại sảnh và vẫy một chiếc taxi bảo chở đến chỗ hẹn.

Jean Claude đã đợi nàng ở đó. Anh nắm tay nàng, nồng nhiệt. “Toni, rất vui vì cô đã đến”.

“Tôi cũng vậy”.

“Tôi sẽ cố thu xếp để cô có một quãng thời gian dễ chịu ở đây”. Jean Claude nói. “Thành phố xinh đẹp này có rất nhiều điều mà cô cần khám phá đây”.

Toni nhìn anh, mỉm cười. “Tôi biết là tôi sẽ thích nó mà”.

“Tôi sẽ cố gắng dành nhiều thời gian nhất bên cô”.

“Anh bỏ hết mọi chuyện ư? Thế còn cửa hàng của anh thì sao?”.

Jean Claude cười. “Tôi đã có người quản lý khi vắng mặt rồi”.

Bồi bàn mang thực đơn đến.

Jean Claude nói với Toni? Cô có muốn thử vài món kiểu Pháp - Canada của chúng tôi không?”.

“Có”.

“Vậy hãy để tôi gọi món cho cô, Anh nói với người bồi. “Nows voudriows le Brome lake Duck- ling. Rồi quay sang giải thích cho Toni.” Đây là một món ăn địa phương, vịt nhồi táo với nước sốt”.

“Ngon quá”.

Và quả đúng như vậy.

Suốt bữa trưa đó, họ hỏi về quá khứ của nhau, “Vậy là anh chưa kết hôn à?” Toni hỏi, Chưa. Còn cô?” ...

“Cũng chưa”.

“Có lẽ cô chưa tìm được người đàn ông thích hợp?”.

Ồ, Chúa ơi, nếu đơn giản thế thì tốt.

“Đúng vậy”.

Họ nói về Quebec và những gì cùng định làm với nhau ở đây.

“Cô có biết trượt tuyết không?”.

“Có Tôi rất thích”.

“Ah, bon moi aussi. Còn có xe trượt, ván trượt, những cửa hàng bán đồ thể thao mùa đông tuyệt vời nữa.”.

Sự nhiệt tình của anh có một chút gì đó hơi trẻ con. Tuy nhiên Toni chưa lần nào cảm thấy dễ chịu như lần này.

Shane Miller đã sắp xếp để người của Công ty mình tham gia hội nghị vào buổi sáng và nghỉ ngơi vào buổi chiều.

“Mình chẳng biết làm gì ở đây cả”. Alette than phiền với Toni. Trời lạnh quá. Thế cậu định làm gì?”.

“Mọi thứ”. Toni cười to.

Ngày nào Toni và Jean Claude cũng ăn trưa với nhau còn buổi chiều thì họ cùng nhau đi thăm thành phố. Nàng chưa bao giờ thấy một nơi nào như Quebec cả.

Họ đến thăm La Citadelle với những bức tường cổ bảo vệ Quebec xa xưa, xem cảnh đổi gác truyền thống diễn ra trong các pháo đài. Họ cùng nhau khám phá các khu mua sắm Saint Jean, Cartier, Cote de la Fabrique, tản bộ qua quảng trường Petit Champlain.

“Đây là khu vực thương mại lâu đời nhất Bắc Mỹ đấy”. Jean Claude nói với nàng.

“Tuyệt vời”.

Nơi nào họ đi qua cũng tràn ngập không khí Giáng sinh với cây thông, ảnh và tượng Chúa, tiếng nhạc rộn ràng của những người hát rong.

Jean Claude đưa Toni đi chơi xe máy trượt tuyết ở vùng ngoại ô. Khi đến đoạn dốc hẹp, anh hỏi. “Có có thấy vui không?”.

Toni biết đây không phải là một câu hỏi vu vơ. Nàng gật đầu và khẽ trả lời.

“Quãng thời gian này quả là rất tuyệt”.

Alette dành hết thời gian rồi vào các bảo tàng, di tích. Nàng đi thăm nhà thờ Notre - Dame, nhà nguyện Good Shephesd và bảo tàng Augustine, nhưng thực bụng nàng cũng không thích thành phố này lắm. Có đến hàng tá restaurant nổi tiếng ở đây nhưng Alette lại hay ăn ở Le Commensal, một quán ăn chay.

Nàng đã nhiều lần nghĩ về anh bạn họa sĩ Richard Melton ở San Francisco và tự hỏi lúc này anh đang làm gì, liệu anh có nhớ nàng không?

Ashley ngày một số lễ Giáng sinh hơn. Nàng định gọi điện cho bố và bảo ông đừng đến. Nhưng mình phải nói sao đây. Bố là kẻ sát nhân? Con không muốn nhìn thấy bố nữa.

Còn Giáng sinh thì đang tới cận kề bên nàng.

“Tôi muốn giới thiệu cho cô cửa hàng trang sức của tôi”. Jean Claude nói với Toni. “Cô có thích thăm nó không?”.

Toni gật đầu. “Thích”.

Cửa hàng của Jean tọa lạc ở trung tâm thành phố Quebec, trên đường Notre – Dame. Vừa bước chân vào, Toni sững cả người. Trên mạng, Jean nói, “Tôi có một cửa hàng đá quý nho nhỏ, thì đây nó là cả khu vực rộng lớn, thiết kế trang nhã. Nửa tá nhân viên đang bận rộn với khách hàng của mình.

Toni đưa mắt nhìn quanh và nói. “Thật - thật tuyệt”.

Jean mỉm cười. “Merci. Tôi muốn tặng cô một cadeau - một món quà nhân dịp Giáng sinh”.

“Không. Không cần thiết. Tôi ...”.

“Xin đừng cướp đi niềm vinh hạnh của tôi”. Jean Claude dẫn Toni tới quầy bán nhẫn. “Hãy nói xem cô thích gì?”.

Toni lắc đầu. “Những thứ này đắt quá. Tôi không thể ...”.

“Làm ơn nào”.

Toni nhìn anh ta một lúc, rồi gật đầu. “Đành vậy” Nàng ngắm cả quầy một lần nữa. Chính ở giữa quầy là một chiếc nhẫn ngọc lớn có gắn nhiều viên kim cương nhỏ.

Jean Claude đưa mắt về cái nhìn của nàng. “Cô thích cái nhẫn ngọc này à?”.

“Trông nó rất đẹp, nhưng nó quá ...”.

“Nó là của cô”. Jean Claude rút chiếc chìa khóa nhỏ, mở quầy và lấy chiếc nhẫn ra.

“Đừng, Jean Claude ...”.

“Pour moi”. Anh đeo nó vào ngón tay Toni. Nó vừa khít ...

“Voilà! Đây là dấu hiệu ...”.

Toni nắm chặt tay. “Tôi ... tôi không biết phải nói gì”.

“Anh không thể nói cho em biết điều này đã làm anh sung sướng đến thế nào ở đây có một quán ăn rất khá, quán Pavillon. Mình sẽ ăn tối ở đây nhé?”. “Bất kỳ nơi nào anh muốn”.

“Tám giờ tối nay anh sẽ gọi cho em”.

Sáu giờ tối hôm đó, Ashley nhận được điện thoại của bố. Bố xin lỗi vì sắp làm con phải thất vọng, Ashley. Bố không thể cùng con đón Giáng sinh được.

Có một ca rất nghiêm trọng ở Nam Mỹ đang chờ bố. Bố phải bay đi Argentina ngay đêm nay”.

“Con ... con rất tiếc Ashley hỏi. Nàng cố làm ra vẻ tiếc nuối”.

“Chúng ta còn nhiều cơ hội khác phải không con?”.

“Vâng. Chúc bố lên đường mạnh khỏe”.

Toni đang chờ mong bữa tối cùng Jean Claude. Đó sẽ là một buổi tối khó quên. Nàng lẩm nhẩm bài hát quen thuộc khi trang điểm.

Trên và dưới con đường thành phố Trong và ngoài đôi cánh đại bàng Đó là cách tiêu tiền Bóp. Đi đời con chồn Con nghĩ là Jean Claude đã yêu con, mẹ ạ.

Pavillon nằm ở Gare du Palais, trong khu vực g axe lửa cũ của Quebee. Đó là nhà hàng lớn với một quầy bar dài ở ngay lối vào và hàng dãy bàn trải dài cho đến tận cùng. Cứ vào 11 giờ hàng đêm, bàn ghế lại được dọn bớt đi, dồn vào sát tường để làm sàn nhảy và người ta mở đủ các loại nhạc, từ reggae đến jazz, pop, rock, blue ...

Toni và Jean Claude đến lúc chín giờ và được ông chủ chào đón nồng nhiệt từ ngoài cửa.

“Ông Parent. Rất mừng được gặp ông”.

“Cảm ơn, André. Đây là Toni Prescott. Đây là ông Nicholas”.

Rất hân hạnh, thưa cô Prescott. Bàn của hai người đã chuẩn bị xuống.

Đồ ăn ở đây ngon lắm”. Jean Claude nói với Toni khi họ ngồi xuống “Mình dùng champagne trước nhé”.

Toni gật đầu, mắt vẫn ngắm cái nhẫn ngọc mà Jean Claude đã tặng nàng.

“Đẹp quá!” Nàng thốt lên.

Jean Claude hơi nhô người về phía trước. Tu aussi. Anh không thể diễn tả là anh đã vui thế nào vì cuối cùng chúng ta đã gặp nhau”.

“Em cũng vậy”.

Nhạc nổi lên. Jean Claude hỏi Toni. “Em có thích khiêu vũ không?”.

“Có”.

Khiêu vũ là một trong những sự đam mê của Toni, và khi bước ra sàn nhảy rồi thì nàng quên hết mọi thứ. Hồi đó nàng đang nhảy với bố thì nghe thấy mẹ nói, con này vụng về quá”.

Jean Claude ôm nàng thật chặt. “Em nhảy giỏi quá”.

“Cảm ơn”. Mẹ có nghe thấy không?

Toni nghĩ, ước gì cứ mãi mãi thế này.

Trên đường về khách sạn, Jean Claude nói, Cherie, em có muốn tạt qua nhà anh làm một li rượu không?”.

Toni lưỡng lự. “Đêm nay không được, Jean ạ”.

“Ngày mai nhé?”.

Nàng nắm chặt tay anh:

“Ngày mai”.

Lúc ba giờ sáng, nhân viên Cảnh sát René Pi - card đang lái xe tuần tra dọc theo đường Grande Allée trong khu QuartierMontcalm thì phát hiện cửa chính của một ngôi nhà hai tầng gạch đỏ bị mở toang. Anh dừng xe lại và bước xuống đi vào nhà. Anh bước lên bậc thềm và gọi to. “Cést la Police. Y a-t-il, quelqu'un ...”.

Không có tiếng trả lời. Anh bước vào và nhẹ nhàng di chuyển đến phòng khách lớn. Cést la Poiiice. Y a-t-il, quelqu'un?”.

Vẫn không có tiếng đáp lại:

Cả căn nhà yên ắng một cách đáng ngờ. Lên cò súng, Picard đi vào phòng khách, sau đó di chuyển từ phòng nọ sang phòng kia; mồm vẫn gọi to. Vẫn là sự im lặng kỳ quái. Anh quay lại hành lang. Có một cái cầu thang gạch dẫn lên tầng trên. Anh gọi lần nữa. Chỉ có im lặng đáp lại. Anh tiến lên gác, lại gọi thêm lần nữa, sau đó bắt đầu tiến theo hành lang.

Trước mặt anh là cánh cửa phòng ngủ đang khép hờ. Anh đến sát cửa, bắt thần co chân đạp mạnh rồi xông thẳng vào. Mặt anh tái xám đi. “Chúa ơi!”.

Năm giờ sáng trong tòa nhà màu vàng xám của Sở cảnh sát trung tâm Quebec trên đường Story, phó cảnh sát trưởng nói :

“Có thu thập được gì không?”

Cảnh sát Guy Fontaine trả lời. Nạn nhân tên là Jean Claude Parent. Anh ta bị đâm ít nhất là 12 nhát, thân thể còn bị rạch nát ra. Nhân viên pháp y nói vụ án xảy ra khoảng 3-4 giờ trước. Chúng tôi tìm thấy tờ hóa đơn của nhà hàng Pavillon trong túi áo nạn nhân. Anh ta ăn tối ở đó. Chúng tôi đã dựng ông chủ nhà hàng dậy rồi”, “Kết quả sao?”.

“Parent đã ăn tối ở đó cùng một cô gái tên là Toni Prescott, da nâu, nói giọng Anh. Người quản lý cửa hàng trang sức của Parent có khai rằng, ông chủ Jean của mình đã dẫn đến cửa hàng một người phụ nữ như vậy và giới thiệu cô ta là Toni Prescott. Jean đã tặng cô ả một chiếc nhẫn ngọc đắt tiền. Chúng tôi cũng tin rằng Parent đã làm tình trước khi bị giết và hung khí là một con dao rọc giấy.

Có rất nhiều dấu tay trên đó. Chúng tôi đã gửi các mẫu vân tay đó cho phòng thí nghiệm và cho cả FBI. Chúng ta sẽ ngồi chờ kết quả.”.

“Anh đã bắt Toni Prescott chưa?”.

“Chưa”.

“Tại sao lại chưa?”.

“Chúng tôi không tìm ra cô ta. Chúng tôi đã kiểm tra tất cả các khách sạn trong khu vực. Chúng tôi còn kiểm tra cả hồ sơ ở đây và của bên FBI. Cô ta không có giấy khai sinh, sổ chứng minh thư và bằng lái xe”.

“Vô lý Cô ta có thể biến khỏi thành phố này sao?”.

Cảnh sát Fontaine lắc đầu. “Tôi không nghĩ vậy đâu thưa sếp. Sân bay đã đóng cửa lúc nửa đêm. Chuyến tàu hỏa cuối cùng rời khỏi Quebec xuất phát từ năm rưỡi chiều qua. Chuyến đầu tiên của hôm nay thì tới sáu giờ rưỡi mới khởi hành. Chúng ta sẽ đưa nhận dạng của cô ta đến bến xe bus, các công ty taxi và các phương tiện giao thông khác”.

“Ồn Chúa, chúng ta đã biết tên cô ta, nhận dạng và vân tay. Cô ta sẽ không thể thoát được.

Một giờ sau, FBI đã gửi bản báo cáo xét nghiệm sang. Không thể xác định được vân tay. Không có hồ sơ của Toni Prescott.

8. Chương 08

Chương 8

Năm ngày sau, khi từ Quebec trở về, Ashley nhận được cú điện thoại của bố. Ông báo tin. “Bố vừa về đến nhà”.

“Về?” Một phút để Ashley nhớ lại. Ồ, bệnh nhân ở Argentina. Người đó thế nào ạ?”.

“Sống”.

“Chúc mừng bố”.

“Mai con tới San Francisco ăn tối với bố được không?”.

Nàng sợ gặp ông nhưng nghĩ không ra lí do từ chối.

“Vâng!”.

“Nhà hàng Lulu. Tám giờ nhé”.

Khi Bác sĩ Patterson đến nơi thì Ashley đã ngồi chờ sẵn ở đó. Và nàng lại thấy những ánh mắt dõi theo bố nàng. Ông vốn nổi tiếng mà. Liệu ông có dám hi sinh mọi thứ mình có để ...

Ông đã đứng cạnh bàn.

“Rất mừng gặp lại con, con yêu. Bố rất tiếc về vụ nghỉ Giáng sinh vừa rồi”.

Nàng ép mình phải lên tiếng. “Con cũng vậy”. Sau đó nàng dán mặt vào tờ thực đơn không đọc ra trong đó viết gì, cố gắng không nghĩ ngợi lung tung.

“Con muốn dùng gì?”.

“Con ... con chưa đói lắm”. Nàng trả lời.

Còn phải ăn nhiều lên đi, Đạo này trông con gầy quá”.

“Con muốn ăn thịt gà”.

“Nàng nhìn bố gọi món và tự hỏi xem có nên mang chuyện đó ra nói không?

“Quebec thế nào?”.

“Rất thú vị”. Ashley đáp. Đó là một miền đất đẹp.

“Sau này bố con mình sẽ có dịp cùng nhau đến đó”.

Nàng quyết định nhanh và cố giữ giọng bình thường. “Vâng. Nhân tiện đây ...

hồi tháng Sáu con có đi họp lớp với các bạn học cũ ở Bedford.

Ông gật đầu. “Con có thấy thích không?”.

“Không ạ”. Nàng nói chậm, cẩn thận chọn từng từ một. “Hôm mà bố con mình bay đi London, người ta tìm thấy ... xác của Jim Cleary. Anh ấy bị đâm chết và còn ... bị thiến nữa”. Nói đến đó, nàng ngước mắt nhìn, chờ đợi phản ứng của bố.

Bác sĩ Patterson cau mày. “Cleary? Ồ, ừ. Bố nhớ rồi. Cái thằng cứ lằng nhằng bám theo con.

“Thế là bố đã cứu con khỏi tay nó, phải không?”.

Thế nghĩa là gì? Có phải là thú tội không?

Ông đã cứu nàng bằng cách giết Jim Cleary?

Ashley hít mạnh và tiếp tục. “Dennis Tibble cũng bị giết như vậy. Anh ta cũng bị đâm chết và bị thiến”. Nàng thấy ông cầm lát bánh mì và cẩn thận phết bơ lên đó.

Sau cùng ông lên tiếng. “Bố không hề ngạc nhiên, Ashley. Những người xấu thường có kết cục không tốt”. Và đó là một bác sĩ, người chuyên đi cứu vớt người khác. Mình chưa bao giờ hiểu bố cả, Ashley nghĩ. Và có lẽ là mình cũng không muốn hiểu.

Rồi khi bữa ăn kết thúc, Ashley vẫn chẳng rõ được thêm chuyện gì.

Toni lên tiếng. “Mình thật sự thích Quebec, Alette. Một ngày nào đó mình sẽ trở lại. Thế cậu chơi có vui vẻ không?”.

Alette bẽn lẽn trả lời. “Mình chỉ thích các Viện bảo tàng thôi”.

“Thế cậu đã gọi điện cho bạn trai ở San Francisco chưa?”.

Anh ấy không phải bạn trai của mình”.

“Mình cực là cậu muốn an ấy là bạn trai của cậu đấy”:

“Có thể”.

“Vậy sao còn không gọi anh ta?”.

“Như thế có vẻ không đứng đắn lắm”.

“Gọi đi”.

Họ hẹn nhau ở bảo tàng De Young.

“Tôi rất nhớ cô”. Richard Melton nói. “Quebec thế nào?”.

“Nhiều thứ để xem”.

“Ước gì tôi được đến đây cùng cô”.

Có thể một ngày nào đó. Alette hi vọng. “Công việc của anh ra sao rồi?”.

“Cũng tạm tạm. Tôi vừa bán được một bức cho một nhà sưu tập nổi tiếng”.

“Tuyệt”. Nàng cảm thấy vui sướng thật sự.

Và nàng nghĩ, ở bên Richard, mình thật kỳ lạ quá. Nếu là người khác mình nhất định sẽ nghĩ, thằng ngu nào lại mất tiền mua tranh của anh vậy? Hoặc hàng trăm lời bình luận tồi tệ khác.

Nhưng mình đã không nghĩ vậy đối với Richard.

Chuyện này cho Alette một cảm giác lạ lùng về bản thân, như thể nàng đã tìm ra phương thuốc để trị căn bệnh nan y vậy.

Họ ăn trưa tại bảo tàng.

Em thích ăn gì?” Richard hỏi. “Thịt bò nướng ở đây khá lắm”.

“Em ăn chay. Cho em một đĩa salad. Cảm ơn”.

“Được”.

Một cô hầu bàn trẻ trung xinh đẹp tiến đến.

“Richard, chào”.

“Chào Bernice” ...

Bất ngờ, Alette cảm thấy cơn ghen trào lên.

Phản ứng này khiến nàng ngạc nhiên.

“Anh đã chuẩn bị gọi món chưa?”.

“Ừ, Cô Peters đây muốn một đĩa salad, còn anh một phần xanduych bò nướng”.

Cô hầu bàn ngẩng nhìn Alette. Cô ta ghen với mình à? Nàng tự hỏi. Khi cô ta rời đi Alette nói. “Cô ấy trông thật đẹp. Anh có thân với cô ấy không?” “Tự nhiên má nàng đỏ ửng lên. Giá mà mình đừng hỏi như vậy”.

Richard mỉm cười. “Anh thường xuyên đến đây mà. Hôm đầu tiên tới đây, anh không có nhiều tiền. Anh chỉ gọi xanduych thôi nhưng Bernice đã cho anh ăn một bữa thịnh soạn. Cô ấy tốt bụng lắm”.

“Cô ấy tốt thật”. Alette nói. Và trong đầu thì nghĩ. Đùi cô ta to quá.

Sau đó họ quay sang nói chuyện về hội họa.

“Em ước một ngày nào đó được đến Giveruy”.

Alette nói. “Nơi Monet đã từng vẽ”.

“Thế em có biết Monet xuất thân là một nhà biếm họa không?”.

“Không”.

Sự thật là như vậy. Sau đó Monet gặp Boudin và nhận ông này làm thầy, rồi được khuyên nên thử thách ở lĩnh vực biếm họa. Và Monet đã chuyển hẳn sang thể loại này. Ông có một bức tranh vẽ người đàn bà trong vườn trên một tấm vải cao đến 8 feet, phải dùng ròng rọc kéo mỗi khi muốn mở rộng ra hay cuộn nó lại. Bức tranh đó hiện vẫn được trưng bày ở bảo tàng d’Orsay ở Paris”.

Thời gian cứ êm đềm trôi qua.

Sau bữa trưa, Alette và Richard cùng nhau đi xem các vật trưng bày ở bảo tàng. Có đến 14.000 mẫu vật khác nhau, từ oác, đồ tảo tác của thế giới Ai Cập cổ đại cho đến các bức danh họa Mỹ hiện đại.

Alette tràn đầy ngạc nhiên trước tình cảm của mình với Richard và sự biến mất của các ý nghĩ phủ định trước kia.

Một nhân viên trong bộ đồng phục tiến về phía họ. “Richard, chào”.

“A, Brian. Đây là bạn tôi, Alette Peters. Còn đây, Brian Hill”.

Brian hỏi Alette. “Cô có thích Viện bảo tàng này không?”

“Có. Nó rất hay”.

“Richard đang dạy tôi vẽ đấy”. Brian nói.

Alette nhìn Richard. “Thật à?”.

Richard khiêm tốn trả lời, “Chỉ hướng dẫn chút chút thôi”.

“Hơn thế nhiều, cô Alette ạ. Tôi luôn muốn trở thành họa sĩ. Thế nên tôi mới xin làm việc trong bảo tàng này. Hơn nữa, Richard cũng hay đến đây vẽ. Nhìn Richard làm việc, tôi luôn nghĩ.

“Ước gì mình được như cậu ấy. Thế là tôi hỏi Richard có chịu dạy tôi vẽ không? Cậu ấy chịu liền. Cô đã xem nhiều tranh của Richard chưa?”.

“Rồi. Nàng trả lời. “Tuyệt vời”.

Khi họ sang phòng khác, nàng nói. “Anh thật là tốt bụng”.

“Anh thích giúp đỡ mọi người”. Và nhìn nàng.

Ra đến cổng bảo tàng, Richard lên tiếng “Tối nay bọn anh có buổi liên hoan nho nhỏ. Vậy sao em không ghé qua chỗ của anh nhỉ?” Anh cười.

“Anh có vài bức tranh muốn cho em xem”.

Alette nắm chặt tay. “Chưa được, Richard”.

“Tùy em thôi. Gặp em cuối tuần sau nhé”.

“Vâng”.

Anh không hề biết nàng mong chờ ngày đó đến đường nào.

Richard đưa Alette ra chỗ nàng để xe. Anh vẫy tay tạm biệt khi nàng cho xe lăn bánh.

Đêm đó Alette nghĩ, Cứ như chuyện cổ tích vậy Richard đã cứu vớt mình.

Rồi nàng chìm vào giấc ngủ sâu với những giấc mơ đẹp về Richard.

Hai giờ sáng, Gray, bạn cùng phòng của Richard Melton trở về từ cuộc vui sinh nhật. Cả căn nhà tối om. Anh ta bật đèn phòng khách lên. “Richard”?

Gray đi vào phòng ngủ. Cửa phòng mở toang.

Anh ta nhìn vào trong và thấy cơn buồn nôn bỗng từ đâu ập đến.

“Bình tĩnh nào, chàng trai”. Viên cảnh sát điều tra Whitier nhìn những ngón tay lẩy bẩy đặt trên ghế. “Nào, lại một lần nữa nhé. Thế cậu ta có kẻ thù, hay có ai vì ghen ghét quá mức mà ra tay vậy không?”.

Gary nuốt nước bọt. “Không.. Tất cả ... tất cả đều quý Richard”.

Làm sao chắc chắn là tất cả được? Cậu và Richard ở chung nhà bao lâu rồi?”.

“Hai năm”.

“Các cậu có phải dân đồng tính không?”.

“Chúa ơi”, Gary kêu lên phần nộ, “không bao giờ. Chúng tôi là bạn tốt của nhau. Sống chung chẳng qua là lý do tài chính thôi”.

Điều tra viên Whitier nhìn quanh căn hộ nhỏ. “Chắc chắn là không bị mất”, Ông ta nói. “Chẳng có gì để ăn trộm cả. Thế cậu ta có tình cảm thân thiết với ai không?”.

“Không ... à có. Richard có thích một cô. Tôi nghĩ là cậu ta đã yêu cô ấy rồi”.

“Có biết tên cô gái không?”.

“Có. Alette. Alette Peters. Cô ta làm việc ở Cupertino”.

Hai điều tra viên Whitier và Reynolds nhìn nhau.

“Cupertino?”.

“Lạy Chúa”, Reynolds nói. Ba mươi phút sau, Whitier gọi điện cho đồn trưởng Dowling.

“Ông đồn trưởng, tôi nghĩ là ông sẽ rất thú vị khi biết rằng ở chỗ tôi vừa có một vụ án mà cách thức giống hệt vụ của các ông ở Cupertino- đâm chết bằng dao và sau đó xẻo luôn bộ phận sinh dục”.

“Lạy Chúa”.

Tôi vừa liên lạc với FBI. Theo hồ sơ của họ thì đã có ba vụ như vậy. Vụ đầu tiên là ở Bedford, Pennsylvania, 10 năm trước. Vụ thứ hai là Dennis Tibble của ông, vụ thứ ba ở Qec và đây là vụ thứ tư.

“Pennsylvania ... Cupertino ... Quebec ... San Francisco ... Có quan hệ gì nhỉ.” ...

“Chúng tôi đang cố tìm kiếm đây. Muốn sang Quebec thì phải có hộ chiếu:

FBI đang kiểm tra tất cả những người đi Quebec quanh kỳ Giáng sinh này xem có sự trùng hợp ngẫu nhiên hay cố ý nào không?

Khi đám phóng viên đánh hơi được chuyện gì đang xảy ra, lập tức xuất hiện những hàng tít lớn trên báo chí toàn thế giới.

Báo Mỹ TRUY TÌM TÊN GIẾT NGƯỜI HÀNG LOẠT

Báo Pháp:BỐN NGƯỜI ĐÀN ÔNG BỊ GIẾT VÀ BỊ HÀNH HẠ THÔ BỈ

Báo Đức : MỘT KIỂU CHẾT DÀNH CHO BỐN CON NGƯỜI TẠI BỐN ĐỊA ĐIỂM

Báo Italia:RIÊNG TỪNG NẠN NHÂN - CHUNG MỘT HẠN THỪ?

Còn trên mạng Internet, các nhà tâm lý học được đà lên mặt ra sức phân tích các vụ án.

“ ...Và tất cả nạn nhân đều là đàn ông. Việc họ bị đâm và bị thiến càng chứng tỏ đây là sản phẩm của bọn đồng tính luyến ái ...”.

“ ... Vì thế, nếu cảnh sát tìm thấy mối liên quan giữa các nạn nhân, họ sẽ dễ dàng nhận ra đây là do bàn tay của một người tình bị các nạn nhân này ruồng rẫy ...”.

Sáng thứ bảy, điều tra viên Whitier gọi điện cho đồn phó Blake từ San Francisco.

“Ông đồn phó, tôi có tin mới cho ông đây”.

“Tin gì vậy?”.

“Tôi vừa nhận được một thông tin của bên FBI. Có người ở Cupertino đã qua Quebec vào đợt Giáng sinh vừa rồi”.

“Hay quá. Tên gã là gì?”.

“Đàn bà. Patterson. Ashley Patterson”.

Sáu giờ chiều hôm đó, đồn phó Sam Blake bấm chuông nhà Ashley Patterson. Ông nghe thấy giọng nói thận trọng của nàng sau cánh cửa. “Ai vậy?”.

Đồn phó Blake. Tôi muốn nói chuyện với cô một chút. Cô Patterson”.

Cánh cửa từ từ mở ra. Ashley đứng đó, nhìn ông cảnh giác.

“Tôi vào được chứ?”.

“Vâng. Dĩ nhiên”. Về bố mình à? Mình phải cẩn thận mới được. Ashley mời Blake ngồi. “Tôi có thể giúp gì cho ông?”.

“Xin cô vui lòng trả lời vài câu hỏi của tôi”.

Ashley quanh co một cách thiết tự nhiên.

“Tôi ... không biết ... Bộ tôi bị nghi ngờ vì sao?”.

Nụ cười của ông ta làm nàng yên tâm hơn.

“Không phải thế, cô Patterson. Chỉ là thủ tục thôi mà. Chúng tôi vẫn đang điều tra về tên sát nhân”.

“Nhưng tôi chẳng biết gì về tên sát nhân nào cả” Nàng nói nhanh. Có nhanh quá không?

“Nghe nói cô mới ở Quebec về?”.

“Vâng”.

“Cô có quen Jean Claude Parent?”.

“Jean Claude Parent?” Nàng nghĩ một lúc.

“Không. Tôi chưa bao giờ nghe nói đến cái tên này. Anh ta là ai vậy?”.

“Là chủ một cửa hàng trang sức ở Quebec”.

Ashley lắc đầu. “Tôi đâu có mua trang sức gì ở Quebec”.

“Cô đã làm việc với Dennis Tibble”.

Ashley cảm thấy nỗi sợ hãi đột ngột xuất hiện. Thế là về bố nàng rồi. Nàng thận trọng trả lời “Tôi không làm việc với anh ta. Chúng tôi chỉ làm việc cùng trong một Công ty thôi”.

Dĩ nhiên. Thỉnh thoảng cô cũng đi San Francisco phải không?”.

Ashley không hiểu ông ta định dẫn câu chuyện đến đâu. Cẩn thận. “Thỉnh thoảng”.

“Cô có gặp một họa sĩ nào tên là Richard Melton không?”.

“Không. Tôi chẳng biết ai có cái tên như vậy cả”.

Đồn phó Blake nhìn Ashley, thất vọng. “Cô Patterson, xin cô vui lòng đến chỗ chúng tôi làm một cuộc trắc nghiệm nho nhỏ. Nếu muốn, cô có thể gọi luật sư của mình và ...”.

Tôi không cần luật sư. Tôi sẵn sàng chấp nhận trắc nghiệm”.

Chuyên viên trắc nghiệm nói dối tên là Keith Rosson và là một trong những người cừ nhất ở lĩnh vực này. Dù phải bỏ một cuộc hẹn nhưng anh ta vẫn rất vui lòng giúp đỡ Sam Blake.

Ashley ngồi đối diện với chiếc máy phát hiện nói dối. Rosson đã nói chuyện gẫu với Ashley 4 phút trước đó để nắm bắt các thông tin và trạng thái tâm lý, tình cảm của nàng. Bây giờ, thì mọi thứ đã sẵn sàng.

“Cô thấy dễ chịu chứ?”.

“Vâng”.

“Tốt. Chúng ta hãy bắt đầu?” Anh ta nhấn một cái nút. “Tên cô là gì?”.

“Ashley Patterson”.

Cặp mắt Rosson đảo qua đảo lại giữa Ashley và cái máy.

“Bao nhiêu tuổi?”

“28”.

“Cô sống ở đâu?”

“Số 10964 phố cụt Via Camino Cupertino”.

“Cô có đi làm không?”

“Có”.

“Cô có biết Richald Melton không?”

“Không”.

Vẫn không có gì thay đổi ở cái máy.

“Cô làm việc ở đâu?”

“Công ty tin học Global Graphics”.

“Cô có thích công việc của mình không?”

Có “Cô làm việc 5 ngày một tuần?”

“Vâng”.

“Cô đã bao giờ gặp Jean Claude Parent chưa?”

“Chưa”.

Cái máy vẫn thế.

“Sáng nào cô cũng ăn sáng chứ?”

“Vâng”.

“Cô có giết Dennis Tibble không?”

“Không”.

Buổi kiểm tra còn kéo dài thêm 30 phút nữa và lặp đi lặp lại ba lần theo các cách khác nhau.

Khi xong việc Keith Rosson đến phòng Sam Blake và trao cho ông ta báo cáo kết quả. “Trong như tiếng gió vậy, không có đến một phần trăm đối trá. Các vị nhầm người rồi”. Anh kết luận. Không hiểu sao anh bỗng thấy thật vui vẻ, nhẹ nhõm.

Ashley rời khỏi đồn cảnh sát, xây xẩm hết mặt mày. Ôn Chúa, mọi việc đã xong. Nàng chỉ lo họ sẽ hỏi các câu liên quan đến bác sĩ Patterson, bố nàng.

Nhưng may mắn là chuyện đó đã không xảy ra. Không ai có thể lôi bố mình vào được nữa.

Ashley đỗ xe vào bãi và đi thang máy lên nhà. Nàng mở khóa bước vào rồi cẩn thận khóa cửa lại. Lúc đó nàng mới cảm thấy nhẹ nhõm và đôi chút phấn chấn. Tắm cái đã Ashley nghĩ.

Nàng đi vào buồng tắm và đứng chết lặng. Trên tấm gương trong phòng tắm, ai đó đã dùng thỏi son môi của nàng viết nguệch ngoạc dòng chữ MÀY PHẢI CHẾT.

9. Chương 09

Chương 9

Nàng đang trong cơn hoảng hốt cực độ. Những ngón tay nàng run rẩy đến nỗi sau ba lần nàng vẫn chưa bấm đúng số cần gọi. Hít một hơi dài, nàng bấm lại một lần nữa 2 ... 9 ... 9. 2 ... 1 ... 0 ... 1:

Bên kia chuông đã reo.

“Cảnh sát đây”.

Đồn phó Blake, làm ơn. Tôi có chuyện gấp”.

“Ông ấy về nhà rồi. Người khác được không?”.

“Không! Tôi ... Anh có thể nhắn ông ấy gọi điện cho tôi được không? Tôi là Ashley patterson.

“Tôi cần nói chuyện với ông ấy ngay”.

“Cô giữ máy nhé. Tôi sẽ cố liên lạc với sếp”.

Đồn phó Blake đang kiên nhẫn nghe vợ quát tháo. “Ông anh tôi bắt anh làm việc như ngựa cả ngày lẫn đêm mà không trả cho anh đủ tiền để chăm lo cho tôi. Tại sao anh không đòi tăng lương? Tại sao Họ đang ngồi ở bàn ăn. “Em cảm ơn lay hộ anh đĩa khoai tây”.

Serena với người qua bàn và đặt phịch cái đĩa trước mặt chồng, “Vấn đề là họ không đánh giá đúng tài năng của anh”.

“Em nói đúng. Cho anh một ít nước xốt”.

“Anh có nghe em nói không đấy? Bà ta quát lên.

“Từ từ một, em yêu. Bữa tối nay ngon lắm. Em quả là một đầu bếp cừ khôi”.

“Anh tệ quá, anh không chịu nói lại thì em biết cãi nhau với ai bây giờ?”.

Chuông điện thoại réo vang “Chờ anh một chút”. Ông đứng lên và đi ra nhắc ống nghe.

“Allo ... ừ ... Nói đây đi, Cô Patterson?” Ông nghe thấy tiếng nàng thỏn thức.

“Có cái gì đó rất khủng khiếp vừa xảy ra.

“Xin ông hãy đến chỗ tôi ngay”.

“Được. Tôi tới ngay”.

Serena cũng đứng dậy. “Cái gì? Anh lại đi à? Mình đã ăn xong đâu?”.

“Nghiêm trọng đấy em ạ. Anh sẽ cố về càng sớm càng tốt”. Bà ta nhìn Blake đeo súng vào người. Ông hôn khẽ lên má vợ. “Ăn tối ngon miệng nhé, em yêu”.

Ashiey mở cửa ngay khi Blake đến nơi. Nước mắt vẫn còn ròn ròn trên má nàng.

Sam Biake bước vào nhà, thận trọng nhìn quanh.

“Còn ai ở đây không?”.

“Có ai đó đã ở đây”. Nàng đang cố trấn tĩnh, “Hãy xem đây! Nàng dẫn ông ta vào buồng tắm.

Sam Blake đọc to dòng chữ trên tấm gương:

MÀY PHẢI CHẾT.

Ông ta quay sang Ashiey. “Cô có đoán được ai viết không?”.

“Không”. Ashley trả lời. “Đây là nhà tôi. Không ai có chìa khóa cả ... Có ai đó đã lọt vào đây. Có ai đó đang theo dõi tôi. Hẳn ta định giết tôi”. Nàng lại thỏn thức. “Tôi không thể chịu đựng thêm nữa”.

Đồn phó Blake vỗ nhẹ lên vai nàng. “Thời nào, Mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi.

Chúng tôi sẽ cho người bảo vệ cô và sẽ mau chóng tìm ra thủ phạm”.

Ashley hít một hơi dài. “Tôi xin lỗi. Tôi không thể kiềm chế được. Thật kinh khủng quá”.

“Cô hãy kể cho tôi nghe”. Sam Blake yêu cầu.

Nàng cố gượng cười. “Được”.

“Một tách trà nhé, cô Patterson?”.

Hai người ngồi nói chuyện bên tách trà nóng. “Chuyện bắt đầu từ khi nào?”.

“Khoảng sáu tháng trước. Tôi cảm giác rằng mình bị theo dõi. Đầu tiên thì rất mơ hồ nhưng càng về sau càng rõ ràng. Tôi biết chắc mình đã bị theo dõi nhưng tôi không thể phát hiện ra ai cả. Rồi có ai đó đã lên vào máy tính của tôi và tạo ra bức ảnh tôi bị một bàn tay cầm dao rạch nát”.

“Cô có nghi ngờ, chỉ nghi ngờ thôi, là một ai đó không?”.

“Không!”.

“Cô nói lúc trước đã có người vào đây?”.

“Vâng. Một lần thì tất cả đèn đóm đều bật sáng khi tôi đi vắng. Một lần khác thì có đầu lọc thuốc lá ở bàn trang điểm. Tôi không hút thuốc bao giờ. Hắn còn mở tủ quần áo và lục lọi cả ... đồ lót của tôi. Và bây giờ thì.. như thế đấy”.

“Cô có người bạn trai nào bị cô bỏ rơi không?”.

“Không!”.

“Thế cô có làm ăn với ai mà họ bị thua thiệt với cô không?”.

“Không!”.

“Cô không hề nghi ngờ ai sao”.

“Không!” Nàng định kể về chuyện xảy ra ở Chicago nhưng lại sợ dính dáng đến bố mình. Tốt nhất là không nói gì cả.

“Đêm nay tôi không muốn ở một mình”. Nàng lẩm bẩm thành tiếng.

“Cũng được. Để tôi gọi về đồn và cử người đến đây ...”.

“Không! Làm ơn! Tôi không muốn tin vào bất cứ ai. Ông có thể ở lại đây được không? Chỉ đến sáng mai thôi”.

“Tôi nghĩ là tôi không”.

“Mong ông làm ơn”. Nàng run rẩy cầu xin.

Blake nhìn vào mắt Ashley và nghĩ, chưa bao giờ ta gặp người nào trong tình trạng hoảng sợ như vậy.

“Có chỗ nào để có thể ở qua đêm không? Một người bạn gái thân thiết chẳng hạn. Tôi sẽ đưa cô tới.

“Nhờ chính là một trong số bạn bè của tôi làm ra những chuyện này thì sao?”.

Blake gật đầu. “Đúng ... Thôi được, tôi sẽ ở lại Sáng mai tôi sẽ sắp xếp người bảo vệ cô 24/24 giờ”.

“Cảm ơn ông”. Giọng nàng đầy cảm kích.

Blake vỗ nhẹ lên tay Ashley. “Đừng quá lo lắng. Tôi hứa là sẽ nhanh chóng khám phá ra sự việc để tôi gọi cho đồn trưởng báo cáo lại mọi chuyện”.

Ông nói chuyện khoảng năm phút, sau đó bảo nàng, “Có lẽ tôi cũng nên gọi về cho vợ tôi”.

“Dĩ nhiên”.

Đồn phó Blakenhắc ông nghe lên lần nữa và bấm số. “Chào em. Đêm nay anh không về đâu, vậy em hãy xem tivi”.

Anh không cái gì? Anh đang ở đâu, cùng con điếm rẻ tiền nào?”.

Ashley nghe rõ mồn một giọng bà ta la hét qua máy.

“Serena ...”.

“Anh đừng hòng gạt tôi”.

“Serena ...”.

“Đàn ông các anh ai cũng thế cả.”.

“Serena ...”.

“Tôi sẽ không để chuyện này xảy ra đâu”.

“Serena ...”.

“Làm một bà vợ tôi thì được trả ơn như vậy đấy”.

Cuộc đối thoại một chiều kéo dài gần mười phút. Cuối cùng, đồn phó Blake đặt ống nghe xuống và xấu hổ quay sang Ashley.

“Tôi xin lỗi. Bà ấy không phải như vậy đâu”.

ABhley nhìn ông và nói. “Tôi hiểu mà”.

“Không. Ý tôi muốn nói Serena làm vậy vì bà ấy sợ”.

Ashley nhìn ông ta ngạc nhiên. “Sợ?”.

Blake im lặng một lúc. “Serena sắp ra đi. Bà ấy bị ung thư. Tạm thời thì căn bệnh đang thuyên giảm. Vợ tôi bắt đầu bị từ bảy năm trước. Chúng tôi mới cưới nhau được có năm năm thôi. Vậy là ông biết ...”.

“Vâng. Nhưng chuyện đó không ảnh hưởng gì. Tôi yêu bà ấy”. Ông ta ngừng lại. “Vợ tôi sợ tôi sẽ bỏ bà ấy, sợ cái chết. Quát tháo chẳng qua là để che đậy nỗi sợ hãi mà thôi”.

“Tôi ... tôi xin lỗi”.

“Con người bà ấy cũng tốt lắm. Bà ấy rất lịch thiệp, hòa nhã, đáng yêu. Đó mới là Serena mà tôi biết”.

Ashley nói. “Xin lỗi nếu tôi có nhớ ...”.

“Không có gì đâu”. Ông ta nhìn quanh.

“Ở đây chỉ có một phòng ngủ thôi. Ông có thể vào đó còn tôi sẽ ngủ tại đây, phòng khách, trên đi văng”.

Sam Blake lắc đầu. “Đi văng thì thích hợp với tôi hơn”.

“Ông thật là tử tế quá”.

“Không có gì đâu, cô Patterson”. Ông ta nhìn nàng đi vào căn buồng nhỏ mang chặn gối ra.

Nàng trải khăn trải giường lên đi văng. “Tôi hi vọng là ông sẽ ...”.

“Thế là ổn rồi. Tôi cũng không định ngủ nhiều đâu” Ông đi kiểm tra lại các cửa sổ và cửa ra vào “Tốt rồi”. Sau đó ông đặt khẩu súng trên bàn cạnh đi văng.

“Chúc ngủ ngon. Sáng ra chúng ta, sẽ thu xếp các chuyện còn lại”.

Ashley gật đầu. Nàng bước đến hôn lên má ông. “Cảm ơn ông”.

Đồn phó Blake nhìn theo nàng đi vào không ngủ. Cánh cửa khép lại. Ông ra kiểm tra cửa sổ một lần nữa. Đêm nay sẽ rất dài đây.

Tại tổng hành dinh FBI ở Washington nhân viên đặc biệt Ramirez đang nói chuyện với Roland Kingsley, sếp bộ phận của mình.

“Chúng ta đã có bản báo cáo về DNA và dấu tay ở các vụ xảy ra tại Bedford, Cupertino, Quebec và San Francisco. Chúng ta cũng vừa hoàn thành xong bản xét nghiệm DNA tổng hợp. Dấu tay hoàn toàn giống nhau và DNA cũng chỉ là một”.

Kingsley gật đầu. “Vậy là giết người hàng loạt à?”.

“Đúng vậy”.

“Hãy mau chóng tìm ra tên khốn kiếp đó”.

Sáu giờ sáng hôm đó, cái xác trần truồng của đồn phó Sam Blake được tìm thấy tại con hẻm đằng sau tòa nhà của Ashley Patterson bởi bà vợ của ông bảo vệ tòa nhà.

Sam Blake bị đâm chết và bị thiến.

10. Chương 10

Chương 10

Họ có năm người:

Đồn trưởng Dowling, hai cảnh sát mặc thường phục và hai cảnh sát mặc cảnh phục. “Tất cả trong phòng khách nhìn Ashley đang ngồi thu mình trên ghế rúm rứt khóc.

Đồn trưởng Dowling lên tiếng, “Cô là người duy nhất có thể giúp chúng tôi, cô Patterson”.

Ashley nhìn họ và gật đầu thờ của nàng có vẻ ngắt quãng. “Tôi ... tôi sẽ. cố gắng”.

“Hãy bắt đầu lại từ đầu. Đồn phó Blake đã ở đây qua đêm?”.

“Vâng Chính tôi đã yêu cầu ông ấy. Lúc ấy tôi đã quá sợ hãi”.

“Nhà này chỉ có một phòng ngủ?”.

“Vâng”.

“Thế đồn phó Blake đã ngủ ở đâu?”.

Ashley chỉ vào cái đi vắng, nơi để gối và chăn.

“Ở đây”.

“Cô đi ngủ lúc mấy giờ?”.

Ashley nghĩ một lúc. “Khoảng ... nửa đêm.

Chúng tôi uống trà, nói chuyện và tôi đã cảm thấy an tâm hơn. Tôi mang chăn gối ra cho ông ấy, sau đó thì vào phòng ngủ”. Nàng cố kiềm chế cảm xúc.

“Đó là lần cuối cô gặp ông ấy phải không?”.

“Vâng”.

“Và sau đó thì cô ngủ luôn?”.

“Tôi không thể ngủ ngay được. Cuối cùng tôi phải uống thuốc ngủ. Và tôi nhớ là mình chỉ thức dậy khi nghe tiếng phụ nữ hét to ở dưới con hẻm mà thôi”.

Nàng bắt đầu run rẩy.

“Cô có nghĩ là ai đó đã vào đây và giết chết ông ấy không?”.

“Tôi ... tôi không biết”. Ashley trả lời. “Có ai đó đã thường xuyên lọt vào nhà tôi. Hắn còn viết những lời đe dọa trên tấm gương trong phòng tắm”.

“Ông ấy đã kể cho tôi nghe qua điện thoại rồi”.

“Có thể ông ấy đã nghe thấy cái gì và ... và đi ra ngoài kiểm tra”.

Đồn trưởng Dowling lắc đầu. “Tôi không nghĩ là ông ấy lại trần truồng đi ra ngoài đâu”.

Ashley khóc to. “Tôi không biết! Tôi không biết. Đó chỉ là cơn ác mộng thôi”. Nàng lấy tay bưng mặt lại.

Đồn trưởng Dowling hỏi. “Tôi muốn xem xét căn nhà một chút. Tôi có cần lấy lệnh khám xét không?”.

“Dĩ nhiên không. Ông cứ tự nhiên”.

Ông ta gật đầu với hai người mặc thường phục. Một người đi vào phòng ngủ.

Người kia đi vào bếp.

“Cô và ông ấy đã nói chuyện gì?”

Ashley hít một hơi dài. “Tôi... kể về những chuyện đã xảy ra với tôi. Ông ấy rất ...” Nàng nhìn ông đồn trưởng. “Tại sao ai đó lại muốn giết ông ấy? Tại sao?”

“Tôi không biết, cô Patterson. Chúng tôi đang điều tra đây”.

Trung úy Elton, người vừa đi vào bếp đã đứng ở ngưỡng cửa. “Tôi muốn gặp riêng ông đồn trưởng một chút”.

“Xin lỗi cô”.

Đồn trưởng Dowling vào bếp.

“Gì cơ?”.

Trung úy Elton nói, “Tôi tìm thấy cái này trong bồn rửa bát đây”. Anh ta giơ lên một con dao làm bếp đâm máu. “Nó vẫn chưa được rửa”.

Tôi nghĩ chúng ta sẽ lấy được dấu vân tay ở đây.

Kostoff, người đi vào phòng ngủ cũng vội vã chạy vào bếp. Anh ta cầm theo chiếc nhẫn ngọc có đính kim cương. “Tôi tìm thấy nó trong hộp trang sức. Nó giống hệt với lời mô tả bên Quebec gửi sang về chiếc nhẫn mà Jean Claude Parent tặng Toni Prescott”.

Ba người im lặng nhìn nhau.

“Không còn nghi ngờ gì nữa.” Dowling phá tan không khí im lặng. Ông thận trọng cầm lấy con dao làm bếp cùng chiếc nhẫn rồi quay lại phòng khách.

Ông ta giơ con dao lên và hỏi. “Cô Patterson, đây là dao của cô?”.

Ashley nhìn nó. “Vâng, hình như là vậy. Sao cơ?”.

Đồn trưởng Dowling giơ tiếp cái nhẫn lên.

“Cô đã nhìn thấy cái nhẫn này bao giờ chưa?”.

Ashley lắc đầu. “Chưa”.

“Chúng tôi tìm thấy nó trong hộp đồ trang sức của cô”.

Ông thấy rõ nàng hoang mang tột độ.

Ashley thì thầm. “Tôi ... Ai đó đã nhét nó vào đấy”.

“Ai đã làm việc đó chứ?”.

Mặt nàng tái nhợt đi.

“Tôi không biết”.

Một nhân viên khác đi vào gọi. “Đồn trưởng?”.

“Ồ, Bakel Ông ta lôi Baker ra góc nhà. “Bên cậu có cái gì?”.

“Chúng tôi phát hiện ra vết máu ở hành lang và trong thang máy. Hình như là cái xác đã bị bọc trong khăn trải giường, bị kéo lê vào thang máy và bị vứt ở ngõ sau”.

“Cút!” Đồn trưởng Dowling quay sang Ashley.

“Cô Patterson cô đã bị bắt. Tôi sẽ cho cô biết quyền lợi của mình. Cô có quyền không nói nhưng những gì cô nói có thể sẽ là bằng chứng chống lại cô trước tòa. Cô được phép gọi luật sư cho mình. Nếu cô không có, tòa án sẽ cử người đứng ra bảo vệ quyền lợi cho cô”.

Khi họ về đến đồn cảnh sát, đồn trưởng Dowling nói. “Lấy dấu tay rồi đưa cô ta vào phòng giam”.

Ashley thực hiện các thủ tục như một cái máy. Khi tất cả đã xong, đồn trưởng Dowling lên tiếng. “Cô được phép gọi một cú điện thoại”.

Ashley nhìn ông ta và lí nhí trả lời. “Tôi không gọi cho ai cả” Mình không thể gọi cho bố được.

Đồn trưởng Dowling nhìn nàng theo người cảnh sát đi ra. “Thật là rắc rối”.

Các anh đã xem báo cáo kiểm tra nói dối của cô ta chưa. Đọc nó thì tôi dám thề là cô ta hoàn toàn vô tội”.

Kostoff bước vào. “Sam đã làm tình trước khi chết. Chúng tôi đã cho chiếu tia cực tím lên thân thể và tấm khăn bọc xác ông ấy. Đã có kết quả về tình dục và dịch âm đạo trên đó. Chúng ta ...”.

Đồn trưởng Dowling lăm bầm. “Chờ đó!” Ông đã chần chừ quá lâu để báo cho em gái cái tin này. Nhưng giờ cũng phải làm thôi. Ông ta thở dài và nói, “

Tôi sẽ quay lại ngay”.

Hai mươi phút sau, Dowling gõ cửa nhà Sam.

“Ồ, một niềm vui bất ngờ”, Serena thốt lên.

“Sam có về cùng anh không?”.

“Không, Serena. Anh phải hỏi em một câu trước đã. Nó có vẻ không được tế nhị lắm”.

Bà ta nhìn ông ngạc nhiên, “Vâng?”.

“Em ... em có làm tình với Sam trong vòng từ sáng qua đến hôm nay không?”

Về mặt bà ta lập tức thay đổi. “Cái gì? Chúng em ... không Tại sao anh lại ...?”

Sam không trở về, phải không?”.

“Anh không muốn kể ra chuyện này, nhưng cậu ấy”.

“Anh ấy bỏ em đi theo con điểm kia, phải không? Em biết chuyện này sẽ xảy ra mà. Em không trách anh ấy đâu. Em đúng là một bà vợ không ra gì. Em ...”.

Serena, Sam đã chết”.

“Em luôn quát mắng anh ấy. Em thật sự không muốn làm vậy. Em còn nhớ ...”.

Dowling cầm tay em gái. “Serena, Sam chết rồi”.

“Có một lần bọn em ra biển và ...”.

Ông nắm bả vai Serena lắc mạnh. “Nghe anh nói này, Sam chết rồi”.

“Và bọn em còn đi picnic nữa ...”.

Nhìn Serena, Dowling biết là cô em có nghe và có nhận thức được những gì ông nói.

“Ồ đó một người xông đến và nói, Đưa hết tiền đây. Còn Sam thì nói cho tôi xem khẩu súng của anh nào”.

Dowling để mặc Serena nói. Em gái ông đang bị sốc. Nó không dám tin vào sự thật. Ông tự nhủ đó là Sam. Hãy kể cho em nghe về người đàn bà kia đi. Cô ta có đẹp không? Sam nói với em lúc nào trông em cũng đẹp nhưng em biết là không phải vậy. Sam nói thế, chỉ để làm em thấy dễ chịu, vì anh ấy rất yêu em.

Sam sẽ không bao giờ bỏ em. Sam nhất định sẽ quay lại. Rồi anh xem. Anh ấy vẫn còn yêu em ...” Serena lăm nhăm.

Đồn trưởng Dowling ra nhắc điện thoại và bấm số “Cho y tá đến đây ngay”.

Rồi ông đi tới, vòng tay ôm em gái mình. “Mọi việc rồi sẽ ổn thôi”.

“Em đã kể cho anh nghe lúc Sam và em ...”.

Mười lăm phút sau, y tá có mặt.

“Chăm sóc bà ấy cho cẩn thận”. Đồn trưởng Dowling nói.

Có một cuộc họp nhỏ trong phòng đồn trưởng Dowling. “Có điện gọi ông từ đường dây”.

Đồn trưởng nhắc ông nghe. “Tôi đây?”.

“Đồn trưởng, tôi là nhân viên đặc biệt Ramirez ở tổng bộ FBI - Washington.

Chúng tôi muốn cung cấp cho ông vài thông tin về vụ giết người hàng loạt của các ông. Chúng tôi không có hồ sơ của Ashley Patterson, vì cô ta chưa có tiền án nào cả, hơn thế, trước năm 1988, ở California người ta lại không đòi phải lấy dấu ngón tay cái khi cấp bằng lái xe”.

“Tiếp tục đi”.

“Lúc đầu, chúng tôi nghĩ đó là lỗi của máy tính nhưng khi kiểm tra lại thì ...”.

Đồn trưởng Dowling ngồi nghe đến năm phút, vẻ hoài nghi hiện rõ trên nét mặt. Cuối cùng ông lên tiếng. “Anh chắc là không có sự nhầm lẫn nào chứ? Có vẻ như ... Tất cả bọn họ? Tôi hiểu ... Cảm ơn anh rất nhiều”.

Ông đặt ống nghe xuống rồi ngồi thừ ra ... Sau đó ông ngẩng lên. “Đó là xét nghiệm của FBI ở Washington. Họ vừa kiểm tra tổng thể các dấu vân tay trên xác các nạn nhân. Jean Claude Parent ở Quebec đã cùng với một phụ nữ Anh tên Toni Prescott khi anh tá bị giết”.

“Đúng”.

“Richard Melton ở San Francisco thì cùng với cô Alette Peters người Ý”.

“Đúng”.

“Và đêm qua đến lượt Sam Blake cùng Ashley Patterson”.

“Đúng”.

Đồn trưởng Dowling hít một hơi dài. “Ashley Patterson ...”.

“Sao cơ”.

“Toni Prescott ...?”.

“Sao cơ?”.

“Alette Peters ...”.

“Sao cơ?”.

“Tất cả chỉ là một người mà thôi”.

11. Chương 11 Part 1

Chương 11

Robert Crowther, người môi giới bất động sản của Công ty Bryant & Crowther mở cánh cửa trang trí cầu kỳ ra và nói. “Đây là sân thượng. Từ đây các bạn có thể nhìn thấy cả tháp Coit nữa đấy”.

Anh ta nhìn đôi vợ chồng trẻ bước từng bước một tới lan can. Phong cảnh nhìn từ đây quả thật lộng lẫy, toàn bộ thành phố San Francisco trải dài phía dưới tạo nên một tấm thảm nguy nga tráng lệ. Robert Crowther thấy họ thăm trao đổi với nhau bằng ánh mắt và nụ cười bí ẩn, thì bất giác vui mừng. Họ đang cố giấu đi sự thích thú của mình. Xưa nay vẫn vậy. Các khách hàng đều tin rằng nếu họ biểu lộ sự vô vấp quá đối với món hàng, giá cả sẽ lập tức tăng cao.

Với căn nhà người crowther nghĩ thầm, giá cao nhưng không đắt. Anh chỉ quan tâm xem đôi vợ chồng này có đủ khả năng chi trả không thôi. Anh chồng làm luật sư, mà các luật sư trẻ thường không có nhiều tiền.

Đôi vợ chồng này trông khá đẹp đôi và có vẻ rất mực yêu thương nhau.

David Singer khoảng trên dưới 30, tóc vàng, thông minh, bộ điệu vẫn còn như trẻ con. Vợ anh ta, Sandra, đáng yêu, tràn đầy tình cảm.

Robert Crowther đã lưu ý điểm lợi thế là cái bụng bầu của cô vợ và nói :

“Căn phòng khách thứ hai rất tiện cho một bà vú. Cách đây một dãy nhà có một sân chơi, lại còn có hai trường học ở khu bên cạnh”. Anh ta lại thấy họ bí mật cười với nhau lần nữa.

Căn nhà này có một gian gác lửng với phòng ngủ có toa lét và phòng riêng cho khách. Còn ở tầng dưới là một phòng khách rộng, phòng ăn, phòng đọc sách, nhà bếp, lại cũng có phòng ngủ dành cho khách, và hai phòng tắm. Hầu như tất cả các phòng đều nhìn thấy được toàn cảnh thành phố Robert nhìn đôi vợ chồng, một lần nữa kiểm tra căn hộ rồi thì thầm với nhau ở góc nhà.

“Em thích nó quá”. Sandra nói với David. “Nó sẽ rất tiện cho con chúng ta.

Nhưng anh này, mình có chịu nổi giá tiền không? Những 600.000 dollars?”.

“Cộng cả tiền bảo quản”, David thêm vào.

“Tin xấu là, chúng ta không thể chịu được vào hôm nay. Còn tin tốt là chúng ta có thể chấp nhận vào thứ năm. Ông thần đèn sắp xuất hiện và cuộc sống của mình sẽ thay đổi”.

“Em biết”. Cô vợ nói với vẻ vui mừng. “Thật tuyệt”.

“Vậy mình lấy nó chứ?”.

Sandra hít một hơi dài. “Đồng ý”.

David cười toét, vỗ tay và nói. “Mừng ông về đến nhà, ông Singer”.

Tay trong tay, họ đi tới chỗ Robert Crowther đứng:

“Chúng tôi quyết định lấy nó”, David nói.

“Chúc mừng hai bạn. Đây là một trong những chỗ ở đáng chọn nhất tại San Francisco. Các bạn sẽ rất hạnh phúc khi ở đây”.

“Chắc chắn là vậy”.

“Các bạn thật may mắn. Tôi phải nói rằng có rất nhiều người thích căn nhà này”.

“Tiền đặt cọc là bao nhiêu?”.

“10000dollars bây giờ là tốt nhất. Tôi có mang tờ cam kết theo đây. Khi các bạn ký vào, chúng tôi sẽ yêu cầu thêm 16.000 dollar nữa.

Ngân hàng của các bạn sẽ tự động hàng tháng giữ một số tiền nhất định vào tài khoản của chúng tôi trong vòng 20-30 năm”.

David liếc Sandra. “Được”.

“Tôi sẽ cho người chuẩn bị giấy tờ”.

“Chúng tôi có thể xem lại một lần nữa không”.

Sandra trấn trở đề nghị Crowther nở nụ cười hiền lành. “Bao lâu cũng được, bà Singer. Nó là của bà mà”.

“Cứ như một giấc mộng đẹp vậy, David. Em không tin là mọi chuyện lại diễn ra suôn sẻ thế này đâu”.

“Thế đấy?”. David nắm tay Sandra. “Anh muốn biến tất cả các giấc mơ của em thành hiện thực”.

“Anh đã làm rồi, anh yêu”!.

Họ đang sống ở một căn hộ nhỏ hai phòng ngủ tại quận Marina, nhưng khi đứa trẻ ra đời nó sẽ trở nên quá chật chội. Cho tới bây giờ họ vẫn không thể chịu nổi giá tiền căn nhà ở Nob Hill nhưng thứ năm tới sẽ là ngày Gia nhập ở Công ty luật quốc tế Kincaid, Turner, Rose ở Ripley, nơi mà David đang làm việc. Ngoài 26 người dự tuyển có khả năng, sẽ có thêm 6 người nữa được gia nhập vào bầu không khí kiêu kỳ của Công

ty và tất cả mọi người ở đây đều nhất trí David là mót trong số đó. Kincaid, Turner, Rose & Ripley với các văn phòng ở San Francisco, New York, London, Paris và Tokio là một trong những Công ty luật uy tín hàng đầu thế giới.

Mục tiêu tuyển người của nó là những sinh viên xuất sắc nhất của các trường Luật danh tiếng.

Công ti này chuyên dùng chính sách gậy và cà rốt để thử thách các tay luật sư trẻ.. Các nhân viên kỳ cựu sẽ tước đoạt không thương tiếc quyền, lợi của đám trẻ, chẳng thèm đếm xỉa gì đến thời giờ và sức khỏe họ, cho họ ngập đầu vào hàng loạt những vụ việc chán ngắt mà chẳng ai muốn mò tay:

Công việc thì phải làm không phút ngơi tay, áp lực lại rất nặng nề. Đó là cái gậy.

Nhưng những ai còn tồn tại nòi sau đó sẽ được hưởng củ cà rốt. Đó là lời hứa về một vị trí trong công ty. Điều này đồng nghĩa với lương cao, được hưởng một phần trong cái bánh ngọt lợi nhuận kếp xù, một văn phòng rộng rãi, có phòng vệ sinh riêng, công việc trên khắp toàn cầu và còn vô số lợi ích khác.

David đã nếm trải bao khốn khó ở Kincaid, Turner, Rose & Ripley được sáu năm, buồn vui lẫn lộn. Giờ làm việc dài dằng dặc, stress triền miên nhưng anh đã quyết định vượt qua tất cả để được gia nhập Công ty. Và bây giờ thì cái ngày đó cũng đã trong tầm tay anh.

Sau khi chia tay với người môi giới nhà dốt, David và Sandra rủ nhau đi mua sắm. Họ mua xe nôl, cũi, tã lót và quần áo cho đứa con trong bụng Sandra, đứa con mà họ đã chuẩn bị sẵn cho nó cái tên Jeffrey.

“Mua cho con một ít đồ chơi nữa”, David nói.

“Mình còn nhiều thời gian mà”. Sandra cười.

Mua sắm xong, họ đi tản bộ dọc theo khu cảng ở Ghrlardello Square, vượt qua nhà máy đồ hộp tới cầu tàu Fisherma. Rồi họ ăn trưa tại nhà hàng American Blstro.

Hôm đó là thứ bảy, thời tiết ở SanFrancisco rất đẹp, phù hợp với bộ veston đen, cavat sáng màu, cặp da và bữa ăn trưa ngon miệng cùng ngôi nhà ưng ý Hôm đó là ngày của chàng luật sư.

David và Sandra gặp nhau ba năm trước, trong một bữa tiệc nho nhỏ. David tới dự cùng con gái một khách hàng của công ty Sandra lúc đó thì đang làm việc cho một công ty cạnh tranh Tại bữa tiệc ấy, David và Sandra đã tranh luận về một quyết định được đưa ra trong một vụ án chính trị ở Washington. Cuộc tranh luận của họ càng lúc càng gay gắt hơn và cho đến nửa chừng thì cả hai chợt nhận ra rằng họ đã không quan tâm đến phán quyết của tòa án. Họ đang khoe khoang tài năng với nhau, chỉ là thể thôi.

Ngày hôm sau David gọi điện cho Sandra. “Tôi muốn kết thúc vấn đề ở đây”, David trình bày. “Tôi nghĩ thế là đủ rồi”.

“Tôi cũng vậy”. Sandra đồng ý.

“Chúng ta có thể gặp nhau vào bữa tối chứ?”.

Sandra lưỡng lự. Nàng đã có hẹn rồi “Được”.

Nàng trả lời. “Tối nay cũng được”.

Họ đã kết bạn với nhau ở bữa ăn đó. Một năm sau, họ làm lễ cưới.

Joseph Kincaid, một trong cổ đông lớn của Công ty đã tặng David món quà cưới giá trị là một tuần nghỉ ngơi. Lương của David tại Kincaid, Turner, Rose & Ripley là 45.000 dollar một năm. Sandra vẫn tiếp tục làm công việc của mình.

Nhưng bây giờ, với đứa trẻ sắp ra đời, chi tiêu của họ đã gia tăng rất nhiều.

“Em sẽ phải nghỉ việc trong vài tháng”. Sandra nói. “Em không muốn thuê bà vú, anh ạ. Em muốn tự mình lo cho con nó”. Kết quả siêu âm đã cho biết họ sẽ có con trai.

“Mình sẽ lo liệu được mà”. David quả quyết. Ngày gia nhập sẽ làm thay đổi cuộc đời họ.

Sáng thứ năm, David vừa mặc quần áo vừa xem bản tin trên ti vi.

Người phát thanh viên nói với giọng nghiêm trọng. “Chúng tôi có một câu chuyện li kỳ ... Ashley Patterson, con gái của bác sĩ lỗi lạc Steven Pat-terson ở San Francisco đã bị bắt vì bị tình nghi là thủ phạm của hàng loạt vụ giết người giống nhau. Cảnh sát và FBI đang truy tìm ...”.

David đứng sững trước tivi, lặng người đi. “Đêm qua, đồn trưởng cảnh sát Matt Dowling ở hạt Santa Clara đã công bố việc bắt giữ Ashley Patterson bởi hàng loạt vụ giết người hết sức dã man. Đồn trưởng Dowling đã trả lời các phóng viên như sau, Không còn nghi ngờ gì nữa, chúng tôi đã tóm đúng thủ phạm. Các bằng chứng đã nói lên tất cả..”.

Bác sĩ Steven Patterson. Đầu óc David bắt đầu hồi tưởng lại quá khứ.

Năm đó anh 21 tuổi và bắt đầu học năm thứ nhất trường Luật. Một ngày kia anh về nhà và phát hiện mẹ mình nằm bất tỉnh trong phòng ngủ. Anh gọi số. Xe cứu thương đến đưa mẹ anh vào bệnh viện Memorial San Francisco.

David đợi bên ngoài phòng cấp cứu cho đến khi bác sĩ bước ra nói chuyện với anh.

Mẹ tôi ... mẹ tôi sẽ không sao chứ?”.

Bác sĩ lưỡng lự. “Chúng tôi đã mời bác sĩ chuyên khoa tim kiểm tra. Bà ấy bị dẫn dây chằng van tim”.

“Thế nghĩa là sao?” David hỏi.

“Tôi e là chúng tôi đã hết khả năng. Bà cụ đã quá tuổi cấy ghép rồi, mà làm tiêu phẫu tim thì ... nguy hiểm”.

David cảm thấy đau nhói. “Vậy mẹ tôi ... bao lâu nữa?”.

“Vài ngày, hoặc một tuần. Xin lỗi, cậu trai ạ”.

David đau đớn đứng thờ ra. “Còn ai có thể giúp mẹ tôi không?”.

“Tôi nghĩ là không. Người duy nhất. đủ khả năng là Steven Patterson, nhưng ông ấy rất ...”.

“Steven Patterson là ai?”.

“Ông ấy là bác sĩ hàng đầu trong lĩnh vực tiểu phẫu tim. Nhưng thời gian biểu của ông ấy thì không bao giờ ...”.

David đã bỏ đi.

David gọi đến văn phòng bác sĩ Patterson từ điện thoại công cộng ở góc hành lang bệnh viện.

“Tôi muốn hẹn gặp bác sĩ Patterson. Về mẹ của tôi Bà ấy ...”.

“Xin thứ lỗi. Chúng tôi không chấp nhận cuộc hẹn mới nào. Anh hãy gọi lại sau sáu tháng nữa”.

“Mẹ tôi không chờ được sáu tháng đâu”. David quát lên.

“Tôi xin lỗi. Tôi có thể chuyển anh cho ...”.

David dập điện thoại xuống. Sáng hôm sau, David đến văn phòng của bác sĩ Patterson. Phòng chờ đông cứng người. David đi tới bàn tiếp tân. “Tôi muốn hẹn gặp bác sĩ Patterson. Mẹ tôi rất yếu và ...

Cô gái ngẩng đầu lên, nói “Anh đã gọi điện hôm qua, phải không?”.

“Vâng”.

“Tôi đã bảo anh rồi. Chúng tôi đã đóng sổ hẹn và không chấp nhận thêm bất kỳ trường hợp nào”.

“Tôi sẽ đợi”. David ngang bướng nói.

“Anh không đợi được đâu. Bác sĩ ...”.

David ngồi xuống. Anh nhìn từng người một được gọi vào phòng khám cho đến lúc chỉ còn mình anh.

Sáu giờ chiều, cô tiếp khách nói. “Không còn gì ở đây nữa. Bác sĩ đã về rồi”.

David đến thăm mẹ ở phòng điều trị đặc biệt tối hôm đó.

“Một phút thôi nhé”, cô y tá nhắc. “Bà ấy yếu lắm”.

David rón rén bước vào, đầm đìa nước mắt. Mẹ anh đang nằm đó với máy hô hấp nhân tạo. Trông bà còn bọt bọt hơn cả tấm khăn trải giường. Cặp mắt bà nhắm nghiền.

David tiến lại gần bà và nói khẽ. “Mẹ ơi, con đây Con sẽ không để cái chết đến với mẹ đâu. Rồi mẹ sẽ khóc lại mà”. Nước mắt vẫn lăn trên má anh. “Mẹ có nghe thấy con nói không? Mình sẽ cùng nhau chiến đấu. Không gì có thể đánh bại chúng ta khi mẹ con mình ở bên nhau. Con sẽ gọi bác sĩ giỏi nhất đến chữa cho mẹ. Mẹ hãy nghỉ ngơi đi. Ngày mai con quay lại”. Anh cúi xuống và hôn lên má bà.

“Liệu ngày mai bà có còn sống không?”.

Chiều hôm sau, David đi tới gara để xe dưới tầng hầm khu nhà đặt văn phòng của bác sĩ Patterson. Người bảo vệ nhà xe đang đi loanh quanh trong đó.

Ông ta tiến lại gần David. “Tôi có thể giúp gì cho anh?”.

“Tôi đang đợi bà xā”. David nói. “Cô ấy khám bệnh ở chỗ bác sĩ Patterson”.

“Người bảo vệ mỉm cười. Ông ấy là người tuyệt vời đấy”.

“Ông ấy thường kể cho chúng tôi nghe về chiếc xe ưa thích của mình”.

David ngừng lại, làm ra vẻ cố nhớ. “Cadillac thì phải?”.

Người bảo vệ lắc đầu. “Không”, ông ta chỉ chiếc Rolis-Royce đỗ ở góc gara.

“Nó kia kìa”.

“Ồ, đúng vậy. Tôi lại cứ nhớ là ông ấy nói về chiếc Cadillac”.

“Tôi hơi ngạc nhiên đấy”. Người bảo vệ nói.

Rồi ông ta vội vã chạy tới một chiếc xe mới đến.

12. Chương 11 Part 2

David cẩn thận đến gần chiếc Rolls-Royce. Khi biết chắc rằng không có ai nhìn mình, anh bèn mở cửa xe và chui tọt vào bằng sau rồi nằm bẹp xuống sàn xe. Anh nằm đó, chật chội và khó chịu, chờ đợi bác sĩ Patterson xuất hiện. Sáu giờ mười lăm phút, David nghe thấy tiếng mở cửa xe, thấy xe hơi lún xuống, chứng tỏ đã có người ngồi vào. Anh nghe thấy tiếng động và chiếc xe bắt đầu lăn bánh.

“Xin chào, bác sĩ Patterson”.

“Chào, Marco”.

Chiếc xe rời khỏi gara và David cảm thấy nó lượn theo khúc rẽ. Anh đợi thêm hai phút, sau đó hít mạnh và ngồi thẳng dậy.

Bác sĩ Patterson nhìn thấy anh qua tấm gương chiếu hậu. Ông nói bình tĩnh.

“Nếu anh có ý định ăn cướp thì rất tiếc là tôi không mang tiền mặt trong người”.

“Rẽ vào phố nhỏ kia và đỗ xe sát lề đường”.

Bác sĩ Patterson gạt đầu. David hồi hộp theo dõi ông ngoặt xe vào con phố nhỏ và dừng xe sát vỉa hè.

“Tôi sẽ đưa anh tất cả tiền trong người,” Bác sĩ Patterson nói, “anh lấy luôn cả xe cũng được.”

“Không cần phải dùng vũ lực đâu. Nếu.”.

David trườn lên ngồi cạnh ông. “Đây không phải là một vụ cướp. Tôi cũng chẳng cần xe của ông làm gì”.

Bác sĩ Patterson nhìn anh khó chịu. “Thế anh cần cái quái gì ở tôi?”.

“Tên tôi là Singer. Mẹ tôi sắp chết lòi. Tôi cần ông đến cứu bà”.

Khuôn mặt bác sĩ Patterson thoáng dịu đi, nhưng thay vào đó lại là sự giận dữ.

“Hãy hẹn với ...”.

“Không còn thời gian để hẹn hò nữa”. David quát lên. “Mẹ tôi sắp chết và tôi sẽ không để điều đó xảy ra đâu”. Anh cố trấn tĩnh mình. “Xin ông làm ơn. Các bác sĩ khác bảo ông là niềm hi vọng cuối cùng của tôi”.

Bác sĩ Patterson vẫn nhìn anh bằng cặp mắt giận dữ. “Thế bà cụ bị làm sao?”.

“Mẹ tôi bị dân dầy chẳng van tim. Các bác sĩ khác không dám làm phẫu thuật. Họ nói rằng chỉ có ông mới đủ khả năng cứu mẹ tôi”.

Bác sĩ Patterson lắc đầu. “Lịch của tôi ...”.

“Tôi không quan tâm đến lịch của ông”. Đây là mẹ tôi. Ông phải cứu bà ấy vì Bà ấy là tất cả đối với tôi”.

Im lặng kéo dài. David ngồi đó, cặp mắt nhắm nghiền. Anh nghe thấy giọng bác sĩ Patterson.

“Tôi không hứa trước nhưng tôi sẽ qua thăm bệnh cho bà. Hiện giờ bà đang nằm ở đâu?”.

David mở mắt nhìn ông ta. “Phòng điều trị đặc biệt bệnh viện Memorial San Francisco”.

“Gặp anh 8 giờ sáng mai ở đó”.

Giọng David lạc hẳn đi. “Tôi không biết ...”.

“Nhờ đấy, tôi không hứa hẹn điều gì cả. Và tôi cũng không tán thành kiểu thử thách long can đảm thế này đâu, cậu trẻ ạ. Lần sau hãy cố gọi điện trước”.

David ngồi bất động.

Bác sĩ Patterson nhìn anh. “Sao?”.

“Còn một chuyện nữa”.

“Thế à?”.

“Tôi ... tôi không có tiền tôi là sinh viên luật và tôi còn một chặng đường dài trước mặt”.

Bác sĩ Patterson nhìn anh chằm chằm.

Chợt David thốt lên mạnh mẽ. Nhưng tôi thề tôi sẽ tìm mọi cách để trả tiền cho ông, dù có phải lao lực hết cả cuộc đời. Tôi biết giá tiền của ông và tôi ...”.

“Tôi không nghĩ anh phải làm thế đâu, con trai”.

“Tôi không còn ai để nhờ cậy nữa, bác sĩ Patterson. Tôi ... Tôi cầu xin ông”.

Bầu không khí trong xe lại lắng xuống.

“Cậu đã học được mấy năm rồi?”.

“Tôi vừa mới nhập học xong”.

“Và cậu muốn sau này sẽ trả tiền cho tôi?”.

“Tôi thề là như vậy”.

Khi David về đến nhà, anh chắc mẫm trong bụng rằng thế nào mình cũng bị cảnh sát tóm cổ về tội bắt cóc hoặc có hành vi đe dọa hoặc cái gì đó tương tự như thế. Nhưng anh đã nhầm. Bây giờ tất cả chỉ còn là chuyện ngày mai bác sĩ Patterson có xuất hiện hay không mà thôi.

Sáng hôm sau, khi David đi vào phòng đặc biệt thì bác sĩ Patterson đã có mặt ở đó và đang khám bệnh cho mẹ anh.

David chỉ biết đứng nhìn, tim đập mạnh, mồm khô đắng.

Bác sĩ Patterson quay sang đám bác sĩ đứng xung quanh giường bệnh. “Đưa, bà ấy vào phòng mổ nga. Khi người ta đưa mẹ anh đi, David, mới dám cất tiếng hỏi, “Liệu mẹ tôi ...”.

“Chúng tôi sẽ cố”.

Sáu giờ sau, bác sĩ Patterson ra gặp David trong phòng chờ.

Anh nhảy dựng lên. “Mẹ tôi ...?”, anh không dám kết thúc câu hỏi.

“Bà ấy sẽ bình phục thôi. Mẹ anh chịu đựng tốt lắm”.

David đứng đó, lòng tràn ngập cảm giác biết ơn Anh thầm cầu nguyện. Con xin tạ ơn Chúa.

Bác sĩ Patterson nhìn anh. Tôi còn chưa biết cả tên anh”.

“David, thưa ông”.

“Được anh David này, anh có biết tại sao tôi lại quyết định làm việc này không?”.

“Không ạ ...”.

“Có hai lý do. Bệnh tình của mẹ anh quả là một thử thách đối với tôi. Còn lý do thứ hai là ... vì anh”.

“Tôi ... tôi không hiểu”.

“Những gì anh đã làm cũng giống như tôi hồi trẻ. Anh làm tôi nhớ lại quá khứ:

Còn bây giờ ...- giọng ông thay đổi, anh có nói là sẽ trả tiền tôi sau phải không?”.

David thấy ngực mình nặng trĩu. “Vâng, thưa ông. Một ngày ...”.

“Thế ngay bây giờ thì sao?”.

David nuốt nước bọt. “Bây giờ?”.

“Tôi với anh thỏa thuận nhé. Anh có biết lái xe không?”.

“Có, thưa ông”.

“Tốt. Tôi lại rất ghét tự mình lái xe. Anh sẽ lái xe đưa tôi đi làm và đón tôi vào sáu giờ chiều trong vòng một năm. Đến cuối kỳ hạn, tôi sẽ trả cho anh ...?”.

Vậy là xong. Bác sĩ Patterson đã cứu sống mẹ David và để đổi lại, anh đưa đón ông đi làm trong một năm trời.

Dần dần, David trở nên sùng bái bác sĩ Patterson. Không kể việc ông thỉnh thoảng có những cơn giận khủng khiếp thì đây là người đàn ông vị tha nhất mà David từng biết. Ông chủ yếu tập trung vào các hoạt động từ thiện và dành gần hết thời gian rỗi vào việc nghiên cứu thực hành ở buồng bệnh.

David và ông thường trò chuyện với nhau khi anh lái xe đưa đón ông đi làm:

“Anh đang học luật gì vậy, David?”.

“Luật hình sự”.

“Tại sao Vậy? Bộ anh muốn giúp bọn côn đồ trốn tránh sự trừng phạt của pháp luật lắm sao?”.

“Không, thưa ông. Cũng còn có rất nhiều người lương thiện bị dính dáng đến pháp luật cần sự giúp đỡ. Tôi muốn giúp những người đó kia.”.

Khi hết thời hạn, bác sĩ Patterson giữ tay David và nói, “Chúng ta thậm chí ...”.

Đã nhiều năm qua David không gặp bác sĩ Patterson nhưng anh vẫn thường nghe nhắc đến tên ông.

“Bác sĩ PatterBon mở phòng khám miễn phí cho các trẻ em bị AIDS ...”.

Hôm nay bác sĩ Patterson sang Kenya để mở Trung tâm Y tế Patterson ...”.

“Trung tâm từ thiện Patterson chính thức đi vào hoạt động ...”.

Dường như ông có mặt ở mọi nơi, dành hết thời gian và tiền bạc cho những người cần ông giúp đỡ Giọng nói của Sandra làm David bình tĩnh.

“David. Anh không sao đấy chứ .”.

Anh rời mắt khỏi màn hình tivi. “Cảnh sát vừa bắt con gái của bác sĩ steVen Patterson vì tội giết người hàng loạt”.

“Thật kinh khủng. Em rất tiếc, anh ạ”.

“Ông ấy đã tặng Mẹ thêm bảy năm tuyệt vời trên cõi đời này. Thật không công bằng khi một chuyện tồi tệ đến thế này lại xảy ra với một người như bác sĩ Patterson. Ông là người tốt bụng nhất mà anh từng gặp, ông không đáng chịu những hậu quả này. Làm sao mà ông ấy lại có thể có được cô con gái quái vật như vậy?” Anh nhìn đồng hồ. “Mẹ kiếp? Anh sẽ bị muộn mất”.

“Anh còn chưa ăn sáng mà”.

“Anh chẳng muốn ăn nữa” David lại liếc vào tivi “Đấy và hôm nay là ngày gia nhập ...”.

“Anh coi như ổn rồi còn gì? Không thể còn trọc trọc gì nữa”.

“Luôn luôn có khúc mắc đấy em ạ. Năm nào cũng có những người chắc mười mười nhưng rồi lại bị ra rìa”.

Sandra ôm chặt David và nói, “Có được anh là sự may mắn của họ đấy”.

David hôn nhẹ lên má vợ. “Cảm ơn em. Anh thật không biết cuộc đời sẽ ra sao nếu thiếu em”.

“Gọi cho em ngay khi biết kết quả, được không David?”.

“Dĩ nhiên. Chúng ta sẽ đi ăn mừng”.

Câu nói này cứ vang vọng trong đầu David.

Nhiều năm trước, anh đã nói với một người, “Chúng ta sẽ đi ăn mừng”?

Và anh đã giết chết cô ta.

Trụ sở của Kincaid, Turner, Rose ở Ripley chiếm hết ba tầng trong tòa cao ốc Trans America Pyramid ở trung tâm San Francisco. Khi David bước vào, anh được đón tiếp bằng những nụ cười đầy ý nghĩa. Điều đó khác hẳn với câu “chào buổi sáng” thông thường. Họ biết họ sắp thu nhận thêm một đồng xu mới vào Công ty. Và quan trọng là người này đã tỏ ra rất xứng đáng.

Trên lối dẫn về góc làm việc nhỏ bé của mình, David đi ngang qua căn phòng đã được bày biện sẵn dành cho người sắp được gia nhập. Và anh không thể không liếc vào bên trong. Căn phòng thật rộng rãi, có buồng vệ sinh riêng, một bộ bàn ghế làm việc, một cửa sổ hướng ra phía vịnh San Francisco. Anh đứng lặng đi một lúc, chìm vào suy nghĩ.

Khi David ngồi xuống bàn làm việc, thư ký của anh, Holly nói. “Chào buổi sáng, ông Singer”.

Cô ta có vẻ hơi cao giọng.

“Chào buổi sáng, Holly”.

“Tôi có tin tức cho ông đấy”.

“Mời cô”.

“Ông Kincaid muốn gặp ông tại văn phòng của ông ấy vào lúc năm giờ chiều nay”. Cô ta dừng lại và mỉm cười.

Vậy là thật sướng rồi. “Cảm ơn cô”.

Cô ta đến gần David hơn và nói, “Tôi nghĩ là tôi nên tiết lộ cho ông. Tôi đã uống cà phê cùng Dorothy, thư ký của ông Kincaid sáng nay. Cô ấy bảo ông là người đứng đầu danh sách đấy”.

David cười. “Cảm ơn, Holly”.. “Ông dùng cà phê chứ?” .

“Được lắm!”.

“Đen nóng, đến ngay”.

David ngồi vào bàn làm việc. Hàng đóng hồ sơ, tài liệu và hợp đồng.

Hôm nay quả là một ngày tốt. Xong. “Ông Kincaid muốn gặp ông tại văn phòng của ông ấy lúc năm giờ chiều nay ... Anh là người đứng đầu danh sách đấy?”

Anh định báo cho Sandra biết tin ngay.

Nhưng có cái gì đó níu kéo anh lại. Mình sẽ chờ đến lúc đó, anh nghĩ.

Mười một giờ, Holly bước vào. “Có bác sĩ Patterson muốn gặp ông. Ông ấy không hẹn...”,

Anh ngẩng lên. “Bác sĩ Patterson ở đây à?”.

“Vâng”.

David đứng dậy. “Mời ông ấy vào ngay”.

Steven Patterson đi phía sau Holly. David cố giấu thái độ của mình. Trông ông già đi nhiều và có vẻ mệt mỏi.

“Chào David”.

“Bác sĩ Patterson. Mời ông ngồi”. David nhìn ông chậm chạp ngồi xuống ghế. “Tôi đã xem bản tin sáng nay. Tôi ... rất lấy làm tiếc”.

Bác sĩ Patterson chán nản gật đầu. “Ừ. Đúng là một đòn nặng”. Ông ngẩng lên. “David, tôi cần cậu giúp đỡ”.

“Dĩ nhiên,” David hăng hái trả lời. “Bất cứ việc gì tôi có thể làm được. Bất cứ việc gì?”

“Tôi muốn cậu bào chữa cho Ashley!”.

Giọng của David chìm xuống. “Tôi ... tôi không thể. Tôi không còn là luật sư hình sự chuyên bào chữa cho tội phạm nữa”.

Bác sĩ Patterson nhìn anh và nói, “Ashley không phải là tội phạm”:

“Tôi... ông không hiểu đâu, bác sĩ Patterson.

Hiện tôi đang là luật sư thực tập thôi. Tôi có thể giới thiệu.”.

“Tôi đã nhận được hàng chục cú điện thoại của các luật sư tội phạm nổi tiếng. Tất cả bọn họ đều muốn nhận vụ này”. Ông dựa lưng vào ghế. “Nhưng tôi biết họ không quan tâm đến con gái tôi. Đây là vụ án nghiêm trọng và họ chỉ nhằm vào chuyện tiếng tăm mà thôi. Họ chẳng giúp gì được cả. Mà Ashley là tất cả đối với tôi”.

“Tôi muốn ông cứu mẹ tôi. Bà ấy là tất cả đối với tôi? David nói, “Tôi thật sự muốn giúp ông, nhưng”.

“Khi cậu ra trường, cậu đã làm cho Công ty luật hình sự cơ mà?”.

Tim David bắt đầu đập nhanh hơn. “Đúng vậy nhưng ...

“Cậu đã là luật sư chuyên về án hình sự được vài năm?”.

David gật đầu. “Đúng, nhưng tôi đã từ bỏ rồi. Đã quá lâu và ...”.

“Không lâu thế đâu, David. Và cậu đã bảo cậu thích công việc này lắm cơ mà. Tại sao cậu, lại bỏ nó để chạy sang đây vậy hả?”.

David ngồi yên, rồi trả lời, “Chuyện đó không quan trọng”.

Bác sĩ Patterson rút ra một bức thư viết tay và đưa cho David. Dù không cần đọc nhưng David cũng biết trong bức thư viết gì.

Thưa bác sĩ Patterson, Tôi không biết phải nói thế nào về tâm long độ lượng của ông và món nợ quá lớn của tôi đối với ông. Nếu có việc gì tôi có thể giúp ông, chỉ cần ông nói với tôi và việc đó sẽ được hoàn thành không một lời hối han.

David vẫn cầm bức thư trong tay.

“David, cậu sẽ nói chuyện với Ashley chứ?”.

David gật đầu. “Vâng, dĩ nhiên là như vậy, nhưng ...”.

Bác sĩ Patterson đứng lên. “Cảm ơn cậu”.

David đứng nhìn theo ông đi ra khỏi cửa.

“Tại sao cậu lại bỏ nó và sang đây thế hả?”.

Vì tôi đã phạm phải một sai lầm, và người phụ nữ vô tội tôi yêu đã chết. Tôi sẽ không để ai chết trên tay tôi nữa. Không bao giờ.

Tôi không thể bào chữa cho Ashley Patterson được.

David nhấn nút máy liên lạc. “Holly, cô làm ơn hỏi ông Kincaid xem ông ấy có thể gặp tôi ngay bây giờ được không?” .

“Vâng, thưa ông”.

Ba mươi phút sau, David bước vào văn phòng trang trí vô cùng cầu kỳ của Joseph Kincaid. Kincaid khoảng 60 tuổi, khỏe mạnh, chắc chắn song nom hơi đơn điệu.

“Được” Ông ta nói với David, “Cậu đang rất lo lắng phải không? Cuộc gặp của chúng ta sẽ vào lúc năm giờ cơ mà?”.

David bước đến cạnh bàn làm việc của ông ta. “Tôi biết. Tôi đến đây để bàn về một chuyện khác, Joseph”.

Nhiều năm trước, David đã mắc phải một sai lầm khi gọi ông ta là Joe và ông ta đã nổi cơn tam bành lên. “Đừng bao giờ gọi tôi là Joe.

“Ngồi đi, David”.

Anh ngồi xuống.

“Xì gà nhé? Hàng Cuba đấy”.

“Không, cảm ơn”.

“Có việc gì vậy?”.

“Bác sĩ Steven Patterson vừa đến gặp tôi”.

Kincaid xì một tiếng. “ông ấy vừa lên bản tin sáng nay xong. Thật đáng xấu hổ. Thế ông ta cần gì ở cậu?”.

“Ông ấy yêu cầu tôi bào chữa cho con gái ông ấy”.

Kincaid ngạc nhiên nhìn David. “Cậu không còn làm luật sư hình sự nữa mà”.

“Tôi cũng bảo ông ấy rồi”.

“Vậy thì thế này”, Kincaid nghĩ một lúc. “Cậu biết không, tôi rất muốn bác sĩ Patterson trở thành khách hàng của mình. Ông ấy có ảnh hưởng rất lớn. Ông ấy có thể mang lại nhiều vụ kinh doanh béo bở cho Công ty đấy. Ông ta có mối liên hệ với nhiều tổ chức y tế ...” .

“Còn nữa”.

Kincaid lại ngạc nhiên nhìn David. “Ồ?”.

“Tôi đã hứa sẽ đến nói chuyện với con gái ông ấy”.

Tôi hiểu. Dù sao, tôi cho là chuyện này không có hại gì cả. Cứ đến nói chuyện đi rồi chúng ta sẽ giới thiệu một luật sư thích hợp cho ông ta”.

“Đó là kế hoạch của tôi”.

“Tốt. Chúng ta đang xây dựng nền móng quan hệ với ông ta. Cậu tiến hành đi”. Ông ta mỉm cười “Gặp lại lúc năm giờ”:

“Vâng. Cảm ơn ông, Joheph”.

Lúc ra khỏi văn phòng của Kincaid, David tự hỏi, có cái quái gì khiến bác sĩ Patterson cứ khẳng khẳng đòi mình bào chữa cho con gái ông ấy nhỉ?

13. Chương 12 Part 1

Chương 12

Ashley ngồi trong phòng giam nhà tù Santa Clara, cố gắng ý thức lại xem mình đã vào đây như thế nào. Lúc bị bắt, nàng đã tỏ ra vui mừng tột độ vì tất cả những kẻ định làm hại nàng đều sẽ bị chặn lại ở bên ngoài. Nàng coi nhà tù như tấm chắn, che chở nàng thoát khỏi những điều tồi tệ không thể giải thích được xảy ra với mình. Cuộc đời nàng đã biến thành một cơn ác mộng đen tối. Ashley nghĩ lại tất cả mọi chuyện xảy ra. Ai đó đã vào nhà nàng và giở trò trên ghẹo, phá phách nàng ... chuyển đi tới Chicago ... dòng chữ trên tấm gương ... và bây giờ cảnh sát kết tội nàng về những án mạng mà nàng không hề liên quan đến.

Có một âm mưu nào đó nhằm chống nàng nhưng nàng không hề biết lý do vì sao cũng như ai đứng đằng sau nó.

Sáng hôm đó, một người coi tù đến phòng giam Ashley :

“Có khách”.

Anh ta dẫn Ashley đến phòng thăm hỏi phạm nhân, nơi bố nàng đang chờ nàng.

Ông đứng đó, nhìn nàng, khuôn mặt mồn mõi vì buồn phiền. “Con ... bố thật không biết nói gì”.

Ashley thì thầm. “Con không hề làm bất kỳ chuyện gì mà người ta đã gán cho con”.

“Bố biết là con không làm. Người ta đã nhầm lẫn, rồi chúng ta cũng sẽ bình yên cả thôi.”

Ashley nhìn bố và tự hỏi làm sao mà nàng lại nghĩ ông là thủ phạm được cơ chứ.

“ ...Đừng lo lắng.” Ông nói tiếp. “Mọi việc rồi sẽ ổn thôi. Bố đã gọi luật sư cho con rồi. David Singer. Anh ta là một trong những người có khả năng nhất mà bố được biết. Anh ta sẽ đến gặp con. Bố muốn con kể cho anh ta mọi chuyện”.

Ashley trả lời tuyệt vọng. “Bố, con không biết phải kể cái gì. Con đâu có biết chuyện gì đã xảy ra.”.

“Chúng ta sẽ tìm ra chân tướng của nó, con ạ. Bố sẽ không để ai làm tổn hại đến con đâu. Không ai! Không bao giờ! Con là tất cả đối với bố, con có hiểu không?”.

“Và bố là tất cả đối với con”. Ashley thì thầm.

Bác sĩ Patterson ở lại thêm một giờ nữa. Khi ông về, thế giới của Ashley lại thu hẹp lại trong căn phòng giam giữ nàng. Nàng nằm trên giường, cố ép mình không được nghĩ đến bất kỳ chuyện tồi tệ gì. Rồi sẽ sớm kết thúc thôi, và mình sẽ nhận ra đó chỉ là một giấc mơ ... Chỉ là giấc mơ ...giấc mơ ... Nàng ngủ thiếp đi.

Giọng nói của người coi tù làm Ashley tỉnh giấc.

Nàng được dẫn tới phòng thăm hỏi phạm nhân, nơi Shane Miller đang chờ.

Anh đứng lên khi Ashley bước vào. “Ashiey ...”.

Tim nàng đập mạnh. “Ồ, Shane!” chưa bao giờ nàng lại vui mừng như thế cả. Hình như là nàng biết anh đến để giải phóng cho nàng, anh sẽ sắp xếp để đưa nàng ra khỏi đây.

“Shane, rất mừng được gặp lại anh”.

“Tôi cũng vậy”. Shane lúng túng trả lời. Anh đưa mắt nhìn quanh căn phòng buồn tẻ. Dù thế nào thì tôi cũng phải nói. Khi biết tin, tôi ... tôi không thể tin nổi nữa. Chuyện gì đã xảy ra? Cái gì đã khiến cô làm vậy, Ashley?”

Mặt nàng từ từ biến sắc. “Cái gì đã khiến tôi” Anh cũng nghĩ là tôi ...?”

“Không sao cả”. Shane nói nhanh. “Đừng nói gì thêm cả. Cô không nên tiếp xúc với ai ngoại trừ luật sư của mình”.

Ashley lặng đi, nàng nhìn anh ta đắm đắm. Anh ta cũng tin là nàng có tội.

“Anh đến đây làm gì?”

“Ồ tôi tôi không muốn đâu, nhưng trong ... trong hoàn cảnh hiện nay, tôi ...

Công ty ... quyết định sa thải cô ý tôi là ... Công ty không thể liên quan đến những chuyện như vậy. Việc báo chí đăng tin cô làm việc tại Global có ảnh hưởng rất xấu tới Công ty. Cô hiểu chứ? Ngoài ra không có lý do cá nhân nào đâu”.

Trên đường lái xe tới San Jose, David Singel thầm sắp xếp trong đầu những điều anh sẽ nói với Ashley Patterson. Anh phải lấy thông tin từ cô ta sau đó chuyển tới chỗ Jesse Quiller, một trong số các luật sư cãi án hình sự bậc nhất ở Hoa Kỳ. Nếu một người nào đó có thể giúp Ashley thì đó phải là Jesse.

David được đưa tới văn phòng của đồn trưởng Dowling. Anh trao cho ông ta tấm danh thiếp. “Tôi là luật sư Tôi đến gặp Ashley Patterson và ...”.

“Cô ta đang đợi anh”.

David ngạc nhiên nhìn ông ta. “Vậy ư?”

“Ồ” Đồn trưởng Dowling quay sang người nhân viên và gật đầu.

Người này nói với David. “Mời ông theo lối này”. Anh ta dẫn David vào phòng thẩm hỏi phạm nhân và vài phút sau, Ashley bước vào.

David hoàn toàn bị bất ngờ trước Ashley Patterson. Anh đã gặp nàng một lần từ nhiều năm trước, khi anh còn là sinh viên luật và đang lái xe cho bố nàng.

Trước mắt anh hiện giờ là một cô gái thông minh và quyến rũ. Duy chỉ có ánh mắt nàng là biểu lộ sự sợ hãi. Ashley kéo ghế ngồi đối diện David.

“Chào, Ashley. Tôi là David Singerl”.

“Bố tôi nói là anh sẽ đến”. Giọng nàng run run.

“Tôi muốn hỏi cô vài vấn đề”.

Nàng gật đầu.

“Trước khi bắt đầu, cô nên biết những gì cô kể đều được đảm bảo bí mật về pháp lý. Chỉ cô và tôi biết nó thôi. Và tôi cần được biết sự thật”.

Anh lưỡng lự. Anh không định đi quá xa, nhưng anh lại muốn Jesse Quier nắm bắt toàn bộ tình tiết sự việc để dễ bề thuyết phục anh ta nhận vụ này.

“Cô có giết những người đó không?”

“Không!” Giọng Ashley vang lên chắc nịch.

“Tôi vô tội”.

David rút từ trong ví ra một miếng giấy và liếc qua nó. “Cô có quen Jim Cleary không?”

“Có Chúng tôi còn định kết hôn nữa. Tôi vốn không có lý do gì để hãm hại Jim cả. Tôi yêu anh ấy”.

David ngắm Ashley một lúc, sau đó nhìn miếng giấy lần nữa. “Thế còn Dennis Tibble?”

“Dennis làm việc cùng Công ty với tôi. Đêm anh ta bị giết tôi có gặp anh ta nhưng tôi cũng không thể gây án được. Tôi đang ở Chicago”.

David nhìn vào mặt Ashley.

“Anh phải tin tôi. Tôi ... cũng không có lý do gì để giết Dennis”.

“Được”. Anh lại liếc miếng giấy. “Thế quan hệ giữa cô và Jean Claude Parent như thế nào?”.

“Cảnh sát có hỏi tôi về anh ta. Nhưng tôi chưa bao giờ nghe đến tên anh ta cả. Làm sao tôi có thể giết một người khi hoàn toàn không biết người đó, Nàng nhìn David van nài. “Anh thấy không?

Họ đã bắt nhầm rồi. Họ nhầm mất rồi”. Nàng bắt đầu thổn thức:

“Tôi không hề giết ai cả”.

“Richard Melton”?

“Tôi cũng chẳng hề biết anh ta”.

David đợi cho đến lúc Ashley lấy lại được bình tĩnh. “VẬY còn đồn phó Blake?”.

Ashley lắc đầu:

“Đêm đó, đồn phó Blake ở lại nhà tôi để canh chừng cho tôi.

Có ai đó theo dõi và đe dọa tôi. Tôi ngủ trong phòng ngủ còn ông ấy ngủ trên đi văng phòng khách. Người ta ... tìm thấy xác ông ấy ở dưới ngõ”. Giọng nàng bắt đầu run lên. “Tại sao tôi lại giết ông ấy chứ? Ông ấy đang giúp đỡ tôi cơ mà”.

David bối rối nhìn Ashley. Có cái gì đó vướng mắc ở đây. David nghĩ thầm.

Hoặc cô ta nói thật hoặc cô ta là một kịch sĩ đại tà. Anh đứng lên.

“Tôi sẽ quay lại. Tôi cần gặp ông đồn trưởng một chút”.

Hai phút sau anh đã ở trong phòng đồn trưởng.

“Anh đã hỏi chuyện cô ta chưa?” Đồn trưởng Dowling hỏi.

“Rồi. Tôi nghĩ là ông đang gặp rắc rối đấy, đồn trưởng ạ”.

“Ý anh là sao?”.

“Việc bắt giữ cô ta là quá vội vàng. Ashley Patterson thậm chí còn không biết cả hai trong số các nạn nhân mà ông cho là đã bị cô ta giết”.

Đồn trưởng Dowling mỉm cười. “Anh cũng bị cô ta lừa hả? Cũng phải thôi.

Trông cô ta như thế thì ai chả bị, cứ gì anh”.

“Ông đang nói cái gì vậy?”.

“Để tôi cho anh xem”. Ông ta mở tập hồ sơ trên bàn ra rút ra mấy tờ, đưa cho David. “Đây là bản sao các báo cáo của FBI, phòng điều tra vụ án bất thường, báo cáo DNA và báo cáo của Interpol về năm nạn nhân trong vụ này.

Tất cả các nạn nhân đều làm tình trước khi chết. Tại mỗi hiện trường đều thu được dấu tay và dịch âm đạo của người đàn bà đó. Có vẻ như có đến ba phụ nữ liên quan. Và FBI đã xét nghiệm tất cả các bằng chứng đó, thì anh biết cái gì đã xảy ra không? Cả ba đều chỉ là một Ashley Patterson. DNA và dấu tay của cô ta trùng khớp với những gì thu được ở các hiện trường”.

David hoài nghi nhìn ông ta. “Ông ... có chắc không?”.

“Dĩ nhiên. Trừ khi anh nghi ngờ rằng Interpol, FBI và năm phòng điều tra khác dựng lên chuyện này để hại thân chủ của anh. Tất cả ở đó, thưa ngài luật sư. Một trong số các nạn nhân là em rể tôi. Ashley đã cố để trở thành đệ nhất sát thủ và cô ta sắp bị kết án. Còn gì nữa không?”.

“Có” David hít một hơi dài. “Tôi muốn gặp Ashley Patterson một lần nữa”.

Họ dẫn anh trở lại phòng thăm phạm nhân, Khi Ashley bước vào, David giận dữ hỏi ngay.

“Tại sao cô lại gạt tôi?”

“Cái gì? Tôi không hề gạt anh. Tôi vô tội. Tôi ... đã có đủ bằng chứng để đưa cô lên ghế điện bất cứ lúc nào. Tôi đã nói rồi, tôi cần sự thật”.

Ashley nhìn anh một phút và sau đó khẽ khàng trả lời. “Tôi đã kể lại sự thật.

Tôi không còn gì để nói nữa”.

Nghe giọng nàng, David nghĩ, Cô ta hoàn toàn tin tưởng vào những gì đã nói. Minh đang hỏi chuyện một người điên. Minh phải kể gì cho Jesse Quiller bây giờ?

“Cô đã gặp bác sĩ tâm lý chưa?”.

“Chưa. Được. Nếu anh muốn”.

“Tôi sẽ thu xếp”.

Trên đường về San Francisco, David nghĩ, Hết kiên nhẫn rồi. Anh đã nói chuyện với cô ta, Nếu Ashley thật sự nghĩ rằng cô ta đang nói thật thì đúng là cô ta đã bị điên. Ném có ta cho Jesse để anh ta điều trị và thế là xong.

Trái tim anh lại không tận thành ý kiến của cái đầu Tại San Francisco, bác sĩ Patterson nhận được vô số lời thăm hỏi, thậm chí chia buồn, của các bạn đồng nghiệp.

“Thật là chuyện đáng tiếc, Steven. Anh không đáng nhận cái hậu quả đó ...”.

“Quả là gánh nặng cho anh. Nếu tôi có thể giúp gì”.

“Tôi thật không hiểu bọn trẻ ngày nay ra sao. Ashley trông vẫn có vẻ bình thường ...”.

Và đằng sau những bộ mặt đầy thông cảm kia là ý nghĩ :

May là không phải con mình.

Vừa về đến Công ty, David đã vội vã đi vào văn phòng của Joseph Kincaid.

Ông ta ngẩng đầu lên, nói. “Đã qua sáu giờ rồi, David, nhưng tôi vẫn chờ anh:

Anh đã gặp con gái bác sĩ Patterson chưa?”.

“Tôi đã gặp”.

“Thế anh đã định nhờ ai bào chữa cho cô ta chưa?”.

David lưỡng lự. “Chưa, ông Josepha. Tôi còn phải thu xếp cho cô ta gặp bác sĩ tâm lý đã. Sáng mai tôi sẽ quay lại để làm việc đó”.

Joseph Kincaid nhìn David, bối rối. “Ồ, David, tôi nghĩ là anh đang bị cuốn vào vụ này đấy. Tuy nhiên, chúng ta không thể để Công ty dính dáng tới một vụ kinh khủng như thế được”.

Tôi không bị dính vào đâu, Joseph. Đơn giản là tôi nợ bố cô ta quá nhiều mà thôi. Tôi đã hứa với ông ấy”.

“Không có gì làm bằng chứng phải không?”.

“Đúng vậy”.

“Vậy chỉ là vấn đề đạo đức?”.

David nhìn ông ta một lần định nói gì đó nhưng lại dừng kịp. “Vâng. Chỉ là vấn đề đạo đức”.

“Tốt, vậy khi đã bàn xong với ông Patterson, anh quay lại đây và chúng ta sẽ nói chuyện tiếp”.

Không một lời nào về chuyện gia nhập.

Chiều hôm đó, khi David về đến nhà, cả căn hộ chìm trong bóng tối.

“Sandra?”.

Không có tiếng trả lời. Nhưng khi David vừa bật đèn lên thì Sandra bất ngờ xuất hiện từ trong bếp, hai tay bưng cao chiếc bánh ngọt có cắm nến, ánh lửa lung linh trong mắt nàng.

“Ngạc nhiên không? Chúng ta sẽ ăn mừng ...Nàng nhìn mặt David và ngừng ngay lại. “Có việc gì thế anh? Anh không được chọn à? Có ai còn hơn cả anh sao?”

“Không, không”, David làm ra vẻ bình thường.

“Vấn ỏn cả”.

Sandra đặt bánh xuống và đến gần anh.

“Nhất định là có chuyện gì”.

“Chỉ là ... hoãn lại thôi”.

“Hôm nay anh có gặp Joseph Kincaid không?”.

“Có Ngồi xuống đi em. Mình phải nói chuyện một chút”.

Họ ngồi xuống đi văng. Rồi David cất tiếng.

“Chuyện bất ngờ đã xảy ra. Sáng nay Steven Patterson đến gặp anh ở Công ty”.

“Ông ấy à? Về chuyện gì vậy?”.

“Đề nghị anh bào chữa cho con gái ông ấy ...”.

Sandra nhìn anh ngạc nhiên. “Nhưng, David ... anh không ...”.

“Anh biết. Anh đã cố giải thích cho ông ấy. Và anh đã từng học về luật hình sự”.

“Nhưng bây giờ anh đâu còn làm việc đó nữa. Anh có nói với ông ấy là anh sắp trở thành nhân viên chính thức của công ty không?”.

“Không. Ông ấy cứ khẳng định anh là người duy nhất có thể cứu được con gái ông ấy. Dĩ nhiên là không thể được. Anh đã giới thiệu một người tài giỏi như Jesse Quiller nhưng ông ấy chẳng thèm quan tâm”.

“Được, rồi bác sĩ Patterson cũng phải tìm người khá thôi”.

“Đúng. Anh có hứa là đến nói chuyện với con gái ông ấy, và anh đã làm việc đó”.

Sandra dựa vào thành đi văng. “Ông Kincaid có biết chuyện này không?”.

“Có Anh có kể cho nghe. Ông ta chẳng hề để ý đến”. Anh nhái lại giọng Kincaid. “Tuy nhiên chúng ta không thể để Công ty dính dáng đến một vụ kinh khủng như vụ này được”.

“Con gái bác sĩ Patterson thế nào?”.

“Theo thuật ngữ y học thì cô ta là một cái bánh trái cây”.

“Em không phải bác sĩ”, Sandra nói. “Có nghĩa là gì?”.

“Có nghĩa là cô ta hoàn toàn tin rằng mình vô tội, Thế có đúng như cô ta tin không?”.

“Đồn trưởng đồn cảnh sát Cupertino đã cho anh xem hồ sơ. Dấu tay và DNA của cô ta có ở tất cả hiện trường các vụ án”.

“Thế bây giờ anh định làm gì”. “Anh đã gọi điện cho Royce Salem. Ông ấy là bác sĩ tâm lý thường cộng tác với văn phòng của Jesse Quiller. Anh sẽ nhờ ông ấy kiểm tra Ashley rồi sau đó chuyển tài liệu cho bộ cô ta. Bác sĩ Patterson có thể nhờ bất cứ bác sĩ tâm lý nào mà ông muốn để thử lại; hoặc sẽ chuyển tài liệu cho luật sư nào nhận vụ này”.

“Em hiểu rồi”, Sandra nhìn khuôn mặt mệt mỏi của David. “Thế ông Kincaid có nói gì về chuyện gia nhập không?”.

Anh lắc đầu. “Không”.

Giọng Sandra đầy hi vọng. “Ông ấy sẽ nói. Ngày mai hoặc ngày kia - hoặc một ngày nào đó”.

Bác sĩ Roy Salem cao, gầy, để ria kiểu Sigmund Freud.

14. Chương 12 Part 2

Có thể đây là ngẫu nhiên, David tự nghĩ. Chắc chắn ông ấy không có làm ra vẻ giống Freud.

“Jesse thường nhắc đến anh luôn,” Bác sĩ Salem nói. “Anh ấy rất quý anh”.

“Tôi cũng rất quý ông ấy”.

“Vụ Patterson này nghe hấp dẫn quá nhỉ. Rõ ràng là hành động của người thần kinh không bình thường. Anh đang định dùng căn bệnh tâm thần để biện hộ à?”.

“Thực tế là vậy”. David trả lời. “Nhưng tôi không nhận vụ này đâu. Trước khi tìm được một luật sư khác, tôi phải có được kết luận trạng thái thần kinh của cô ta”. David tóm tắt qua sự việc cho bác sĩ Salem nghe. “Ashley tự nhận là vô tội, nhưng tất cả bằng chứng đều chống lại cô ấy”.

“Được, chúng ta hãy cùng nhau khám phá linh hồn cô ta”.

Cuộc thôi miên diễn ra trong phòng hỏi cung nhà tù hạt Santa Clara. Tất cả đồ đạc trong phòng chỉ là một cái bàn và bốn cái ghế gỗ.

Ashley, nhợt nhạt và ủ rũ, được một phụ nữ đưa vào.

“Tôi sẽ chờ bên ngoài”. Bà ta nói, rồi lặng lẽ lui ra.

David lên tiếng, “Ashley, đây là bác sĩ Salem.

Giới thiệu với bác sĩ, đây là Ashley Patterson”. “Chào, Ashley”. Bác sĩ Salem thân thiện.

Nàng đứng đó, không nói gì, hồi hộp nhìn hết người nọ đến người kia. David có cảm giác là nàng sẵn sàng chạy ra khỏi căn phòng bất cứ lúc nào.

“Ông Singer nói cô không phản đối phương pháp thôi miên”. Im lặng.

Bác sĩ Salem tiếp tục. “Cô có đồng ý để tôi thôi miên không, cô Ashley?”.

Ashley nhắm mắt lại và khẽ gật đầu. “Có”.

“Vậy thì chúng ta bắt đầu ngay chứ?”.

“Tôi sẽ ra ngoài”, David nói. “Nếu ...”.

“Khoan đã.” Bác sĩ Salem ngắt lời David. “Tôi muốn anh ở lại”.

David chán nản đứng im. Anh hối hận là mình đã đi quá xa. Mình sẽ không dần sâu hơn nữa. Đến đây là chấm dứt thôi.

“Cũng được”. David miễn cưỡng trả lời. Anh đang nóng lòng muốn chuyện này chấm dứt nhanh để trở về văn phòng. Cuộc gặp sắp tới với Kincaid đã choán hết đầu óc anh.

Bác sĩ Salem nói với Ashley.:

“Sao cô không ngồi xuống ghế nhỉ?”.

Ashley ngồi xuống ...

“Cô đã bao giờ bị thôi miên chưa, Ashley?”.

Nàng lưỡng lự một lúc rồi lắc đầu. “Chưa”.

“Không có gì đâu. Cô chỉ việc thư giãn và lắng nghe giọng nói của tôi. Cô không phải lo lắng gì cả. Không ai định làm hại cô. Hãy có cảm giác rằng sự thoải mái đang xâm chiếm cô. Đúng rồi. Hãy thư giãn và cảm thấy mắt cô nặng dần. Cơ thể cô rất mệt, rất rất mệt. Tất cả việc cô muốn làm bây giờ là đi ngủ.

Nhắm mắt lại và thả lỏng người ra. Cô đang thấy rất buồn ngủ...”

Mười phút sau, bác sĩ Salem đến gần Ashley.

“Ashley, cô có biết cô đang ở đâu không?”

“Có Tôi ở trong tù.” Giọng nàng nghe xa vắng như vọng về từ cõi nào khác vậy.

“Cô có biết tại sao cô ở trong tù không?”

“Mọi người nghĩ rằng tôi đã làm chuyện xấu xa “Chuyện đó có đúng không?

Cô có làm không?”

“Không”.

“Ashley, cô có giết ai không?”

“Không” .

David ngạc nhiên nhìn bác sĩ Salem. Liệu người ta vẫn có thể nói dối khi bị thôi miên hay sao?

“Cô có biết ai dính dáng đến những chuyện này không?”

Đột nhiên, khuôn mặt Ashley méo mó biến dạng và hơi thở của nàng trở nên nặng nề, khô khè. Hai người đàn ông trở mắt nhìn bộ dạng của nàng đang dần dần biến đổi. Môi mím chặt, cả khuôn mặt nàng hoàn toàn khác lạ hẳn đi. Nàng ngồi thẳng dậy và một sự tươi vui chợt xuất hiện trên gương mặt nàng. Nàng mở mắt ra, cặp mắt ánh lên sự linh lợi, hoạt bát. Một sự thay đổi kỳ diệu. Bất ngờ, nàng cất lên tiếng hát, những câu hát đầy bí hiểm và hoàn toàn theo kiểu Anh.

Nửa cân gạo rẻ tiền Nửa cân mật ngào đường Trộn chúng lại và chế biến Bóp, đáng đời con chồn.

David chăm chú lắng nghe. Cô ta nghĩ là mình đang gạt ai đó chứ? Cô ta đang cô trở thành một người khác kìa.

“Tôi muốn hỏi cô vài câu nữa, Ashley”.

Nàng hát đầu và nói bằng giọng Anh đặc sệt, “Tôi không phải Ashley”.

Bác sĩ Salem và David nhìn nhau, rồi cùng quay lại nhìn Ashley. “Nếu cô không phải là Ashley thì cô là ai?”

“Toni. Toni Prescott”.

“Ashley”. Bác sĩ Salem gọi.

“Toni”.

Cô ta nhất định tiếp tục cái trò dối trá. David nghĩ.

“Thôi được. Toni. Điều tôi muốn là ...”.

“Để tôi cho các người biết tôi muốn gì. Tôi muốn ra khỏi cái nơi bẩn thỉu này. Các người có thể đưa chúng tôi ra khỏi đây không?”.

“Còn tùy.” Bác sĩ Salem trả lời. “Cô có biết gì về ...?”.

“ ... những vụ án mà mục Cứt sắt đã làm. Tôi có thể kể những.Biểu hiện của Ashley lại bất ngờ khác đi. Nàng co người vào ghế, gương mặt dịu lại và liên tục thay đổi cho đến khi trở thành một cá thể hoàn toàn khác biệt.

Nàng nói bằng giọng có pha tiếng italia.

“Toni đừng nói thêm gì nữa”.

David hoang mang nhìn nàng.

“Toni? Bác sĩ Salem lên tiếng”.

“Xin lỗi vì đã ngắt quãng, bác sĩ Salem”.

Bác sĩ Salem hỏi, “Cô là ai?”.

“Tôi là Alette. Alette Peters”.

Chúa ơi, không phải giả vờ rồi, David nghĩ. Lạ thật. Anh quay nhìn bác sĩ Salem.

Bác sĩ Salem nói khẽ. “Họ là ...

David hoàn toàn bối rối. Họ sao cơ?

“Tôi sẽ giải thích sau”.

Bác sĩ Salem quay lại với Ashley. “Ashley ... ý tôi là Alette. Ở đây các cô có mấy người?”.

“Ngoài Ashley ra, chỉ có Toni và tôi thôi”.

Alette trả lời.

“Cô nói giọng Ý?” .

“Vâng. Tôi sinh ra ở Rome. Ông đã bao giờ đến Rome chưa?”.

“Chưa. Tôi chưa bao giờ đến đó cả”.

Mình không thể tin được là đã tham dự cuộc đối thoại này. David nghĩ.

“Thật tiếc quá”.

“Vâng. Cô biết Toni à?”

“Dĩ nhiên”.

“Cô ấy lại nói giọng Anh”.

“Vì Toni sinh ra ở London”.

“Được Alette, tôi muốn hỏi cô về những vụ án đó. Cô có biết ai ...”.

Cả David và bác sĩ Salem đều thấy khuôn mặt và tính cách Ashley thay đổi trước mắt họ.

Dù chưa nói nhưng họ cũng biết nàng đã trở thành Toni.

“Ông đang lãng phí thời gian đấy”.

Đã là giọng Anh đặc sệt.

“Alette không biết gì đâu. Tôi mới là người các ông cần hỏi”.

“Được Toni. Tôi sẽ nói chuyện với cô. Tôi có vài câu hỏi cho cô đây”.

“Tôi biết mà, nhưng tôi mệt lắm”. Nàng ngáp một cái. “Mụ Cút sắt cứ bắt chúng tôi thức đêm.

“Tôi phải đi ngủ đây”.

“Đừng ngủ bây giờ, Toni. Nghe tôi đã. Cô phải giúp chúng tôi ...”.

Mặt nàng đanh lại. “Tại sao tôi phải giúp ông? Mụ Cút sắt đã làm gì cho tôi và Alette chưa? Tất cả những gì mụ ta làm là không cho chúng tôi chơi bởi vui vẻ. Được, tôi chán lắm rồi, tôi chán mụ ta lắm rồi. Ông có nghe tôi nói gì không?” Nàng gào lên, gương mặt biến dạng.

Bác sĩ Salem nói. “Để tôi làm cô ta tỉnh lại đã”, David toát mồ hôi. “Vâng”.

Bác sĩ Salem lại gần Ashley. “Ashley ... Ashley ... Xong xuôi rồi. Nhắm mắt lại nào. Mắt cô đang rất nặng, rất nặng ... Cô đang hoàn toàn thư giãn. Đầu óc cô thanh thản. Cơ thể cô thoải mái ...” Ông ta nhìn David rồi quay sang Ashley.

“Hai ...”.

Ashley bắt đầu cử động. Hai người nhìn biểu hiện của nàng đang thay đổi.

“Ba ...”.

Mặt nàng dịu lại.

“Bốn ...”.

Họ cảm giác được sự trở lại của nàng.

“Năm ...”.

Ashley mở mắt ra. Nàng nhìn quanh căn phòng. Tôi cảm thấy ... Tôi vừa ngủ xong à?”.

“Đúng”. Bác sĩ Salem trả lời.

Nàng quay sang David. “Tôi có nói gì không?”

“Ý tôi là có thể ... giúp ích được?”.

Chúa ơi, David nghĩ. Cô ta không biết gì! Cô ta thật sự không biết gì! Anh trả lời. “Cô làm tốt lắm, Ashley. Tôi muốn nói chuyện riêng với bác sĩ Salem một chút”.

“Cũng được”.

“Vậy chúng ta gặp lại sau nhé”.

Người đàn bà khi nãy bước vào dẫn Ashley ra khỏi căn phòng.

David rơi mình xuống ghế. “Tất cả những cái quái này là thế nào?”.

Bác sĩ Salem thở dài. “Bao nhiêu năm qua tôi chưa gặp một hiện tượng nào rõ ràng như lần này ...”.

“Thế nào cơ?”.

“Đã bao giờ anh ghe nói đến rối loạn đa nhân cách chưa?”.

“Nó là cái gì vậy?”.

“Đó là trường hợp có vài nhân cách hoàn chỉnh sống khác biệt trong cùng một cơ thể. Có thể coi như là hiện tượng rối loạn cá tính. Hiện tượng này đã được ghi lại trong các tài liệu về tâm thần học từ hơn 200 năm trước. Nó thường bắt nguồn từ các chấn thương về tinh thần khi còn thơ ấu. Nạn nhân (MPD) phải trốn tránh nỗi đau bằng cách tạo ra một nhân cách khác. Đôi khi có người mang đến hàng chục nhân cách khác nhau”.

“Thế những nhân cách đó có biết nhau không?”.

“Có lúc có, có lúc không. Toni và Alette biết nhau. Nhưng Ashley lại hoàn toàn không biết hai nhân cách kia. Những kẻ ăn bám đó được tạo ra khi người chủ không chịu nổi những chấn thương tinh thần. Đó là một cách trốn tránh”.

Mỗi một cú sốc xảy ra lại có thể sản sinh ra một nhân cách mới. Theo tài liệu ghi lại thì các nhân cách này hoàn toàn khác nhau. Có cái thì ngu dốt nhưng cũng có cái lại cực kỳ thông minh. Chúng có thể nói các thứ tiếng khác nhau. Tính cách và sở thích của chúng cũng hết sức đa dạng”.

“Thế ... bệnh này có phổ biến không?”.

“Một số tài liệu cho rằng khoảng một phần trăm dân chúng bị mắc bệnh này, còn trong viện tâm thần nó chiếm khoảng hơn 10% trong số bệnh nhân”.

“Nhưng Ashley trông vẫn bình thường và ...”.

“Bệnh nhân bị MPD hoàn toàn bình thường cho đến khi bị một nhân cách khác thế chỗ. Chủ thể vẫn có việc làm, xây dựng gia đình, sống một cuộc sống bình thường, nhưng kẻ ăn bám kia, tức khách thể, có thể thay thế bất cứ lúc nào.

Một khách thể có thể làm chủ trong một giờ, một ngày, thậm chí nhiều tuần, và khi đó chủ thể sẽ hoàn toàn không có khái niệm gì về thời gian và những việc mình đã làm”.

“Vậy là Ashley ... chủ thể ... hoàn toàn không biết gì về những việc hai nhân cách kia đã làm?”.

“Đúng”.

David chăm chú lắng nghe.

“Trường hợp rối loạn đa nhân cách nổi tiếng nhất là Bridey Mùrphy. Đây là lần đầu tiên căn bệnh này xuất hiện trước cộng đồng. Kể từ đó, nhiều trường hợp khác nữa cũng đã xuất hiện nhưng đều không được để ý đến”.

“Chuyện nghe có vẻ kỳ lạ quá”.

“Chủ đề này đã thu hút tôi trong một thời gian dài. Chỉ có chung một kiểu mẫu thôi. Ví dụ nhé, thông thường thì các nhân cách kia thường có chữ cái đầu tiên ở tên giống hệt với chủ thể - Ashley Patterson ... Alette Peters.. Toni Prescott ...”.

“Toni ...?” David kêu lên. Nhưng anh chợt hiểu ra, “Antoinette?”.

“Đúng. Anh đã bao giờ nghe đến hiện tượng thay đổi bản ngã chưa?”

“Rồi”.

“Đó, đầu tiên là bản ngã bị thay đổi hay là nhân cách bị thay đổi. Xuất hiện một loại người có tính cách hung bạo và luôn có thể có những hành động tàn nhẫn. Mà tình cảm của con người thì không có giới hạn. Bác sĩ Jekyll và ông Hyde là một cuốn tiểu thuyết, nhưng hoàn toàn dựa trên những chuyện có thật.

Anh đọc nó chưa?”.

Đầu óc David quay cuồng, “Rồi. Vậy là Ashley có liên quan,..”.

“Cô ta có thể không nhận ra điều đó. Các vụ này được thực hiện bởi một trong hai nhân cách kia”.

“Chúa ơi! Làm sao tôi giải thích được trước tòa bây giờ?”.

Bác sĩ Salem nhìn anh ngạc nhiên. “Hình như anh nói là không nhận vụ này cơ mà..?”.

“Dĩ nhiên là không. Ý tôi là, tôi cũng chẳng biết được. Tôi ... về điểm này, tôi cũng đang rối loạn đa nhân cách đây”. David im lặng một lúc.

“Thế bệnh này có chữa khỏi được không?”.

“Thường là được”.

“Nếu không được thì làm sao?”.

Im lặng. “Tỷ lệ tử vong khá cao”.

“Ashley không biết những chuyện này thật à!”

“Không”.

“Ông sẽ giải thích cho cô ấy chứ?”.

“Dĩ nhiên”.

“Không”. Đó là một tiếng hét. Ashley ngồi co rúm lại, nép sát vào bức tường sau lưng, cặp mắt tràn đầy vẻ kinh hoàng. “Ông nói dối là ông gạt tôi!”.

Bác sĩ Salem trả lời, “Ashley, đây là sự thật.

Cô phải đối mặt với nó. Tôi đã giải thích rồi, những gì xảy ra hoàn toàn không phải lỗi của cô. Tôi ...!

“Đừng lại gần tôi!”.

“Không ai làm hại cô đâu”.

“Tôi muốn chết. Cho tôi chết đi!” Nàng bật khóc nức nở.

Bác sĩ Salem nhìn người đàn bà coi tù, nói.

“Bà nên cho cô ấy uống thuốc an thần. Và hãy trông chừng, vì cô ta có thể tự sát đấy”.

David gọi điện cho bác sĩ Patterson. “Tôi muốn gặp ông”.

“Tôi đang đợi tin cậu đây, David. Cậu đã gặp Ashley chưa?”.

“Rồi. Chúng ta gặp ở đâu nhỉ?”.

“Tôi đợi cậu ở văn phòng của tôi”.

Trên đường về San Francisco, David nghĩ thầm, Mình không thể nào nhận vụ này được.

Khả năng thất bại quá cao.

Mình sẽ tìm một luật sư hình sự tử tế và trách nhiệm của mình coi như xong.

Bác sĩ Patterson đang đợi David trong văn phòng. “Cậu gặp Ashley rồi à?”.

“Vâng”.

“Nó vẫn khỏe chứ?”.

Mình phải trả lời sao đây? David hít một hơi dài. “Ông đã từng nghe nói đến bệnh rối loạn đa nhân cách chưa?”.

Bác sĩ Patterson cau mày. “Tôi chưa rõ”.

Đó là khi một hoặc nhiều nhân cách ... hay còn gọi là khách thể ... cùng tồn tại trên một cơ thể và chiếm lấy quyền điều khiển, nhưng chủ thể hoàn toàn không hay biết. Con gái ông đã bị căn bệnh đó, rối loạn đa nhân cách”.

Bác sĩ Patterson sững sờ nhìn David. “Cái gì? Tôi ... tôi không tin. Cậu có chắc không?”.

“Tôi cũng có mặt khi Ashley được bác sĩ Salem thôi miên. Trong Ashley còn có hai nhân cách nữa. Cô ấy đã bị chúng điều khiển không chỉ một lần”. David nói càng lúc càng nhanh. “Ông đồn trưởng Dowlig đã đưa ra các bằng chứng chống lại con gái ông. Không còn nghi ngờ gì về việc cô ấy có dính vào các vụ án mạng”.

Bác sĩ Patterson thất lên. “Chúa ơi! Vậy là nó có tội à?”.

Không. Vì tôi không tin cô ấy nhận thức được rằng mình có liên quan tới các vụ án kia. Cô ấy chỉ là công cụ của một trong hai nhân cách ẩn náu trong mình.

Ashley không có lý do gì để dính dáng vào cả. Cô ấy không có động cơ giết người và cũng không làm chủ được bản thân. Song tôi nghĩ là sẽ rất khó phân biệt được giữa tội ngộ sát và tội cố sát “Vậy việc bào chữa của cậu sẽ ...”.

David ngắt lời ông. “Tôi không định bào chữa cho cô ấy. Tôi định chuyển vụ này cho Jesse Quiller. Ông ấy là một luật sư đại tài. Tôi đã từng làm việc cùng Jesse và ông ấy là hạng nhất trong số ...”.

Không”. Giọng bác sĩ Patterson đánh lại. “Cậu phải biện hộ cho Ashley”.

David kiên nhẫn giải thích, “Ông không hiểu ư? Tôi không thích hợp đâu.

Cô ấy cần ...”.

“Tôi đã nói rồi, cậu là người duy nhất tôi tin tưởng. Con gái tôi là tất cả với tôi, David. Và cậu sẽ là người cứu vớt nó”.

“Tôi không thể. Tôi không đủ kinh nghiệm ...”.

“Dĩ nhiên là cậu có đủ. Cậu từng đã là luật sư hình sự”.

“Vâng, nhưng ...”.

“Tôi không chấp nhận người nào khác đâu”.

David nhận thấy bác sĩ Patterson đang cố kiềm chế cơn giận.

Chuyện này không được, David nghĩ. Anh cố thử lại lần nữa. Jesse Quiller là người giỏi nhất ...”.

Bác sĩ Patterson chồm về phía trước, mặt ông đỏ dừ. “David, với cậu, người mẹ là tất cả, thì Ashley đối với tôi cũng vậy. Cậu đã một lần nhờ tôi giúp và cậu trao tính mạng mẹ cậu vào tay tôi. Bây giờ tôi đang nhờ cậu giúp và tôi đặt cuộc đời Ashley vào tay cậu. Tôi muốn cậu bào chữa cho Ashley. Đó là món cậu nợ tôi”.

Ông ấy không nghe, David cay đắng nghĩ thầm. Ông ấy bị làm sao vậy?

Hàng chục câu từ chối chạy qua trong đầu David nhưng chúng đều phải biến mất trước câu nói :

“Đó là món cậu nợ tôi” David cố lần cuối cùng. “Bác sĩ Patterson ...”.

“Có hay không, David?”

15. Chương 13

Chương 13

Sandra đã đợi sẵn khi David về đến nhà. “Chào anh”.

Anh ôm nàng vào lòng và nghĩ. Chúa ơi, nàng đáng yêu quá. Không hiểu thằng ngốc nào dám bảo phụ nữ mang bầu là không đẹp nhỉ?

Giọng Sandra vui vẻ. “Hôm nay nó lại đá em đấy” Nàng cầm tay David đặt lên bụng mình.

“Anh có thấy nó không?”.

Vài giây sau, David trả lời- “Không- Nó đúng là thằng quỷ nhỏ”.

“A, này, Crowther gọi điện cho anh đấy”. “Crowther?”.

“Tay mi giới địa ốc ấy mà. Giấy tờ đã chuẩn bị xong hết rồi”.

David lặng người đi. “Ô”.

“Em muốn anh xem cái này” Sandra hăm hở nói. “Đừng đi đâu nhé”. David nhìn nàng đi vội vào buồng ngủ, nghĩ thầm, Mình làm gì bây giờ phải nhanh chóng quyết định thôi.

Sandra đã trở ra với vài mẫu giấy dán tường màu xanh. “Chúng ta sẽ làm cho con căn phòng màu xanh, phòng khách thì hai màu xanh và trắng, những màu mà anh ưa thích. Anh thích giấy dán tường sáng màu hay tối màu?”.

David cố ép mình phải tập trung. “Sáng màu đẹp hơn”.

“Em cũng thấy như vậy. Chỉ có vấn đề là thảm trải sàn sẽ phải mang màu xanh đậm. Anh thấy thế có hợp không?”.

Mình không thể mất vị trí này được, Mình đã lao động vất vả vì nó. Nó rất quan trọng với mình.

“David, anh thấy thế có hợp không?”.

Anh nhìn nàng. “Cái gì cơ? Ồ, Có. Bất cứ cái gì em thích”.

“Chắc là chúng sẽ rất đẹp đây”.

Chúng ta sẽ mất chúng nếu anh không trở thành nhân viên chính thức trong Công ty.

Sandra nhìn quanh căn nhà nhỏ. Máy thứ đồ này còn dùng được, nhưng em e rằng ta sẽ phải mua thêm nhiều thứ khác nữa”. Nàng nhìn anh lo lắng. “Cái gì cu sẽ đem cho, phải không?”

“Em không muốn vứt chúng đi đâu”.

“Được”. David lơ đãng trả lời.

Sandra nép người vào vai anh. “Chúng ta sắp chuyển sang một cuộc sống hoàn toàn mới, phải không anh? Đứa con, Công ty và ngôi nhà của chúng mình.

Hôm nay em đã sang bên đó. Em còn xem cả sân chơi và trường học nữa. Sân chơi đẹp lắm. Có cả cầu trượt, đu quay và dụng cụ tập thể dục. Thứ bảy này em lại muốn ra đó cùng anh. Jeffrey nhất định sẽ rất thích”.

Mình có thể thuyết phục Kincaid rằng chuyện này sẽ rất có lợi cho Công ty. “Trường học cũng rất khá. Nó chỉ cách nhà ta có hai dãy và lại không lớn lắm. Em cho là điều này rất quan trọng”.

Bây giờ David mới nghe vợ và nghĩ, Mình không thể làm nàng thất vọng được. Không thể cướp đi giấc mơ của nàng, Sáng mai mình sẽ bảo Kincaid là mình không nhận vụ Patterson nữa. Patterson sẽ phải tìm luật sư khác.

“Chuẩn bị đi anh. Chúng mình hẹn tám giờ ở nhà Quiller đấy”.

Đây là lúc phải nói thật. David cảm thấy căng thẳng. “Có vài việc anh phải nói với em”.

“Vâng?”.

“Sáng nay anh đã gặp Ashley Patterson”.

“Ồ, kể cho em nghe đi. Cô ấy có phạm tội không? Cô ấy có làm những chuyện kinh khủng đó không?”.

“Có và không”.

“Anh nói cứ như ở tòa ấy. Thế nghĩa là sao?”.

“Cô ấy có liên quan ... nhưng không có tội”.

“David ...?”.

“Ashley bị một chứng bệnh gọi là rối loạn đa nhân cách. Sau này anh sẽ giải thích kỹ cho em.

Đại khái hãy hiểu là cô ấy đã làm những việc sống lại hoàn toàn không biết là mình làm việc đó”.

Sandra nhìn anh chăm chăm. “Kinh khủng quá”.

“Trong người cô ấy có hai nhân cách khác. Anh đã nghe chúng nói chuyện”.

“Anh nghe rồi à?”.

“Ừ. Chúng đều có thật. Ý anh là cô ấy không giả vờ”.

“Và cô ấy không biết là mình ...”.

“Không!”.

“Vậy thì cô ấy có tội hay vô tội?”

“Cái này phải tùy vào phán quyết của tòa án. Bỏ cô ấy không quan tâm đến Jesse Quiller, vì vậy anh phải tìm một luật sư khác”.

“Nhưng Jesse là hạng nhất rồi còn gì. Tại sao nàng ấy lại không nhờ Jesse?”.

David lưỡng lự. “Ông ấy muốn anh bào chữa cho Ashley”.

“Nhưng anh đã bảo là anh không thể rồi cơ mà?”.

“Dĩ nhiên”.

“Sau đó thì ...”.

“Ông ấy không nghe”.

“Thế ông ấy nói gì, David?”.

Anh lắc đầu. “Không quan trọng đâu”.

“Ông ấy nói gì?”.

David chậm rãi, như từng tiếng một. “Ông ấy nói anh đã tin tưởng đặt tính mạng mẹ anh vào tay ông ấy và ông ấy đã cứu bà, thì bây giờ ông ấy cũng tin tưởng đặt tính mạng con gái mình vào tay anh. Và yêu cầu anh phải cứu cô ấy”.

“Anh nghĩ là mình có thể không?”.

“Anh không biết. Kincaid không muốn anh nhận vụ này. Nếu nhận, anh sẽ mất đi cơ hội gia nhập vào Công ty”.

“Ồ”.

Im lặng một lúc lâu. Rồi David tiếp tục. “Anh đã tính rồi. Hoặc anh từ chối bác sĩ Pattelson để chính thức gia nhập Công ty. Hoặc nhận bào chữa cho Ashley và ra đi không một đồng lương, đón nhận những gì tồi tệ nhất sẽ xảy ra sau đó”.

Sandra im lặng lắng nghe.

“Có rất nhiều người tài giỏi để đảm nhận việc bào chữa cho Ashley nhưng không hiểu vì cái lý do chết tiệt gì mà bố cô ấy không chịu chấp nhận ai cả. Anh không hiểu tại sao ông ấy cứ khăng khăng đòi anh. Nếu nhận vụ này, anh sẽ mất việc và chúng ta sẽ không dọn nhà được nữa. Chúng ta sẽ phải quên đi tất cả các dự tính của mình, em yêu ạ”.

Sandra nhẹ nhàng. “Em nhớ trước khi mình lấy nhau, anh có kể về bác sĩ Patterson cho em nghe. Ông ấy là một trong, những bác sĩ bận rộn nhất thế giới, nhưng vẫn bỏ thời gian ra để giúp một chàng trai không xu dính túi. Ông ấy là người hùng của anh. Anh từng nói rằng nếu có con trai anh cũng muốn nó sau này sẽ giống như bác sĩ Steven Patterson.”.

David gật đầu:

“Khi nào anh phải quyết định chính thức?” Nàng hỏi, vẫn rất nhẹ nhàng.

“Sáng sớm mai, khi anh gặp Kincaid”.

Sandra cầm tay David và nói. “Không cần nhiều thời gian thế đâu. Bác sĩ Patterson đã cứu mẹ anh. Anh phải cứu con gái ông ấy”. Nàng nhìn quanh và mỉm cười. “Dù sao chúng ta vẫn thường trang trí căn nhà này với hai màu xanh, trắng mà”.

Jesse Quiller là một trong những luật sư hình sự hàng đầu ở Mỹ. Đó là một người cao lớn, nghiêm nghị, phong thái giản dị, luôn biết cách làm cho bồi thẩm đoàn thông cảm với mình. Ông khéo léo giúp họ cảm thấy ông cũng là một thành viên trong số họ, và tự nhiên họ muốn giúp ông.

Đó là một trong những lý do khiến Jesse ít khi bị thất bại trong các phiên xử.

Còn lý do khác là ông có trí nhớ tuyệt vời cùng đầu óc hết sức nhanh nhạy, minh mẫn, ứng biến siêu phàm.

Thay cho các kỳ nghỉ, Quiller thường tận dụng mùa hè để đi giảng dạy, và nhiều năm trước, David đã từng là học trò của ông. Khi David tốt nghiệp, Quiller mời anh về làm ở Công ty Luật của mình và chỉ hai năm sau, David đã chính thức gia nhập Công ty. David rất thích môn luật hình sự và luôn tỏ ra xuất sắc. Ba năm sau, David đột ngột xin thôi việc và chuyển sang làm nhân viên tập sự luật dân sự cho Công ty Kincaid, Turner, Rose & Ripley.

Đã nhiều năm trôi qua nhưng David và Quiller vẫn duy trì tình bạn thân thiết. Họ, và vợ họ, vẫn thường cùng nhau ăn tối một lần một tuần.

Jesse Quiller trước kia là một tay thạo đời, duyên dáng và rất hấp dẫn đàn bà.

Sau đó ông gặp Emily và nhanh chóng say mê cô. Emily thì béo tròn, trẻ con hết cỡ, đến từ vùng trang trại Iowa - khác hẳn với loại đàn bà thường hò hẹn cùng Quiller. Cô đúng là con người của gia đình.

Họ hợp thành một đôi không giống ai và đám cưới cuối cùng vẫn xảy ra vì họ đã quá yêu nhau.

Tối thứ ba hàng tuần hai nhà Singels và Quillers vẫn ăn tối cùng nhau và sau đó chơi bài theo kiểu Liverpool.

Jesse đã đứng chờ sẵn David và Sandra tại cửa ra vào căn nhà xinh đẹp của ông trên đường Hayes.

Ông ôm hôn Sandra và nói, Vào đi. Chúng ta có champagne ướp lạnh đấy.

Hôm nay là một ngày vất vả với cậu, phải không? Căn nhà mới và buổi gia nhập. Hay là buổi gia nhập và căn nhà mới?”

David và Sandra nhìn nhau.

“Emily đang chuẩn bị bữa ăn trong bếp”. Ông nhìn mặt hai người. “Tôi nghĩ đây là bữa ăn mừng.

“Bộ tôi bỏ sót cái gì sao?”.

David trả lời, “Không, Jesse. Bởi vì chúng tôi có rắc rối nho nhỏ”.

“Nào, vào đi chứ? Uống cái gì nhé?” Jesse nhìn Sandra.

“Không, cảm ơn. Tôi không muốn. con mình nhiễm thói xấu đó”.

“Đứa bé thật may mắn vì có bà mẹ như cô”.

Ông quay sang David. “VẬY còn cậu?”.

“Tôi chưa cần”. David trả lời.

Sandra đi vào nhà bếp. “Để tôi xem có giúp gì được Emily không?”.

“Ngồi đi, David. Trông cậu lo lắng quá”.

“Tôi đang tiến thoái lưỡng nan đây”. David gật đầu.

“Để tôi đoán xem nhé. Nhà hay buổi gia nhập đây?”.

“Cả hai”.

“Cả hai à?”.

“Ừ! Anh có biết vụ Patterson không?”.

“Ashley Patterson? Có. Thế xảy ra chuyện gì nữa?” Ông chợt dừng lại. “Đợi nhé. Cậu đã kể về Steven Patterson hồi còn ở trường Luật. Ông ta đã cứu mẹ cậu”.

“Đúng ... Bác sĩ Patterson muốn tôi bào chữa cho con gái ông, ABhley. Tôi thì cố chuyển vụ này cho anh nhưng ông ấy không muốn ai ngoài tôi cả”.

Quiller cau mày. “Ông ấy có biết cậu đã bỏ ngành luật hình sự không?”.

“Có Thế mới lạ chắc. Có đến cả tá luật sư có thể làm vụ này tốt hơn tôi”.

“Ông ấy cũng biết cậu đã là luật sư hình sự chứ”.

“Có”.

Quiller thận trọng hỏi:

“Ông ấy đối với con gái thế nào?”.

Hỏi gì mà kì quặc thế, David nghĩ thầm. “Cô ta hơn tất cả mọi thứ trên đời này”.

“Được. Giả sử là cậu nhận vụ này. Kết quả là Kincaid không muốn tôi nhận nó. Nếu cứ nhận, tôi có cảm giác là mình sẽ mất vị trí ở Công ty”.

“Tôi hiểu. Và căn nhà cũng tiệt luôn?”.

David giận dữ trả lời. Đó là nơi cái tương lai chết tiệt của chúng tôi chui vào.

Nếu tôi nhận vụ này thì tôi quả là đồ ngu, Jesse. Ngu thật sự!” “Thế cậu còn nổi điên lên về chuyện gì?”.

David hít một hơi dài. “Vì tôi sắp sửa nhận nó”.

Quiller mỉm cười. “Vậy sao tôi không ngạc nhiên nhỉ?”.

David gõ tay vào trán. “Nếu tôi từ chối, nếu tôi dừng hẳn ra ngoài chỉ để lo cho cái tương lai của mình, không chịu làm gì giúp đỡ cho họ, và chẳng may con gái ông ấy bị kết tội thì suốt quãng đời sau này tôi cũng phải sống trong dằn vặt và đau khổ mà thôi”.

“Tôi hiểu. Thế còn ý của Sandra?”.

David cố mỉm cười, “Ông lạ gì tính vợ tôi nữa?”.

“Phải. Cô ấy nhất định muốn cậu nhận vụ này”.

“Không sai!”.

“Tôi sẽ làm tất cả để giúp đỡ cậu, David”.

David thở dài. “Không. Đó là món nợ của tôi.

Tôi phải giải quyết nó một mình”.

Quiller cau mày. “Chuyện này không thể được”.

“Tôi biết. Tôi đã cố giải thích cho bác sĩ Pat- terson nhưng ông ấy đâu có thèm nghe”.

“Thế cậu đã nói chuyện này với Kincaid chưa”.

“Sáng mai tôi sẽ gặp ông ta”.

“Cậu có nghĩ chuyện gì sẽ xảy ra?”.

“Tôi đoán được kết cục rồi:

Ông ta sẽ khuyên tôi đừng nhận và nếu tôi không nghe, ông ta sẽ yêu cầu tôi nghỉ phép không lương”.

“Trưa mai mình gặp nhau ở nhà hàng Rubicon nhé, lúc một giờ”.

David gật đầu. “Vâng”.

Emily từ nhà bếp đi ra, đang lau tay bằng một miếng giẻ. David và Quiller cùng đứng dậy.

“Chào David!” Emily reo lên và David tiến lại hôn nhẹ lên má bà.

“Hy vọng là mọi người thấy đói bụng rồi. Bữa tối đã chuẩn bị xong. Sandra đang bày bàn. Cô ấy đảm ra phết”. Emily cầm một cái khay và quay lại nhà bếp.

Quiller nhìn David. “Cậu luôn là bạn thân của tôi và Emily. Tôi thành thật khuyên cậu, hãy nên quên chuyện đó đi”.

David ngồi yên, không nói gì.

“Chuyện đã qua lâu rồi, David. Và đây không phải lỗi của cậu. Chuyện đó có thể xảy ra với bất kỳ ai”.

“Nhưng nó đã xảy ra với tôi, Jesse. Tôi đã giết chết cô ấy”.

David ngồi đó, đưa mình về một thời gian và không gian hoàn toàn khác.

Đó là một vụ chác ăn và David đã nói với Quiller. “Tôi sẽ giải quyết nhanh thôi”.

Helen Woodman, một phụ nữ xinh đẹp, tình nghi là giết bà mẹ kế giàu có của mình. Giữa hai người thường xảy ra những cuộc cãi vã dữ dội, nhưng tất cả các bằng chứng chống lại. Helen đều mập mờ và thiếu sức thuyết phục. Sau mỗi lần đến nhà tù gặp cô ta, David lại càng thêm tin rằng Helen vô tội. Và cứ sau mỗi lần gặp đó tình cảm của anh dành cho cô lại càng sâu đậm hơn. Cuối cùng, anh đã phá vỡ một nguyên tắc cơ bản của nghề luật sư :

không bao giờ được yêu thân chủ của mình.

Phiên tòa thoát đầu diễn ra suôn sẻ như David dự tính. Anh đã bác bỏ được tất cả những lời buộc tội của công tố viên và giành được tình cảm của bồi thẩm đoàn. Nhưng rồi điều bất hạnh đã bất ngờ ập đến. Bằng chứng ngoại phạm của Helen và khi vụ án xảy ra thì cô đang ở nhà hát cùng người bạn trai. Song dưới sức ép của phiên tòa người bạn trai của Helen đã không công nhận bằng chứng đó. Rồi lại thêm nhân chứng khai rằng ông ta đã thấy Helen có mặt ở hiện trường vào lúc án mạng xảy ra. Sự vô can của Helen đến đây không còn nữa.

Bồi thẩm đoàn đã khép cô vào tội giết người có chú ý và tuyên án tử hình.

David hoàn toàn sụp đổ.

“Sao em lại làm thế, Helen?” Anh gắng hỏi.

“Sao em lại nói dối anh?”.

“Em không giết bà ấy, David. Khi em về đến nhà thì đã thấy bà ấy nằm chết trên sàn. Em sợ rằng anh không tin tưởng em nên em ... em đã dựng lên chuyện ở nhà hát”.

David đứng nghe, vẻ hoài nghi hiện rõ trên nét mặt.

“Em nói thật đó, David”.

“Thật ư?” David quay mặt đi và gào lên.

Đêm hôm đó, Helen đã tự sát trong tù.

Một tuần sau, một tên trộm bị bắt đã thú nhận chính hắn là hung thủ giết mẹ kế của Helen.

Sáng hôm sau, David rời khỏi Công ty của Jesse Quiller. Ông ra sức khuyên bảo anh.

“Đó không phải lỗi của cậu, David. Cô ấy đã nói dối và ...”.

“Đó mới là lỗi của tôi. Tôi đã để cô ấy nói dối.

Tôi không làm tất công việc của mình. Tôi đã quá tin tưởng cô ấy và vì thế mà tôi mất cô ấy”.

Sau đó vài tuần, David vào làm nhân viên tập sự cho Kincaid, Tumer, Rose & Ripley.

“Tôi không bao giờ chịu trách nhiệm về tính mạng của bất kỳ người nào nữa”. David đã thề.

Và bây giờ anh sắp sửa bào chữa cho Ashley Patterson.

16. Chương 14

Chương 14

Mười giờ sáng hôm sau, David bước vào văn phòng của Joseph Kincaid.

Ông ta đăng ký một số giấy tờ, ngẩng đầu lên khi David xuất hiện.

“A, ngồi đi, David. Tôi xong ngay đây mà”.

David ngồi xuống và chờ đợi.

Lát sau Kincaid nở một nụ cười và nói. “Nào, tôi tin rằng cậu mang đến một tin vui đấy”.

Tin vui cho ai? David tự hỏi.

“Cậu có một tương lai rực rỡ ở đây và tôi tin rằng cậu không muốn làm hỏng nó. Công ty đã chuẩn bị một kế hoạch lớn cho cậu”.

David vẫn ngồi yên, cố gắng tìm từ ngữ thích hợp.

“Sao? Cậu đã báo bác sĩ Patterson tìm luật sư khác chưa?”.

Chưa. Tôi quyết định sẽ nhận bào chữa cho con gái ông ấy Nụ cười của Kincaid tắt ngấm. “Cậu thật lòng muốn bào chữa cho cô ta à?”

cô ta là kẻ đồi bại, là tên giết người bệnh hoạn. Ai đứng ra bênh cho cô ta rồi tên tuổi cũng sẽ bị bôi đen mà thôi.”

“Không phải vì tôi muốn nhận đâu, Joseph.

Tôi bị ép buộc thôi. Tôi mắc nợ bác sĩ Patterson một sinh mạng và đây là cách duy nhất để tôi trả cho ông ta”.

Kincaid ngồi yên. Cuối cùng ông ta lên tiếng.

“Nếu cậu đã quyết định nhận nó thì tôi khuyên cậu nên nghỉ vắng mặt đi một thời gian. Dĩ nhiên là không nhận lương”.

Vĩnh biệt ngày gia nhập.

“Sau khi kết thúc, cậu hãy quay lại đây và dĩ nhiên? vị trí của cậu vẫn dành cho cậu David gặt đầu.

“Tôi sẽ bảo Collis tạm thay phần việc của cậu. Tôi tin rằng cậu sẽ phải hết sức tập trung trong vụ này”.

Ba mươi phút sau, bộ tứ Kincaid, Turner, Rose & Ripley có cuộc họp riêng.

“Chúng ta không thể để Công ty dính vào những vụ việc kiểu này được”.

Henry Turuer phản đối.

Joseph Kincaid lập tức trả lời. Chúng ta không hoàn toàn dính vào, Henry.

Chúng ta đã cho thằng nhóc nghỉ không lương rồi.

Albert Rose đề nghị. “Tôi nghĩ là nên loại hẳn ra luôn”.

“Đừng như vậy. Đối với Công ty thì bác sĩ Patterson quả là một con bò sữa đáng giá đấy. Ông ta quan hệ cực kỳ rộng rãi và sẽ phải biết ơn chúng ta vì đã cho ông ta mượn David. Dù có bất cứ chuyện gì xảy ra thì đây cũng là một vụ đầu tư có lời Nếu mọi chuyện tốt đẹp thì chúng ta sẽ có bác sĩ Patterson là khách hàng và David trở thành nhân viên chính thức. Nếu không, chúng ta chỉ việc bỏ Singer đi và sẽ xem xét còn cô ta có thể giữ lại được Patterson không. Không hề thiệt hại gì”.

John Ripley cười to sau một lúc im lặng. Ý kiến hay, Joseph”.

David đến chỗ bác sĩ Steven Patterson ngay sau khi rời khỏi văn phòng Kincaid. Anh đã gọi điện trước và ông đang chờ anh.

“Thế nào, David?”.

Câu trả lời sẽ thay đổi cuộc đời mình, David nghĩ. Và không phải theo chiều hướng tốt. Tôi nhận lời bào chữa cho con gái ông”.

Steven Patterson hít một hơi dài. “Tôi biết mà. Tôi đã đánh cược cả cuộc đời tôi vào đấy”.

Ông hơi lưỡng lự rồi nói như chữa lại. “Tôi đánh cược mạng sống của con gái tôi”.

“Công ty đã cho tôi nghỉ không lương. Tôi sẽ phải nhờ đến sự giúp đỡ của một trong những luật sư”.

Bác sĩ Patterson giơ tay lên. “David, tôi phải nói rõ rằng tôi không muốn một người nào khác nhúng tay vào vụ này, Mạng sống của con gái tôi chỉ giao cho mình cậu mà thôi”.

“Tôi hiểu”. David trả lời “ Nhưng Jesse Quiner”.

Bác sĩ Patterson đứng lên. “Tôi không muốn nghe thêm một lời nào nữa về Jesse Quiner hay bất kỳ ai trong bọn họ. Tôi rất hiểu các luật sư hình sự. Họ chỉ chú trọng vào danh vọng và tiền bạc mà thôi. Nhưng vụ này không phải là tiền bạc hay danh vọng. Đây là vì Ashley”.

David định giải thích, nhưng lại thôi. Anh biết, sẽ chỉ là nói với người điếc.

Ông ta như một kẻ cũng tin vậy. Mình có thể sử dụng tất cả những sự giúp đỡ mình có, David nghĩ. Tại sao ông ấy lại không cho chứ?

“Tôi xin nói rõ thêm một điều sau”.

David gật đầu. “Vâng”.

“Tôi sẽ lo liệu tất cả phí tổn và chi tiêu của cậu ...”.

“Không. Vụ này miễn phí mà”.

Bác sĩ Patterson nhìn anh, sau đó gật đầu.

“Trả nợ à?”.

“Trả nợ?” David mỉm cười. “Ông có lái xe được không?”.

“David, nếu cậu phải nghỉ không lương, cậu sẽ cần một số tiền để duy trì cuộc sống. Cứ để đó cho tôi”.

“ÔTùy ông thôi”.

Ít nhất thì cũng có cái mà ăn ở tòa án.

Jesse Quiller đã đợi David ở Rubicon.

“Thế nào rồi?”.

David thở dài. “Đúng như dự đoán, Tôi phải nghỉ không lương”.

“Bọn khốn nạn. Sao chúng dám ...”.

“Tôi không trách họ đâu.” David ngắt lời. “Đó là một Công ty cực kỳ bảo thủ”.

“Thế bây giờ cậu định làm gì?”.

“Ý của anh là ...”.

“Ý tôi là gì à? Cậu đang nhận một vụ án thế kỷ. Cậu lại không có văn phòng làm việc, không có nơi nghiên cứu hồ sơ, không có sách luật hình sự hoặc máy fax và tôi cũng đã trông thấy cái máy tính cổ lỗ của cậu và Sandra rồi. Nó không thể chạy được các chương trình luật cậu cần hoặc đưa cậu lên Internet được đâu”.

“Tôi sẽ lo xong thôi”.

“Xong cái con khỉ ấy. Chỗ tôi còn một văn phòng trống, cậu cứ lấy mà dùng.

Ở đó có tất cả các thứ cậu cần đấy”.

Một lúc sau David mới lấy lại được giọng, “Jesse, tôi không thể ...”.

“Cậu có thể “Quiner cười to. “Cậu sẽ phải nghỉ cách mà trả nợ tôi sau. Cậu vẫn luôn trả nợ mọi người, phải không thánh David?”. “ Rồi ông cầm lấy tờ thực đơn. “Tôi sắp chết đói rồi đây” Ông nhìn quanh”. Nhân tiện, bữa trưa nay cậu trả tiền nhé”.

David đến thăm Ashley ở nhà tù hạt Santa Clara.

“Chào, Ashley”.

“Chào! Trông nàng còn nhợt nhạt hơn cả cái sự nhợt nhạt thường ngày. Bố tôi vừa đến lúc sang. Ông nói rằng anh sắp đưa tôi ra khỏi đây”.

Hy vọng một cách lạc quan là được, David nghĩ. Anh nói thận trọng. “Tôi sẽ làm tất cả những gì có thể, Ashley. Vấn đề ở chỗ là có quá ít trường hợp giống như của cô. Chúng ta sẽ phải cho họ biết và quen về nó. Chúng tôi sẽ tìm những bác sĩ giỏi nhất trên thế giới đến để kiểm tra và chứng nhận cho cô”.

“Tôi sợ lắm”, Ashley thì thầm.

“Sợ cái gì?”.

“Vì có hai người nữa sống trong tôi mà tôi lại không biết họ”. Giọng nàng run rẩy. “Họ có thể thay thế tôi bất cứ lúc nào mà tôi lại không thể kiểm soát được hành động của họ. Tôi sợ lắm”.

Mắt nàng đã ngấn nước.

David nói chậm rãi. Họ không phải là người.

Họ chỉ ở trong ý niệm của cô thôi. Họ là một phần của cô. Nếu được điều trị chính xác, cô sẽ khỏi bệnh thôi”.

Khi David về đến nhà, chiều hôm đó, Sandra ôm chầm lấy anh và nói. “Em không thể nói được là em tự hào về anh như thế nào”.

“Vì anh nghĩ việc à?” David hỏi.

“Đúng vậy. À, Crowther lại gọi đến đây. Tay môi giới địa ốc ấy mà. Anh ta nói là giấy tờ đã chuẩn bị hết rồi, chỉ ký là xong. Mình phải trả trước 60.000 đôla. Em e là mình sẽ phải nói với anh ta rằng mình không thể ...”.

“Chờ đã. Anh vẫn còn tiền trong kế hoạch trợ cấp lương hưu của Công ty.

Cùng với tiền bác sĩ Patterson đưa cho, có thể chúng ta sẽ xoay xở được”.

“Không quan trọng đâu, David. Dù sao thì em cũng không muốn làm hư thằng con bằng căn nhà mới đó”.

“À anh có tin mới đây. Jesse sẽ để anh ...”.

“Em biết rồi. Em đã nói chuyện với Emily. Chúng ta sẽ chuyển đến làm việc ở chỗ của Jesse”.

Chúng ta?”.

“Anh quên là mình đã cưới một trợ lý luật sư sao? Này, em giúp được nhiều việc đấy. Em sẽ làm việc cùng anh đến khi nào..” Nàng chạm vào bụng mình ...” Jeffrey ra đời. Đến lúc đó thì ta sẽ tính sau”.

“Bà Singer, bà có biết là tôi yêu bà lắm không?”.

“Không. Anh mất thời gian quá. Bữa tôi không thể kéo dài hơn một tiếng đâu”.

“Một tiếng thì làm sao đủ”. David nói.

Sandra vòng tay qua người anh, thì thầm.

“Sao anh không cởi quần áo ra Singer?”.

“Cái gì? Anh giật người lên và nhìn nàng, lo lắng. “Thế còn về ... Thế bác sĩ Bailey đã nói gì?”.

“Bác sĩ nói nếu anh không nhanh chóng cởi quần áo ra thì em sẽ đánh anh một trận đấy”.

David cười to. “Ông ấy nói thật chí lý”.

Sáng hôm sau, David lo kê dọn “văn phòng đi mượn” của mình. Nó nằm phía sau văn phòng Jesse Quiner và khá tiện lợi, bởi là một phần tách ra và riêng biệt của cả dãy năm văn phòng liền nhau.

“Chúng tôi thu dọn sơ sơ cho cậu rồi đấy”, Jesse nói. “Tôi chắc chắn là cậu sẽ tìm được mọi thứ tại đây. Thư viện ở sau cái cửa kia, cậu có máy fax, máy tính, tóm lại là những gì cần cho công việc của cậu. Nếu thấy thiếu hoặc cần thêm cái gì thì cứ bảo nhé”.

“Cảm ơn. David xúc động. “Tôi ... tôi không biết nói sao nữa, Jesse”.

Jesse mỉm cười. “Rồi cậu phải trả nợ đấy. Đừng quên”.

Sandra đến sau vài phút. “Em sẵn sàng rồi”.

Nàng nói. “Mình sẽ bắt đầu từ đâu?”.

“Đầu tiên phải tìm lại hồ sơ tất cả các vụ án có dính đến bệnh đa nhân cách.

Có thể trên Internet nhiều lắm đấy. Nhập vào địa chỉ của Trung tâm theo dõi tội phạm California, chương trình truyền hình Tòa án và vài nơi khác, sẽ thu được nhiều thứ có ích cho ta. Tiếp theo, liên lạc với các chuyên gia về vấn đề đa nhân cách để yêu cầu họ có mặt với tư cách người làm chứng. Chúng ta sẽ phỏng vấn họ và nghiên cứu xem có thể sử dụng các bằng chứng của họ không. Rồi còn phải xem lại các thủ tục của tòa hình sự lấy danh sách các nhân chứng của bên công tố và cả những gì họ có thể trình bày trước tòa nữa. Tóm lại là anh muốn điều tra tường tận về phía bên kia”.

“Nhưng mình cũng phải gửi cho họ những thứ y như vậy của bên mình. Thế anh có định đưa Ashley ra làm nhân chứng không?”.

David lắc đầu. “Cô ấy yếu lắm. Cong tố viên sẽ làm cô ấy hóa rồ lên mất bởi sự truy hỏi của ông ta”. Anh nhìn Sandra. Vụ này quả là vô cùng khó trôi”.

Sandra mỉm cười. “Nhưng anh sẽ thắng mà. Em biết vậy”.

David gọi điện cho Harvey Vdell, kế toán trưởng Công ty Kincaid, Turner, Rose & Ripley.

“Harvey, David Singer đây”.

“Chào. Nghe nói là anh rời khỏi Công ty một thời gian hả?”.

“Ồ”.

“Anh đang theo một vụ hay đấy. Báo chí đăng đầy cả rồi. Tôi có thể giúp gì cho anh đây?”.

“Tôi còn 60.000 dollars trong quỹ lương hưu và trợ cấp ở đây, Harvey. Tôi chưa muốn rút ra ngay đâu nhưng Sandra và tôi vừa mua một căn nhà mới vì thế tôi cần tiền để trả trước cho họ”.

“Nhà mới à?Ồ, chúc mừng anh chị”.

“Cảm ơn. Bao giờ thì tôi mới lấy được đây?”.

Một thoáng lưỡng lự ở đầu dây bên kia. “Tôi gọi lại cho anh sau nhé?”.

“Dĩ nhiên”. David đọc cho anh ta số điện thoại.

“Tôi sẽ gọi lại ngay đấy”.

“Cảm ơn”.

Harvey Vdell đặt ống nghe xuống rồi lại nhấc lên ngay. “Báo với ông Kincaid tôi có chuyện cần gặp”.

Ba mươi phút sau anh ta đã ở trong phòng Kincaid. “Chuyện gì vậy, Harvey?”.

“Ông Kincaid, David vừa gọi điện cho tôi. Anh ta mua một căn nhà mới và cần 60.000 của mình trong quỹ lương hưu và trợ cấp để trả trước. Theo tôi thì chúng ta không cần phải đưa. Anh ta đã nghỉ và không ...”.

“Không hiểu anh ta có biết trả góp một ngôi nhà khó khăn thế nào không nhỉ?”.

“Có lẽ là không. Tôi sẽ nói là chúng ta không thể ...”.

“Cứ đưa tiền cho anh ta”.

Harvey nhìn ông ta ngạc nhiên. “Nhưng chúng ta không cần ...”.

Kincaid nhô người về đằng trước. “Chúng ta đang giúp David đào một cái hố cho chính hấn Harvey. Một khi mà David đã trả tiền trước cho căn nhà đó ... thì cũng có nghĩa chúng ta sẽ hoàn toàn nắm được hấn”.

Harvey Vdell gọi điện lại cho David. “Tôi báo cho anh tin mừng đây, David. Anh có thể rút tiền ra bất kỳ lúc nào, ông Kincaid nói sẽ giúp anh mọi thứ anh cần”.

“Ông Crowther. David Singer đây. Tiền nhà đã lo xong Ngày mai ông có thể nhận”.

Tuyệt. Tôi đã nói rồi, có nhiều người cũng muốn lấy căn nhà đấy nhưng tôi cảm thấy hai vị mới là chủ thực sự của nó. Chắc chắn các vị hạnh phúc khi sống ở đó”.

Phiên tòa xử Ashley Patterson diễn ra ở San Jose, trong tòa án cấp cao của hạt Santa Clara nằm trên đường North First. Quyết định về quyền xét xử đã thông báo từ vài tuần trước. Đây là vấn đề phức tạp vì những vụ án mạng đã xảy ra ở hai bang và hai quốc gia khác nhau. Cuộc tranh luận được tổ chức ở San Francisco với sự có mặt của thanh tra Guy Foutaine từ Phòng cảnh sát Quebec, đồn trưởng Dowling từ hạt Santa Clara, thanh tra Eagan từ Bedford, Pennsylvania, đại úy Rudford từ Phòng cảnh sát San Francisco và Roger Toland, sếp cảnh sát San Jose.

Foutaine nói, “Đề nghị dẫn độ can phạm về Quebec vì chúng tôi đã nắm trong tay những chứng cứ vô cùng xác thực về tội lỗi của cô ta. Chắc chắn là cô ta sẽ bị kết tội ở đó”.

Thanh tra Eagan phản đối. “Chúng tôi cũng vậy, ông Foutaine ạ. Jim Cleary là vụ đầu tiên nên chúng tôi cho là phải được hưởng quyền ưu tiên hơn các vụ khác”.

Đại úy Rudford thì nói. “Thưa các vị, tất cả chúng ta đều sẽ chứng minh được tội lỗi của cô ta. Nhưng có đến ba vụ xảy ra ở California nên phạm nhân nên bị xử ở đó. Việc này hẳn có lợi hơn cho tất cả chúng ta”.

“Tôi đồng ý”. Đồn trưởng Dowling nói. “Và hai vụ trong đó lại xảy ra ở hạt Santa Clara, nên việc xét xử ở đây là hợp lý nhất”.

Họ còn tiếp tục tranh cãi thêm hai giờ nữa về công lao của mỗi bên để cuối cùng đi đến quyết định là phiên tòa xét xử ba vụ giết Dennis Tibble, Richard Melton và đồn phó Sam Blake sẽ được tổ chức ở tòa án cấp cao tại San Jose. Họ cũng nhất trí rằng hai vụ ở Bedford và Quebec sẽ bị gạt ra khỏi phiên xử này.

Trong cuộc gặp riêng trước khi xử án, David đã tỏ thái độ đứng hẳn về phía Ashley.

Vị thẩm phán đại diện cho tòa án hỏi. “Anh sẽ bào chữa thế nào đây?”.

“Vô tội và vô tội vì bị bệnh mất trí”.

Ông ta gật đầu. “Tốt lắm”.

Thưa ngài thẩm phán, chúng tôi xin được bảo lãnh cho bị cáo”.

Người đại diện của phía công tố nhảy dựng lên. “Thưa thẩm phán, chúng tôi cực lực phản đối Bị cáo bị kết tội đã gây ra ba vụ án mạng dã man và sẽ bị Viện công tố khép vào án tử hình. Có thể nhân cơ hội này cô ta sẽ tìm mọi cách để trốn chạy”.

“Không đúng”, David trả lời. “Không ai ...”.

Vị thẩm phán ngắt lời. “Tôi đã xem hồ sơ và đơn yêu cầu không chấp nhận bảo lãnh của bên công tố viên. Không thể bảo lãnh được. Vụ này đã được giao cho thẩm phán Winiams toàn quyền xử lý Bị cáo sẽ bị giam giữ tại nhà tù hạt Santa Clara cho đến khi phiên tòa diễn ra”.

David thờ dãi. “Vâng, thưa ngài thẩm phán”. Anh quay sang Ashley. “Đừng lo. Mọi việc sẽ ổn thôi. Hãy nhớ ... cô không có tội”.

Khi David về đến văn phòng, Sandra nói với anh. “Anh đã xem tin tức chưa? Các tờ báo khổ nhỏ gọi Ashley là “Con đi hàng thịt”. Trên tivi thì có cả một phóng sự về vụ này”.

“Anh biết chuyện này sẽ ngày một tồi tệ mà”.

David thở dài, “đây mới chỉ là mở màn thôi. Hãy làm những gì cần làm đi”.

còn tám tuần nữa thì phiên tòa bắt đầu.

Đó là tám tuần làm việc cật lực. David và Sadra quần quật ngày lẫn đêm, cố lục tìm cho hết bản sao của các vụ xét xử những bị cáo bị rối loạn đa nhân cách. Có đến hàng chục vụ như vậy. Và đủ các thứ tội giết người, hãm hiếp, cướp của, buôn ma túy, phóng hỏa đốt nhà ... Một số bị kết án, một số được tha bổng.

“Chúng ta sẽ cãi cho Ashley trắng án David nói với Sandra.”.

Sandra thu thập tên của các nhân chứng và gọi điện cho họ.

“Bác sĩ Nakamoto, tôi là cộng sự của luật sư David Singer. Tôi rất tin vào các xác nhận của ông trong cuốn eon Vs Bohannan. Ông Singer sắp bào chữa cho Ashley Patterson ... ông nhận lời à? Vâng. Tốt quá, chúng tôi rất mong ông sẽ đến San Jose và kiểm tra tình trạng của cô ấy ...”.

“Bác sĩ Booth, tôi ở văn phòng của David singer. Ông ấy sắp biện hộ cho Ashley Patterson.

Chính ông đã kiểm tra vụ Dickerson phải không ạ. Chúng tôi rất trông mong vào kinh nghiệm lão luyện của ông ... Chúng tôi mong ông sẽ đến San Jose và kiểm tra cho cô Patterson. Chúng tôi thật sự cần đến chuyên môn của ông ...”.

“Bác sĩ Jameson, tôi là Sandra đây. Chúng tôi hy vọng ông sẽ ...”.

Và cứ thế, cứ thế, từ sáng sớm cho đến quá nửa đêm. Cuối cùng danh sách của 12 nhân chứng đã xong. David xem nó và nói, “Thật là gây ấn tượng. Bác sĩ, trưởng khoa ... hiệu trưởng các trường Y danh tiếng ...” Anh nhìn Sandra và mỉm cười. “Anh nghĩ là chúng ta đang có lợi thế đấy”.

Lần nào cũng vậy David vừa vào đến cửa là Jesse Quiner đã hỏi. “Thế nào rồi. Tôi có giúp được gì không?”.

“Tôi vẫn lo được mà”.

Quiner nhìn quanh văn phòng. “Cậu có đầy đủ các thứ chứ?”.

David cười. “Mọi thứ, kể cả người bạn tốt nhất của tôi”.

Một buổi sáng thứ hai, David nhận được một phong bì từ phòng công tố, trong đó là bản danh sách dài. David đọc xong, đầu óc nặng trĩu.

Sandra nhìn anh quan tâm, “Cái gì vậy?”.

Em xem đi. Họ có cả đồng chuyên gia y khoa tên tuổi chống lại MPD”.

“Thế anh định giải quyết thế nào”.

“Chúng ta sẽ thừa nhận Ashley có mặt ở hiện trường vụ án, nhưng là do một trong hai nhân cách kia thực hiện hành động giết người chứ không phải cô ấy.

Liệu anh có thuyết phục nổi bồi thẩm đoàn tin chuyện này không?

Năm ngày trước khi phiên tòa diễn ra, David nhận được điện thoại của thẩm phán Williams nói muốn gặp anh.

David đi sang văn phòng của Quiner. “Jesse, kể cho tôi nghe về thẩm phán Winiams với”.

Jesse ngả người ra sau ghế. “Tessa Winiams ... Cậu đã bao giờ làm Hướng đạo sinh chưa David?”.

“Rồi”.

“Cậu còn nhớ khẩu hiệu của Hướng đạo sinh “Chuẩn bị đầy đủ chứ?”.

“Nhớ”.

“Cậu phải chuẩn bị đầy đủ khi bước vào phiên tòa của Tessa Williams. Bà ta lợi hại lắm. Cả đáo để nữa. Một con người vươn lên từ bùn đất đáy. Xuất thân tại” một gia đình linh canh ở Mississippi, Tessa Williams chỉ nhờ vào học bổng mà học hết đại học. Họ hàng, làng xóm quê hương vô cùng tự hào về Williams nên đã hùn tiền lại cho bà theo học tiếp ở trường Luật. Có tin đồn là đã từ chối cả quyền cao chức trọng Whashington để chỉ là bà một quan tòa tự do, độc lập.

Tóm lại, Williams là cả một huyền thoại đấy”.

“Hay quá”, David thốt lên.

“Phiên tòa diễn ở Santa Clara à?”.

“Ừ”, “Vậy thì cậu sẽ gặp ông bạn cũ Mickey Brennan của tôi trong vai công tố viên rồi”.

“Kể về ông ta đi, Jesse”?.

“Hắn là một tay Ailen nóng nảy và cứng rắn từ trong ra ngoài. Gia đình nhà Blennan giống ghê lắm đấy. Bố là chủ một nhà xuất bản lớn, mẹ là bác sĩ, chị gái là giảng viên đại học. Hồi ở trường, hắn là một ngôi sao bóng đá và luôn đứng đầu trong trường luật. Jesse chồm người về phía trước. “Hắn khá đấy, David. Hãy cẩn thận. Đòn độc của hắn là vô hiệu hóa lời khai của các nhân chứng bên bị và sau đó đập họ luôn. Hắn rất thích chơi trò cút bắt với họ. Thế tại sao bà Williams lại muốn gặp cậu?”.

“Tôi cũng không rõ:

Trong điện thoại bà ta chỉ nói là có chút vướng mắc muốn thảo luận với tôi thôi”.

Jesse Quiller cau mày. “Chuyện này lạ đấy.

“Khi nào thì cậu tôi gặp bà ta?”.

“Sáng thứ tư”.

“Cẩn thận đấy”.

“Cám ơn Jesse. Tôi sẽ đề phòng”.

Tòa án cấp cao hạt Santa Clara là một ngôi nhà bốn tầng quét vôi trắng, nằm trên đường North First. Ngay ở lối vào chính là một trạm kiểm soát có nhân viên mặc cảnh phục, có máy dò kim loại, rào chắn. Có tất cả bảy phòng xử án trong tòa nhà này, mỗi phòng do một thẩm phán và đội ngũ nhân viên trợ giúp chịu trách nhiệm.

Mười giờ sáng ngày thứ tư, David Singer bước vào phòng làm việc của nữ thẩm phán Tessa Williams. Trong phòng có cả Mickey Brennan. Ông công tố viên cứng rắn này xấp xỉ 50, thấp người, vạm vỡ, nói giọng pha thổ âm Ailen.

Còn Tessa Williams cũng trạc 50, lai Phi châu, người mảnh dẻ và trông còn khá hấp dẫn, cử chỉ và điệu bộ mạnh mẽ, đầy uy quyền.

“Chào ông Singer. Tôi là thẩm phán Williams.

Còn đây là ông Brennan”. Hai người đàn ông bắt tay nhau. Bà thẩm phán nhìn sang David.

“Mời ngồi. Tôi muốn “bàn trước chút chuyện về vụ Patterson. Theo hồ sơ thì ông định bào chữa cho cô ta là vô tội, vì bệnh mất trí?”.

“Vâng, thưa thẩm phán”.

“Tôi mời cả hai ông đến đây vì tôi nghĩ chúng ta có thể tiết kiệm được khá nhiều thời gian và tiền bạc của nhà nước. Tôi luôn chống lại việc dàn xếp biện hộ nhưng trong vụ này, tôi cho như thế là hợp lý”.

David bối rối lắng nghe.

Bà thẩm phán quay sang Brennan. “Tôi đã đọc bản luận tội sơ bộ và nghĩ rằng vụ này không nhất thiết phải ra tòa. Đồng thời tôi cũng mong rằng nhà nước sẽ hủy bỏ án tử hình để thay vào đó là án chung thân”.

David lên tiếng. “Hãy khoan. Hình như có gì lằng lằng thì phải”.

Cả hai người đều quay sang nhìn anh.

“Ông Singer ...”.

“Thân chủ của tôi vô tội. Cô ấy đã vượt qua cuộc kiểm tra nói dối và điều đó chứng minh ...”.

“Chuyện đó không chứng minh được gì cả và như anh biết đó, nó không có giá trị trước tòa.

Đây sẽ là một phiên tòa có khả năng kéo dài và sẽ khá là lộn xộn, chủ yếu do sự tò mò của công chúng”.

“Tôi chắc rằng ...”.

“Tôi đã làm nghề luật nhiều năm rồi, ông Singer.” Bà Williams nóng nảy ngắt lời anh.

“Tôi đã nghe đủ các kiểu bào chữa rồi. Tự bào chữa chấp nhận được, giết người vì nông nổi nhất thời - chấp nhận được vì đầu óc có vấn đề chấp nhận được ... Nhưng tôi cho ông biết tôi không tin vào điều sau đây,

ông luật sư. Vô tội vì tôi không liên quan đến án mạng, đó là do một nhân cách khác của tôi thực hiện ... Cái kiểu này ông có thể tìm thấy trong cuốn Blackstone. Thân chủ ông hoặc có hoặc không liên quan đến vụ án, thế thôi. Cho nên, nếu ông thay đổi mục đích bào chữa, chúng ta có thể tiết kiệm ...”.

“Không, thưa bà thẩm phán, tôi không thay đổi”.

Tessa Williams nhìn David chăm chăm. Ông ngang ngạnh quá. Rất nhiều người cho đó là một phẩm chất đáng quý”, bà ta chồm người về phía trước, “còn tôi thì không”.

“Thưa bà thẩm phán ...”.

“Ông đã buộc chúng ta phải đối mặt nhau trong một phiên tòa kéo dài ít nhất ba tháng hoặc lâu hơn”.

Brennan gật đầu. “Tốt đồng ý”.

“Xin lỗi, nếu các vị cảm thấy ...” David khẳng khẳng.

“Ông Singer”, bà thẩm phán lại không để anh nói hết, “tôi có thiện ý mời ông đến đây để cùng nhau tìm một hướng đi đúng. Nếu cứ theo cách ông dự định tiến hành thì thân chủ của ông có thể sẽ chết đấy”.

“Thôi nào, bà đang vội vàng đánh giá vụ án này mà không ...”.

“Vội vàng ư? Ông đã xem các bằng chứng chưa?”.

“Rồi, tôi ...”.

“Chúa ơi, DNA Và dấu tay của hung thủ, tức Ashley, có ở khắp các hiện trường. Tôi chưa bao giờ thấy trường hợp phạm tội nào lại rõ ràng đến thế. Nếu ông cứ khẳng khẳng đòi tiếp tục, có thể tòa án sẽ biến thành trò hề mất. Được, tôi sẽ không để chuyện này xảy ra đâu. Tôi không muốn phiên tòa của mình trở thành rạp xiếc. Hãy giải quyết nó ngay bây giờ đi, khi còn chưa muộn. Tôi hỏi ông một lần nữa, ông có đồng ý biện hộ cho thân chủ ông án chung thân không?”.

“Không!” David bướng bỉnh đáp.

Bà ta giận dữ nhìn anh. “Được. Gặp nhau vào tuần sau”.

Tự anh đã tạo ra kẻ thù cho chính mình.

17. Chương 15

Chương 15

San Jose nhanh chóng bị hâm nóng bởi bầu không khí sôi sục của phiên tòa xử Ashley. Giới truyền thông trên toàn thế giới lũ lượt kéo đến. Các khách sạn đều kín chỗ và không ít người phải trú chân ở các vùng ngoại vi Santa Clara, Sunnyvale và Palo Alto. Còn David thì thường xuyên bị đám ký giả săn đuổi.

“Ông Singer, xin ông vui lòng cho biết, có phải ông định bào chữa cho thân chủ ông vô tội?”.

“Ông có định đưa Ashley Patterson ra bục nhân chứng ...?”.

“Có phải đại diện tòa án đã đề nghị thỏa thuận về mục đích biện hộ?”.

“Bác sĩ Patterson sẽ khám bệnh cho con gái mình chứ ...?”.

“Tập chí của tôi sẵn sàng trả 50.000 dollars cho cuộc phỏng vấn với thân chủ của ông ...”.

Mickey Brennan cũng bị giới báo chí bám chặt.

“Ông Brennan, xin ông vui lòng nói vài lời về phiên tòa sắp tới?”.

Brennan mỉm cười rõ tươi trước ống kính truyền hình.

“Vâng. Tóm gọn trong năm chữ. Chúng tôi nhất định thắng. Xin miễn bàn luận gì thêm”.

“Khoan đã! Ông cô nghĩ cô ấy bị mất trí không ...?”.

“Án tử hình sẽ được đưa ra chứ ...?”

“Có phải ông cho rằng đây là một vụ dễ giải quyết?”.

David đã thuê một văn phòng ở gần tòa án, nơi anh có thể tiến hành phỏng vấn các nhân chứng và chuẩn bị cho các phiên xử. Anh cũng quyết định Sandra sẽ kết thúc công việc ở chỗ Jesse Quiller tại San Francisco, khi phiên tòa bắt đầu. Bác sĩ Salem cũng đã đến San Jose.

“Tôi muốn ông thôi miên Ashley lần nữa” David nói. “Hãy cố lấy thêm nhiều tin tức từ cô ấy và hai nhân cách kia, để chúng ta có đủ vốn liếng bước vào trận chiến”.

Họ đến nhà giam gặp Ashley.

Nàng đang cố gắng che giấu sự sợ hãi của mình. Trong con mắt David, trông nàng như một con hươu đã bị mắc vào cái bẫy của đám thợ săn hung ác.

“Chào Ashley. Cô còn nhớ bác sĩ Salem không?”.

Ashley gật đầu.

“Ông ấy sẽ thôi miên cô một lần nữa. Có vấn đề gì không?”.

Ashley dè dặt. Ông ấy sẽ nói chuyện với ... những người kia à?”.

“Đúng vậy. Cô không phản đối chứ?”.

“Không. Nhưng tôi ... tôi không muốn gặp họ”.

“Cô sẽ không gặp họ đâu”.

“Tôi ghét việc này lắm!” Ashley đột ngột hét lên giận dữ.

“Tôi hiểu”. David dịu dàng nói. “Đừng quá lo. Sẽ chóng xong thôi”. Anh gật đầu với bác sĩ Salem.

“Thả lỏng người ra, Ashley. Hãy nhớ xem việc này dễ dàng thế nào. Nhắm mắt lại và thư giãn đi. Cố gắng đừng nghĩ ngợi gì. Hãy lắng nghe giọng tôi.

Quên hết mọi chuyện khác đi. Cô đang rất buồn ngủ. Mắt cô bắt đầu nặng trĩu xuống.

“Cô muốn đi ngủ ... Đi ngủ ...”.

Mười phút trôi qua, bác sĩ Salem ra hiệu cho David:

David tiến đến gần Ashley.

“Tôi muốn gặp Alette. Cô có ở đó không Alette?”.

Và họ thấy gương mặt Ashley dần dần biến đổi như lần thôi miên trước. Sau đó, một giọng Italia êm dịu, ngọt ngào vang lên.

“Xin chào”.

“Chào Alette. Cô có khỏe không?”.

“Không. Quả là một thời kỳ mệt nhọc”.

“Mệt nhọc cả với chúng tôi nữa, “ David an ủi, “nhưng mọi việc rồi sẽ ổn cả thôi”.

“Hy vọng là vậy”.

“Alette, tôi muốn hỏi cô vài chuyện”.

“Si ...”.

“Cô có biết Jim Cleary không?”.

“Không”.

“Cô có biết Richard Melton không?”.

“Có” Giọng nàng thoáng chút buồn rầu. “Những chuyện ... xảy ra với anh ấy thật kinh khủng”.

David nhìn bác sĩ Salem. “Đúng vậy. Kinh khủng quá. Thế lần cuối cùng cô gặp Richard là khi nào?”.

“Tôi đến San Francisco để gặp anh ấy. Chúng tôi đi thăm Viện bảo tàng và sau đó cùng đi ăn tối trước khi ra về, Richard rủ tôi đến nhà anh”.

“Thế cô có đồng ý không?”.

“Không. Giá mà lúc ấy tôi đi, Alette nói với giọng hối hận, có thể sẽ cứu được anh ấy”. Nàng im lặng một lúc. “Chúng tôi chia tay và tôi quay lại Cupertino”.

“Và đó chính là lần gặp cuối cùng?”.

“Vâng”.

“Cảm ơn Alette”.

David đến gần Ashley hơn và gọi “Toni? Cô có ở đó không, Toni? Tôi rất muốn gặp cô”.

Trước mắt họ, gương mặt Ashley lại đổi sang một vẻ mới, gợi tình hơn nhưng cũng nanh nọc hơn. Và nàng bỗng cất cái giọng trong trẻo hát bài đồng dao khá quen thuộc với những vùng nông thôn nước Anh.

Nửa can gạo rẻ tiền Nửa cân mật ngào đường Trông chúng lại và chế biến Bóp, đi đời con chồng.

Nàng nhìn David. “Anh có biết tại sao tôi hay hát bài này không”.

“Không”.

“Bởi vì mẹ tôi rất ghét nó. Bà ấy ghét luôn cả tôi nữa”.

“Tại sao mẹ cô lại ghét cô?”.

“Ồ, dù sao bây giờ chúng ta cũng không thể hỏi bà ấy được, phải không?”.

Toni cười to. “Đối với bà ấy thì tôi không bao giờ làm được cái gì cho ra hồn cả. Mẹ anh là người thế nào, David?”.

“Bà là người phụ nữ tuyệt vời”.

“Anh thật may mắn. Tôi chắc là do tạo hóa đã an bài như vậy. Phải chăng Chúa trời đang đùa giỡn với chúng ta”.

“Cô có tin vào Chúa không? Cô có phải là người theo đạo không, Toni?”.

“Tôi không biết. Có thể Chúa có tồn tại. Nếu đúng như vậy, chắc là ông ấy phải cố những trò đùa kỳ lạ lắm? Alette là người sùng đạo. Cô ấy thường xuyên đi lễ nhà thờ”.

“Thế còn cô?”.

Toni cười khan. “Ồ, nếu cô ấy đi thì tôi cũng đi”.

“Toni, cô có cho rằng giết người là việc làm đúng không?”.

“Không, dĩ nhiên là không”.

“Nhưng ...”.

“Trừ khi anh bắt buộc phải làm như vậy”.

David và bác sĩ Salem nhìn nhau.

“Ý cô là gì?”.

Giọng nàng chợt thay đổi, trở nên dịu dàng hơn. “Ừ, anh biết đó, nếu anh phải tự bảo vệ bản thân. Nếu có ai định hãm hại anh”. Nàng bỗng trở lên bối rối.

“Nếu có ai định giở trò bẩn thỉu với anh”. Và liền đó, nàng lên cơn kích động.

“Toni ...” Nàng bắt đầu nức nở. “Tại sao họ không để tôi yên? Tại sao họ cứ phải ...?” Nàng khóc to hơn.

“Toni ...”.

Yên lặng.

“Toni ...”.

Không có Phản ứng gì.

Bác sĩ Salem nói, “Cô ta đi rồi. Để tôi đánh thức Ashley dậy”.

David thở dài. “Cũng được”.

Vài phút sau, Ashley mở mắt ra.

“Cô thấy thế nào?” David hỏi.

“Mệt quá. Mọi việc ... tốt cả chứ?”.

“Ừ. Chúng tôi đã gặp Alette và Toni. Họ ...”.

“Tôi không muốn biết đâu”.

“Cũng được. Sao cô không nghỉ đi nhỉ, Ashley?”

Chiều mai tôi sẽ quay lại gặp cô”.

Họ nhìn người cai ngục đưa Ashley đi.

Bác sĩ Salem nói. “Anh phải đưa cô ấy ra bục nhân chứng thôi, David. Điều này đủ sức thuyết phục tất cả các bồi thẩm đoàn trên thế giới.”.

“Tôi đã cân nhắc chuyện này rất nhiều rồi”.

David trả lời. “Tôi nghĩ là mình không thể”.

“Tại sao?”.

“Brennan, ông công tố viên, là một tay sát thủ đấy. Ông ta sẽ làm cô ấy hóa rồ lên mất. Tôi không thể làm vậy được”.

Hai ngày trước khi phiên xử sơ bộ diễn ra, David và Sandra ngồi ăn tối cùng vợ chồng Quiller.

“Chúng tôi đã đăng ký ở tại khách sạn Wyndham”. David nói. “Viên quản lý đã đặc biệt chiếu cố cho tôi, Sandra sẽ đến ở cùng tôi. Thị trấn này giờ đây chật cứng và ngột ngạt đến không chịu nổi”.

“Không hiểu khi phiên tòa chính thức diễn ra thì nó sẽ giống cái gì”. Emily cố pha trò.

Quiller nhìn David. “Tôi có thể giúp gì không?”.

David lắc đầu. “Tôi đang phải quyết định một vấn đề nhức óc đây có nên đưa Ashley ra bục nhân chứng không?”.

“Gay go đấy”. Jesse Quillier nói. “Đưa ra cũng dở mà không đưa ra cũng dở”.

Vấn đề là chắc chắn Brennan sẽ nhân cơ hội, biến Ashley Patterson thành một ác phụ dâm dăng, một quái vật giết người không ghê tay. Nhưng nếu không đưa ra, bồi thẩm đoàn sẽ có ấn tượng rằng họ đến phiên xử chỉ để đọc lời tuyên án.

Mặt khác, theo những gì cậu nói, nếu đưa Ashley ra, Brennan có thể sẽ giết chết cô ấy”.

“Brennan đã triệu tập các chuyên gia y khoa đến để phản đối MPD”.

“Vậy thì cậu phải làm cho họ tin chuyện đó là có thật”.

“Tôi cũng định như vậy” David trả lời. Anh có biết chuyện gì làm tôi bức mình nhất không? Đó là những trò hề. Còn nữa, tôi muốn đổi địa điểm xử án, nhưng rồi lại thôi vì quanh đi quẩn lại cũng chỉ có gần đây chỗ mà thôi. Anh còn nhớ hồi Johnny Carson diễn trên tivi không? Vui nhộn một cách độc địa thật đấy

nhưng lúc nào cũng để lại một hình ảnh đẹp trong lòng khán giả. Còn bây giờ, cách bọn diễn hài trên tivi toàn quân hiểm. Chúng sẵn sàng làm trò cười trên tính mạng của người khác.

“David?”.

“Gi cơ?”.

Jesse Quiller chậm rãi nói. “Mọi chuyện có vẻ sẽ tồi tệ hơn ta tưởng đấy.”.

Đêm trước phiên xử, David không tài nào ngủ nổi. Anh bắt lực trong việc ngăn chặn những ý nghĩ bị quan cứ cuộn lên trong đầu. Khi vừa thiếp đi anh nghe thấy một giọng nói. Mày đã làm cho thân chủ cuối cùng của mày bị chết.

Nếu người này nữa cũng chung kết quả đó thì sao?

David ngồi bật dậy, người đầm đìa mồ hôi.

Sandra mở mắt ra. Anh không sao chứ?”.

“Không. Có. Anh đang làm cái quái gì ở đây thế này. Việc anh phải làm là nói “không” với bác sĩ Patterson”.

Nàng nắm chặt lấy tay anh và khẽ nói vậy tại sao anh không làm?”.

Anh lầm bầm. “Em nói đúng. Anh không thể, Vậy thì thôi. Nào, sao anh không cố ngủ để sáng mai có sức mà chiến đấu.

“Ồ”.

Nhưng rồi anh vẫn thức trắng suốt đêm đó.

Thẩm phán Williams đã nhận xét đúng về báo giới. Họ vô cùng tàn nhẫn.

Phóng viên từ khắp nơi trên thế giới lũ lượt kéo đến, hăm hở săn tìm thông tin về một phụ nữ xinh đẹp bị kết tội giết nhiều mạng người một cách dã man.

Sự việc Mickey Brennan bị cấm không được nêu tên của Jim Cleary và Jean Claude Parent ra tòa đã được quyết định nhưng báo giới đã giải quyết vấn đề này giúp ông ta. Các chương trình nói chuyện trên tivi, các tạp chí cùng vô số các loại nhật báo khác nhau liên tục đăng các bài viết về nam nạn nhân đã bị sát hại vô cùng thâm hiểm ra sao. Mickey Brennan hết sức thỏa mãn.

Khi David xuất hiện cả đám đông lập tức chạy ủa tới. Cánh nhà báo quây chặt lấy anh.

“Ông Singer, ông có còn làm cho Kincaid, Turner, Rose ê Ripley không ...?”.

“Xin ông hãy nhìn đây, ông Singer ...”.

Có đúng là ông bị sa thải vì nhận cãi vụ này không ...?”.

“Xin ông kể đôi lời về Helen Woodman. Có phải ông đã thất bại trong vụ đó ...?”.

“Ashley Patterson có nói tại sao cô ấy lại ...”.

“Ông có định đưa thân chủ của ông ra bục nhân chứng ...”.

“Xin miễn bình luận”. David chỉ lạnh lùng đáp vậy.

Khi Brennan xuống ô tô ông ta cũng lập tức bị chặn lại.

“Ông Brennan, ông nghĩ thế nào về phiên tòa ...?”.

“Đã bao giờ ông buộc tội một nhân cách như thế ...?”.

Brennan mỉm cười cõi mở:

“Chưa. Tôi không thể chờ đợi để nói chuyện với.

tất cả bọn họ được. Họ có thể lập nên cả một câu lạc bộ bóng đá được mà”. Lại mỉm cười. “Tôi phải vào đây.” Tôi không muốn để bất kỳ một bị cáo nào phải chờ đợi”.

Đầu tiên là việc chọn lựa bồi thẩm đoàn. Sau khi thẩm phán Williams, trong cương vị chánh án, đưa ra câu hỏi, lần lượt Davill và Brennan trình lên những yêu cầu, những đòi hỏi của mình về thành phần đó. Đối với những người đến “xem” phiên tòa, việc lựa chọn bồi thẩm đoàn coi ra quá đơn giản. Chọn cho mình một người có vẻ mang cùng quan niệm về vụ án với mình. Thực ra, việc này được tiến hành rất cẩn thận và không kém phần gay gắt. Những người có kinh nghiệm không bao giờ đưa ra những câu hỏi mà câu trả lời chỉ đơn thuần là có và không. Họ luôn hỏi những câu hỏi chung chung để buộc người bị hỏi phải nói nhiều và qua đó khó tránh khỏi sẽ bộc lộ một vài sơ hở nào đó để người hỏi dễ bề quyết định.

Mục tiêu của Brennan và David hoàn toàn khác nhau. Trong vụ này, Brennan cần một bồi thẩm đoàn có đàn ông chiếm đa số, những người đàn ông đã trở nên phần nộ, ghê tởm trước việc một phụ nữ đã đâm chết lại còn thiên các nạn nhân của mình. Mọi câu hỏi của Brennan đều nhằm tìm ra những người có lối suy nghĩ truyền thống, những người không mấy tin vào chuyện ma quỷ hoặc những chuyện kỳ quặc khác. Còn David thì lại nhằm đến những đối tượng ngược lại.

“Ông là Harris phải không? Tôi là David Singer. Tôi đại diện cho bị cáo.

Đã bao giờ ông có mặt trong một bồi thẩm đoàn chưa, ông Harris?”

“Chưa.”

“Tôi đánh giá cao việc ông bỏ thời gian để tham gia vào vụ xử này”.

“Sẽ thú vị đấy, những án mạng kiểu đó”.

“Vâng, tôi cũng nghĩ như vậy”.

“Thực ra thì tôi chờ dịp này từ lâu rồi”.

“Thật không, thưa ông?”.

“Thật”.

“Ông làm việc ở đâu, ông Harris?”.

“Ngành thép Liên bang”.

“Tôi nghĩ rằng ông và các bạn ông đã bàn rất nhiều về vụ án..”.

“Đúng vậy”.

“Chuyện này cũng dễ hiểu. Dường như tất cả mọi người đều bàn về nó. Thế ý kiến chung là gì? Có phải các bạn ông đều nghĩ rằng Ashley Patterson có tội?”.

“Đúng. Tôi buộc lòng phải nói vậy”.

“Bản thân ông thì có nghĩ thế không?”.

“Ồ, có vẻ chắc chắn là như vậy”.

Nhưng ông có sẵn sàng nghe tất cả những lời biện hộ trước khi quyết định không?”.

“Có, Toni nhất định nghe”.

“Ông thích đọc cái gì, ông Harris?”.

“Tôi không phải là người ham mê sách vở. Tôi chỉ thích đi cắm trại, săn bắn và câu cá thôi”.

“Một người hướng ngoại. Thế khi ông nghỉ đêm ngoài trời và ngắm nhìn các vì sao, có bao giờ ông nghĩ là sẽ có một nền văn minh nào khác trên đó không?”.

“Anh muốn nói đến những cái VFO điên rồ đấy hả? Tôi chẳng bao giờ tin vào mấy chuyện vớ vẩn đó hết”.

David quay sang bà Williams. “Loại, thưa bà thẩm phán ... Một người khác”.

“Lúc rồi rồi ông thường làm gì, ông Allen?”.

“Ồ tôi đọc sách hoặc xem tivi”.

“Tôi cũng thích những cái đó. Thế ông thường xem chương trình gì?”.

Một số chương trình hấp dẫn đêm thứ năm.

Khó lựa chọn quá. Bọn truyền hình có vẻ rất khoái cái trò phát các chương trình hay vào cùng một lúc”.

“Đúng. Thật là vớ vẩn quá. Ông có bao giờ xem X – Files không?

“Có Bọn trẻ con nhà tôi thích lắm”.

“Thế còn Sabrina- phù thủy tuổi ngây thơ?”.

“Có Chúng tôi cùng xem nó. Tuyệt vời đấy”.

“Thế ông hay đọc sách gì?”.

“Anne Rice, Stephen King ...”.

Lại một người nữa.

“Ông thích xem chương trình nào trên tivi, ông Meyer?”.

“60 phút, Tin tức một. giờ, với Jim Lehrer phim tài liệu ...”.

“Thế ông hay đọc sách gì?”.

“Lịch sử và chính trị”.

“Cảm ơn ông”.

Loại.

Chánh án Williams ngồi trên ghế, lắng nghe từng câu hỏi, khuôn mặt không biểu lộ chút cảm xúc gì. Nhưng David có thể cảm thấy sự phản đối hiện rõ mỗi lúc bà nhìn anh.

Khi người cuối cùng đã được lựa chọn, bồi thẩm đoàn bao gồm bảy đàn ông và năm phụ nữ.

Brennan nhìn David đắc thắng. Người chắc chắn thất bại thôi.

18. Chương 16

Chương 16

Sáng sớm ngày phiên tòa chính thức diễn ra David đến gặp Ashley tại nhà giam. Nàng gần như sắp hóa điên lên.

“Tôi không thể tiếp tục được nữa. Bảo họ hãy để tôi yên”.

“Ashley, mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi. Chúng ta phải đối mặt với họ và chúng ta sẽ giành chiến thắng”.

“Anh không biết ...Anh không biết tôi cảm thấy như thế nào đâu. Như đang sống trong địa ngục vậy”.

“Chúng tôi sẽ đưa cô ra khỏi nơi đó. Đây chỉ là bước đầu thôi”.

Nàng thốt thức:

“Tôi sợ họ sẽ làm những chuyện tồi tệ với tôi.”.

“Tôi sẽ không để họ làm vậy với cô đâu”. David quả quyết “Tôi muốn cô phải tin vào tôi. Hãy nhớ, cô không phải chịu trách nhiệm gì về những vụ án đó cả. Cô không hề làm sai điều gì. Họ đang đợi chúng ta đó”.

Nàng hít một hơi dài. “Được. Tôi nhất định sẽ vượt qua. Tôi nhất định sẽ vượt qua. Tôi nhất định sẽ vượt qua.”.

Ngồi ở hàng ghế đầu tiên là bác sĩ Steven.

Patterson. Ông nhắc đi nhắc lại với đám nhà báo bao quanh phòng xử án chỉ một câu duy nhất:

“Con tôi vô tội”.

Phía sau vài hàng là Jesse và Emilly Quiller, họ đến để ủng hộ David về mặt tinh thần.

Ở bàn công tố là Mickey Brennan và hai trợ lý:

Susan Freeman và Eleanor Tucker.

Sandra và Ashley ngồi ở bàn luật sư biện hộ, giữa họ là David. Hai người phụ nữ đã gặp nhau vào tuần trước.

“David, anh có thể nhìn Ashley và hiểu rằng cô ấy vô tội”.

“Còn em, em hãy nhìn vào các bằng chứng Ashley để lại trên các xác chết và hiểu rằng cô ấy đã giết họ. Nhưng giết họ và phạm tội lại là hai phạm trù hoàn toàn khác. Tất cả những gì anh phải làm bây giờ là thuyết phục cho bằng được bồi thẩm đoàn tin theo những gì anh đã tin”.

Thẩm phán Williams bước vào và tiến về chỗ của mình. Viên mô tòa hô, “Tất, cả đứng dậy.

Phiên tòa chính thức bắt đầu. Thẩm phán Tessa Williams sẽ là chánh án, chủ tọa phiên tòa”.

Quan tòa Williams nói. “mời các vị ngồi. Đây là vụ Nhân dân California chống lại Ashley Patterson. Bắt đầu”. Bà quay sang” Brennan. “Ông công tố có phát biểu lời mở màn không”?

Mickey Brennan đứng lên. Có, thưa chánh án”. Ông quay nhìn về bồi thẩm đoàn rồi đi lại phía họ. “Xin chào. Các vị biết đấy thưa các quý ông quý bà, bị cáo cũng có mặt trong phiên tòa này bị buộc tội là hung thủ của ba vụ án mạng”. Ông ta hất đầu về phía Ashley. “Bây giờ cô ta đang trong dáng vẻ một phụ nữ trẻ, ngây thơ, yếu đuối. Nhưng chúng tôi sẽ chứng minh cho các vị thấy đằng sau cái mặt nạ đó là một kẻ giết người lạnh lùng, dã man và có tính toán đối với ba nạn nhân vô tội. Để tránh bị phát hiện, mỗi lần gây án ta lại dựng một cái tên khác nhau. Ấ biết rất rõ mình đang làm gì. Đó là một sát thủ máu lạnh. Lần lượt, tôi sẽ trình ra cho các vị thấy tất cả những gì chứng tỏ bị cáo đang ngồi kia là có tội. Xin cảm ơn.”.

Ông ta về chỗ ngồi.

Chánh án Williams nhìn sang David. “Ông luật sư biện hộ có phát biểu gì không?”.

“Có, thưa chánh án”. David đứng lên, hướng về phía bồi thẩm đoàn. Anh hít một hơi thở sâu.

“Thưa các quý ông quý bà, trong phiên tòa này, tôi sẽ chứng minh cho các vị thấy rằng Ashley Patterson không hề phải chịu trách nhiệm về những vụ án mà ngài công tố đã buộc vào thân chủ tôi. Ashley không có động cơ để giết bất kỳ một người nào, thậm chí còn có người cô ấy không hề hay biết. Thân chủ của tôi cũng là một nạn nhân. Cô ấy là nạn nhân của căn bệnh MPD hay còn gọi là rối loạn đa nhân cách, căn bệnh mà ngay bây giờ tôi sẽ giải thích cho quý vị được rõ”.

Anh liếc nhanh chánh án Williams và bình tĩnh nói tiếp. “MPD là một căn bệnh hoàn toàn có thật. Đó là khi có những nhân cách khác, hay chúng ta tạm gọi là những khách thể, thay thế cho người chủ và nắm quyền kiểm soát các hành động của chủ thể. MPD đã xuất hiện từ rất lâu.

Benjamin Rush, thầy thuốc và cũng là người đã ký vào bản Tuyên ngôn độc lập đã từng nhắc đến MPD trong các bài giảng của mình. Rất nhiều hiện tượng, sự việc liên quan đến MPD đã được xem xét một cách nghiêm túc trong suốt thế kỷ 19 và ngay cả ở thế kỷ của chúng ta thế kỷ 20”.

Brennan ngồi nghe David nói với nụ cười giễu cợt trên môi.

“Chúng tôi sẽ cho các vị thấy rằng đó chỉ là do các nhân cách khác nhau trong con người Ashley Patterson thực hiện các vụ giết người, còn chính bản thân Ashley không hề có lý do gì để hành động như vậy cả. Không hề. Cô ấy hoàn toàn không làm chủ được bản thân nên không thể chịu trách nhiệm. Trong suốt thời gian diễn ra phiên xử, sẽ có hàng loạt các chuyên gia y khoa lỗi lạc trình bày chi tiết về MPD. Thật may mắn, căn bệnh này hầu như có thể chữa khỏi”.

Anh nhìn thẳng vào mặt các thành viên bồi thẩm đoàn. “Ashley Patterson không kiểm soát được hành động của mình, và nhân danh công lý chúng tôi đề nghị Ashley Patterson không bị kết tội về những tội ác mà chính Ashley không hề nhúng tay vào”.

David ngồi xuống.

Chánh án Williams nhìn Brennan, “Ông đã sẵn sàng chưa?”.

Brennan đứng dậy. Rồi, thưa quan tòa. Ông ta khẽ nhếch mép cười với hai cộng sự rồi tiến đến trước mặt bồi thẩm đoàn. Ông ta đứng đó và bắt thần ợ lên một tiếng rất to. Tất cả bồi thẩm đoàn đều nhìn sững ông ta với vẻ ngạc nhiên.

Brennan nhìn họ ra vẻ bối rối rồi bỗng tươi hân nét mặt.

“Ồ, tôi hiểu rồi. Các người đang đợi tôi nói. Tôi xin lỗi. Ồ, tôi không nói đâu vì tôi không làm chuyện đó. Một nhân cách khác của tôi, gã Pete, mới là người tiến hành”.

David giận dữ đứng bật dậy. Phản đối. Thưa quý tòa, đây là sự lảng nhục ...”.

“Phản đối hữu hiệu”.

Nhưng mọi sự đã xong.

Brennan ném cho David một nụ cười kẻ cả rồi quay lại phía bồi thẩm đoàn.

“Tôi đoán rằng từ vụ xử phù thủy Salem 300 năm trước đến bây giờ chẳng hề có luật sư nào bào chữa như vậy cả”. Ông ta quay sang nhìn Ashley. “Tôi không làm chuyện đó. Không, thưa các ngài. Đó là quỷ sứ bắt tôi phải làm vậy”.

David lại chồm dậy. “Phản đối; ông ta ...”.

“Phản đối vô hiệu”.

David gieo mình xuống ghế.. Brennan bước gần đến bồi thẩm đoàn hơn.

“Tôi xin thề với các vị rằng tôi sẽ chứng minh được bị cáo có chủ ý giết và thiến ba người đàn ông Dennis Tibble, Richard Melton và đồn phó Sam Blake.

Ba người! Bất chấp những gì ông luật sư biện hộ nói. Ông ta quay lại, chỉ vào Ashley. “Chỉ có một bị cáo ngồi đây và cô ta là người bì tình nghi. Ông Singer gọi đó là gì nhỉ?”.

“Rối loạn đa nhân cách à? Vâng, tôi có đưa đến một số bác sĩ tài năng và họ sẽ cho các vị thấy lối cãi đó chẳng có ý nghĩa gì cả. Nhưng trước hết xin mời các vị nghe một vài người:..”.

Brennan quay lại nhìn chánh án Williams.

“Xin phép được gọi nhân chứng đầu tiên. Nhân viên đặc biệt Vincent Jordan”.

Một người đàn ông hói đầu, vóc người tầm thước đứng dậy và tiến về chỗ dành cho nhân chứng.

Người mô tòa nói. “Xin nói đầy đủ họ tên và đánh vần để tôi ghi âm”.

“Nhân viên đặc biệt Vincent Jordan. J-o-r-d-o- a-n.”.

Brennan đợi ông ta thề xong và ngồi xuống.

“Ông đang làm việc tại Cục điều tra liên bang ở thủ đô Whashington phải không?”.

“Vâng, thưa ông”.

Công việc chuyên môn của ông ở FBI trả lời.

“Ông Jordan?”.

“Tôi ở bộ phận xét nghiệm vân tay”.

Ông làm việc này bao lâu rồi?

“15 năm”:

năm cơ à? Trong thời gian đó đã lần nào ông gặp trường hợp tự tạo dấu tay để giống hệt như dấu tay người khác chưa?”.

“Chưa, thưa ông”.

Hiện nay ở FBI có lưu lại bao nhiêu dấu tay?”.

“Theo tính toán cuối cùng thì có khoảng hơn 250 triệu, nhưng chúng tôi vẫn tiếp nhận đến 34.000 dấu tay mỗi ngày”.

“Và không có cái nào giống cái nào chứ?”.

“Không, thưa ông”.

“Làm thế nào để ông nhận ra được các dấu tay?”.

Chúng tôi dùng bảy mẫu vân tay khác nhau để phân biệt. Vân tay thì không ai giống ai cả.

Chúng được hình thành từ trước khi người ta sinh ra và tồn tại suốt một đời người. Ngoại trừ gặp tai nạn hoặc cố tình tẩy xóa vân tay mình mất hoặc sai biệt đi, song không bao giờ có chuyện vân tay giống nhau”.

Ông Jordan, ông đã nhận diện được dấu tay tìm thấy tại hiện trường của ba vụ án mà bị các hiện có mặt tại phiên tòa này bị tình nghi là hung thủ, phải không?”.

“Phải. Chúng tôi đã nhận ra được”.

“Và ông cũng nhận được dấu tay của bị cáo Ashley Patterson rồi, phải không?”.

“Vâng, thưa ông”.

“Ông đã kiểm tra chúng chưa”.

“Rồi”.

“Xin ông vui lòng cho biết kết luận”.

“Các dấu tay tìm thấy tại hiện trường và dấu tay của Ashley Patterson hoàn toàn trùng khớp”.

Trong phòng nổi lên những tiếng xì xào.

“Trật tự! Trật tự!” Chánh án đập mạnh búa, quát lên.

Brennan đợi cho đến khi tiếng ồn lắng xuống.

“Chúng giống hệt nhau à.” “ Ông có lẩm lẩn gì không, ông Jordan? Có” sơ suất gì không?”:

“Không, thưa ông. Tất. cả các dấu tay đều rõ ràng và dễ nhận ra”.

Chúng ta đang nói về dấu tay để lại ở hiện trường ba vụ án Dennis Tibble, Richal Melton và đồn phó Sam Blake đây chứ”.

“Vâng, thưa ông”.

“Và dấu tay của bị cáo Ashley Patterson đã được tìm thấy ở đó”?

“Đúng vậy”.

“Và ông có nghĩ đến một sự lẩm lẩn nào không?”.

“Không”.

“Cảm ơn, ông Jordan”. Brennan quay sang David. “Tới lượt ông”.

David ngồi yên một lát rồi đứng dậy đi đến gần bục nhân chứng.

“Nhân viên đặc biệt Jordan, khi ông kiểm tra các dấu tay, có bao giờ gặp trường hợp cố ý tẩy xóa hoặc, cắt, bỏ, vân, tay trên ngón tay để che giấu tội ác của mình không?”.

“Có, nhưng chúng tôi thường dùng các máy laze cường độ mạnh để khôi phục chúng”.

“Ông có làm thế trong vụ Pattlson này không?”.

“Không, thưa ông”.

“Tại sao vậy?”.

“Ồ” như tôi đã nói ... tất cả các dấu tay đều rõ ràng”.

David liếc nhìn bồi thẩm đoàn. “Vậy ý ông muốn nói là bị cáo không hề cố ý tẩy xóa hoặc sửa chữa dấu tay của mình.”.

“Đúng vậy”.

“Cảm ơn. Tôi không còn gì để hỏi”. Anh quay ngang phía bồi thẩm đoàn.

“Ashley Patterson không cố ý thấy đổi dấu tay của mình vì cô ấy vô tội và”.

Chánh án Williams gõ búa. “Đủ rồi, ông luật sư biện hộ. Ông sẽ có cơ hội để bào chữa cho thân chủ của mình”.

David quay lại chỗ ngồi.

Brennan nói với Jordan. “Xin cảm ơn ông”.

Nhân viên FBI trở về chỗ ngồi của mình.

Brennan nói tiếp. “Tôi xin mời nhân chứng thứ hai, Satanley Clarke”.

Một người đàn ông trẻ tuổi tóc dài tiến vào phòng xử án. Anh ta đi thẳng tới bục nhân chứng.

Sau khi tuyên thệ xong, anh ta ngồi xuống.

Brennan bắt đầu hỏi. “Ông làm nghề gì, ông Clarke?”.

“Tôi làm ở Trung tâm Công nghệ sinh học quốc gia. Nghề chính của tôi là nghiên cứu”.

“Đối với những người không chuyên như chúng tôi thì có thể hiểu đó là DNA.”.

“Đúng vậy, thưa ông”.

“Ông làm việc ở đó bao lâu rồi?”.

“Bảy năm”.

“Chức vụ của ông là gì?”.

“Giám sát viên”.

“Bảy năm, tôi cho là ông đã có rất nhiều kinh nghiệm trong việc thử DNA?”.

“Có thể coi như vậy. Bởi tôi vẫn làm việc đó hàng ngày Brennan liếc nhìn bồi thẩm đoàn. “Tôi nghĩ rằng tất cả chúng ta đều biết đến tầm quan trọng của DNA”. Ông ta chỉ xuống đám đông dự khán.

“Liệu một nửa số người ngồi kia có DNA giống hệt nhau chứ?”.

“Dĩ nhiên là không. Nếu chúng ta lấy các mẫu DNA và phân tích theo các cơ sở dữ liệu thì cứ 500 tỷ người mới thấy một người có DNA giống như một người khác”.

Brennan làm vẻ kinh ngạc. “Một trong 500 tỷ ông Clarke, làm thế nào để lấy DNA từ một hiện trường vụ án?”.

“Rất nhiều cách. Chúng tôi lấy DNA từ nước bọt, tinh dịch, dịch âm đạo, máu, tóc, răng, tủy xương ... và chỉ từ một trong những thứ đó thôi cũng đủ tìm ra một con người!”.

“Đúng vậy”.

“Ông đã so sánh DNA tìm thấy trong ba vụ án Dennis Tibble; Richarl Melton và Sanluel Blake chưa?”.

“Rồi”.

“Và ông cũng nhận được mẫu tóc của bị cáo Ashley Ptterson rồi chứ?”.

“Tôi đã nhận được”. “Thế sau khi so sánh DNA từ hiện trường các vụ án và DNA của bị cáo, kết quả thế nào?”.

“Chúng giống hệt nhau”.

Phản ứng từ phía đám đông lại trở dậy.Ồn ào hơn lần trước.

“ Chánh án Williams gõ búa. “Trật tự! Giữ im lặng, nếu không tất cả sẽ phải ra ngoài”.

Brennan đợi cho đến khi căn phòng hoàn toàn im lặng trở lại. “Ông Clarke, có phải ông muốn nói DNA lấy từ mỗi hiện trường mỗi vụ án và DNA của bị cáo hoàn toàn giống nhau?”.

Brennan cố ý nhấn mạnh ở từ cuối cùng.

“Vâng, thưa ông”.

Brennan liếc về phía Ashley đang ngồi rồi hỏi tiếp! Thế có bao giờ bị lẫn không? Giả sử như là DNA trong những vụ án này không được quản lý tốt và không còn giá trị”.

“Không, thưa ông. Các mẫu DNA ở cả ba vụ án này đều được niêm phong và bảo quản vô cùng cẩn thận”.

“Vậy là không còn nghi ngờ gì nữa. Bị cáo đã giết chết ba ...?”.

David bật dậy. “Phản đối, thưa quý tòa. Ông công tố viên có ý định ...”.

“Phản đối hữu hiệu”.

David ngồi xuống.

“Cảm ơn ông Clarke”. Brennan quay sang David:

“Tôi không còn gì để hỏi”.

“Tôi cũng không có gì để hỏi”.

Bồi thẩm đoàn ngạc nhiên nhìn anh Brennan cũng ngạc nhiên nhắc lại.

“Không có gì để hỏi? Rồi ông ta quay sang nhân chứng.

“Anh có thể về chỗ”.

Sau đó ông ta nhìn bồi thẩm đoàn và nói.

“Tôi rất kinh ngạc vì luật sư biện hộ đã không hỏi gì nhân chứng, bởi vì điều đó chứng tỏ rằng bị cáo đã giết và thiến ba nạn nhân, và ...”.

David đứng lên. “Thưa quý tòa ...”.

“Phản đối hữu hiệu:

Ông Brennan, ông đã vượt quá giới hạn đấy”.

“Tôi xin lỗi, thưa quý tòa. Tôi không còn gì để nói”.

Ashley đang sợ hãi nhìn David.

Anh thì thầm:“Đừng lo. Sẽ chóng kết thúc thôi”.

Thêm vài nhân chứng được hỏi vào buổi chiều hôm đó và lời khai của họ đều rất bất lợi cho Ashley.

“Người trông coi tòa nhà đã gọi ông đến căn hộ của “Dennis Tibbie phải không, thanh tra Lightman?”.

“Đúng vậy!”.

“Xin cho biết ông đã thấy gì ở đó”.

Quang cảnh vô cùng bừa bộn. Máu chảy đầy căn phòng”.

“Thế còn tình trạng của nạn nhân?”.

“Bị đâm chết và bị thiến”.

Brennan nhìn bồi thẩm đoàn, cố làm ra vẻ ghê sợ. “Bị đâm chết” và bị thiến?

“ Thế ông có tìm thấy bằng chứng gì không?”.

“Ồ, có nạn nhân đã làm tình trước khi bị giết. Chúng tôi có tìm thấy dịch âm đạo và nhiều dấu tay.

“Vậy tại sao ông không ngay lập tức cho bắt một ai đó?”.

“Dấu tay ở hiện trường không phù hợp với bất kỳ dấu tay nào chúng tôi có trong hồ sơ, nên đành phải chờ đợi”.

“Nhưng đến khi các ông nhận được mẫu dấu tay và DNA của Ashley Patterson, tất cả đều trùng khớp chứ?”.

“Đúng vậy. Tất cả giống hệt nhau”.

Bác sĩ Patterson ngày nào cũng có mặt tại phiên tòa. Ông ngồi ở hàng ghế đầu tiên, ngay sau chỗ ngồi của bị cáo. Mỗi khi ông đến hoặc rời khỏi phòng xử đều bị đám ký giả vây chặt lấy.

“Bác sĩ Patterson, ông nghĩ thế nào về phiên tòa?”.

“Tiến triển rất tốt”.

“Theo ông thì chuyện gì sẽ xảy ra?”.

“Con gái tôi sẽ được chứng minh là vô tội”.

Một buổi chiều muộn, khi David và Sandra về đến khách sạn, có một thông điệp đang chờ sẵn họ. “Xin hãy gọi đến ông Kwopg ở ngân hàng”.

Hai vợ chồng nhìn nhau. “Đến lúc phải trả tiền tiếp rồi ư?” Sandra hỏi.

“Ừ, Khi vui vẻ thì thời gian trôi qua thật nhanh”. David nói một cách khô khan. Rồi anh nghĩ ngợi giây lát. “Phiên tòa sẽ kết thúc sớm thôi. Chúng ta còn đủ tiền trong tài khoản để trả cho họ tháng này”.

Sandra lo lắng nhìn anh. “David, nếu chúng ta không trả đủ thì sẽ mất hết sao?”.

“Đúng. Nhưng em đừng lo. Ở hiền nhất định sẽ gặp lành”.

Và anh nghĩ đến Helen Woodman.

Brian Hill ngồi vào ghế nhân chứng sau khi đã tuyên hệ xong. Brennan tặng cho anh một nụ cười thân thiện.. “Xin cho biết ông đang làm gì, ông Hill?”.

“Vâng. Tôi là bảo vệ tại bảo tàng De Young ở San Francisco”.

“Đây hẳn là một công việc thú vị”.

“Vâng, nếu ông yêu nghệ thuật. Tôi rất mê hội họa”.

“Ông đã làm việc này bao lâu rồi?”.

“Bốn năm”.

“Có nhiều người thường xuyên đến bảo tàng không? Ý tôi là người ta đến, đi rồi lại đến và đi nhiều lần ấy?”.

“Ồ, có”.

“Vậy tôi đoán rằng sau nhiều lần như thế họ sẽ quen biết với ông hay ít ra thì ông cũng quen mặt họ?”

“Đúng vậy”.

“Và người ta nói rằng các họa sĩ được phép sao chép tranh trong bảo tàng”.

“Đúng vậy. Có rất nhiều họa sĩ đến đó”.

“Ông có quen ai trong số họ không, ông Hill?”.

“Có và chúng tôi dễ trở nên thân thiện hơn sau một thời gian”.

“Ông có quen một người tên là Richal Melton không?”.

Brian Hill thở dài. “Có. Anh ấy rất có tài.”

“Có tài, nên ông đã nhờ anh ta dạy ông vẽ?”

“Đúng”.

David đứng lên. “Thưa quý tòa, thật là nực cười, tôi không hề thấy chuyện này có gì liên quan đến vụ án cả. Nếu ông Brennan.”

Xin đừng gấp, thưa quý tòa. Tôi muốn ông Hill đây có thể nhận rõ nạn nhân qua hình ảnh và tên tuổi. Sau đó sẽ nói cho chúng ta biết nạn nhân có liên quan đến ai”.

“Phản đối vô hiệu. Ông công tố có thể tiếp tục”.

“Và anh ta nhận lời chứ?”

“Vâng, khi nào anh ta rỗi”.

“Khi nạn nhân Melton đến bảo tàng, có bao giờ ông thấy anh ta đi cùng một phụ nữ trẻ không?”

“Lúc đầu thì không. Nhưng sau đó hình như anh ấy đã gặp đúng người thích hợp và tôi thường thấy hai người đi với nhau”.

“Tên cô ấy là gì?”

“Alette Peters”.

Brennan tỏ ra bối rối. “Alette Peters? Ông có chắc là cái tên này không?”

“Có thưa ngài. Đó là tên mà anh ấy giới thiệu cô ta với tôi”.

“Vâng”. Anh ta chỉ Ashley. — “Cô ta ngồi ở kia”.

Brennan nói. “Nhưng đó không phải Alette Peters. Đó là bị cáo Ashley Patterson”.

David lại đứng lên. “Thưa quý tòa, chúng tôi đã nói rằng Alette Peters chỉ là một phần của vụ án này thôi. Cô ta là một trong những nhân cách điều khiển Ashley Patterson và ...”.

“Phản đối vô hiệu. Ông Brennan, ông có thể tiếp tục”.

“Bây giờ, ông Hill, ông có tin chắc rằng bị cáo đang ngồi kia với cái tên Ashley Patterson, thực sự có quen biết Richard Melton với cái tên là Alette Peters?”

“Đúng vậy”.

“Và không nghi ngờ gì họ là một?”

Brian Hill lưỡng lự. “Ồ” ...vâng, họ chỉ là một người”.

“Và ông đã gặp cô ta đi cùng Richard Melton trong ngày anh ta bị giết?”

“Vâng”.

“Cảm ơn ông”. Brennan quay sang David. “Tới lượt ông”.

David đứng dậy và chậm rãi tới gần bục nhân chứng. “Ông Hill, tôi nghĩ rằng trách nhiệm bảo vệ ở một nơi lưu giữ các tác phẩm nghệ thuật trị giá hàng trăm triệu dollar là rất quan trọng?”

“Vâng, thưa ông”.

“Và để trở thành một người bảo vệ tốt, ông phải nhận biết được những sự khác nhau thường xảy ra ở đó?”

“Đúng vậy”.

“Ông phải nhận biết được mọi chuyện xảy ra?”

“Đúng vậy”.

Ông nói rằng khả năng nhận biết của ông đã trải qua một quá trình rèn luyện lâu dài?

“Vâng, đúng vậy”.

“Tôi hỏi như thế bởi vì tôi nhận thấy khi ông Breunan hỏi ông có phải Ashley Patterson là người đi cùng Richard Melton không, ông đã tỏ ra lưỡng lự.

Ông không thật chắc à?”.

Anh ta im lặng một lát. “Hầu như là chắc chắn, nhưng họ vẫn có vài nét khác nhau”.

Ở điểm nào vậy, ông Hill?”.

“Alette Paters rất có vẻ Italia, và cô ta cũng nói giọng Italia. Hơn thế trông cô ta trẻ hơn bị cáo”.

“Chính xác, ông Hill. Người mà ông gặp ở san Francisco là một nhân cách khác của Ashley Patterson. Cô ấy sinh ra ở Rome và trẻ hơn đến tám tuổi ...”.

Brennan giận đi đứng dậy. “Phản đối”.

David quay lại phía chánh án Williams. “Thưa. quý tòa, tôi ...”.

“Hai vị làm ơn đến gần đây?” David và Brennan cùng tiến tới. Tôi rất không muốn phải nhắc nhở ông thêm một lần nữa, ông “Singer. Sẽ đến lượt luật sư biện hộ sau khi ông công tố công việc Từ giờ đến lúc đó, xin ông ngừng ngay cái việc thanh minh cho thân chủ của mình.”.

Đến lượt Bernice Jenkins làm nhân chứng.

“Xin cô cho biết nghề nghiệp của mình, cô Jenkins?”.

“Tôi phục vụ tận nhà hàng”.

“Nhà hàng nào vậy?”.

“Nhà hàng trong bảo tàng De Young”.

“Quan hệ của cô với Richard Melton thế nào?”.

“Chúng tôi là bạn tốt”.

“Xin cô nói rõ thêm”.

“Ồ, đầu tiên thì tình cảm của chúng tôi rất nồng thắm, hay nói cách khác là lãng mạn, nhưng sau đó lại nguội dần đi. Có cái gì đó đã xảy ra”.

Sau nữa thì sao?

“Chúng tôi trở nên giống như anh em vậy. Ý của tôi là, chúng tôi tâm sự với nhau tất cả mọi vấn đề của mình”.

“Có bao giờ anh ấy kể về bị cáo không”.

“Ồ ...có nhưng cô ấy mang một cái tên khác”.

“Tên gì?”.

“Alette Peters”.

“Nhưng anh ấy hẳn biết rõ tên thật của cô ta là Ashley patterson?”.

“Không. Anh ấy nghĩ tên cô ta là Alette Peters”.

“Ý của cô là cô ta đã lừa gạt Richard Melton?”.

David đứng phắt dậy. “Phản đối”.

“Phản đối hữu hiệu. Ông không được phép mớm cung cho nhân chứng, ông Brennan”.

“Xin lỗi, thưa quý tòa”. Brennan quay lại với Bemice Jenkins. “Anh ta có kể với cô về cô Alette Peters này, nhưng cô đã bao giờ thấy họ đi cùng nhau chưa?”.

“Có. Một hôm anh ấy đưa cô ta đến nhà hàng và giới thiệu hai chúng tôi với nhau”.

“Có phải cô đang nói đến bị cáo. Ashley Patterson?”.

“Vâng. Chỉ có điều cô gái đi cùng Richard lại xưng tên mình là Alette Petere”.

Gary King ngồi vào ghế nhân chứng.

Brennan hỏi. “Anh là bạn cùng phòng với Richard Melton phải không?”.

“Vâng”.

“Các anh cũng là bạn nhau chứ? Anh có thường xuyên đi chơi với nạn nhân không?”.

“Có Chúng tôi là cặp bài “trùng mà”.

“Thế anh Melton có đặc biệt để ý đến một phụ nữ trẻ nào không?”.

“Có”.

“Anh có biết tên cô ta không?”, “Có Richard khoe tên bạn gái mình là Alette Peters”.

“Anh có trông thấy cô ta trong phòng xử án này không?”.

“Có Cô ta ngồi ở kia”.

“Người anh đang chỉ là bố cáo Ashley Patterson, anh có nhìn nhầm không “Không”.

“Khi anh về nhà, hôm vụ án xảy ra, anh phát hiện thấy xác của Richard Melton trong phòng?”.

“Đúng như vậy”.

“Tình trạng như thế nào?”.

“Máu me đầm đìa”.

“Cái xác bị rách nát chứ?”.

Một cái rùng mình. “Vâng, thưa ông. Thật là kinh khủng”.

Brennan liếc mắt thăm dò phản ứng của bồi thẩm đoàn. Đúng như những gì ông ta mong đợi.

“Sau đó anh làm gì?”.

“Tôi gọi cảnh sát”.

“Cảm ơn”. Ông ta quay sang David. “Tới ông”.

David đứng lên và đến gần Gary King.

“Hãy kể cho chúng tôi nghe về Richard Melton. Anh ta là người như thế nào?”.

“Rất tuyệt”.

“Anh ta có nóng nảy không? Có hay gây gổ đánh nhau không?”.

“Richard à? Không. Hoàn toàn ngược lại. Rất, trầm tĩnh và còn có phần rụt rè”.

“Nhưng anh ta lại thích loại đàn bà buông thả và tràn đầy nhục dục chứ?”.

Gary ngạc nhiên nhìn David. “Không hề. Richard thích những phụ nữ trầm lặng, nhẹ nhàng”.

“Anh ta và Alette có hay cãi nhau không? Cô ta có hay quát nạt anh ta không?”.

Gary tỏ ra bối rối. “ông hoàn toàn nhầm rồi. Họ không bao giờ cãi nhau hết.

Họ rất hợp nhau”.

“Có bao giờ anh thấy một sự việc gì đó khiến anh nghĩ rằng Alette lại có thể sát hại ...”.

“Phản đối. Ông luật sư biện hộ đang mớm cung cho nhân chứng”.

“Phản đối hữu hiệu” ...

“Tôi không còn gì để hỏi nữa David nói.”

Khi David ngồi xuống, anh nói với Ashley.

“Đừng lo. Họ đang giúp chúng ta tìm đến chiến thắng”.

Giọng David tự tin hơn nhiều so với tâm trạng của anh.

David và Sandra đang ngồi ăn tối ở nhà hàng San Fransico trong khách sạn Wyndham thì người bồi bàn đi tới và nói, “Có một cú điện khẩn gọi ông, ông Singer”.

“Cám ơn”. David nói với Sandra, “Anh sẽ quay lại ngay”.

Rồi anh đi theo người bồi bàn ra nghe điện.

“David Singer đây”.

“David. Jesse đây. Lên phòng và gọi lại cho tôi ngay. Có chuyện xảy ra rồi đây”.

19. Chương 17

Chương 17

David, tôi biết là mình không nên quấy rầy, nhưng tôi nghĩ anh nên trình bày” chuyện này với tòa án”.

“Chuyện gì xảy ra vậy?”.

“Mấy hôm nay anh có lên mạng Internet không”.

“Không. Tôi đang bận mà”.

“Ồ, Nội dung phiên tòa đã có đầy trên đó rồi. Họ bàn luận với nhau ở mục tán gẫu”.

“Thật là lố lăng”, David nói,. “Nhưng có cái gì khiến anh phải gọi điện cho tôi”:

“Tôi tệ lắm, David. Họ nói rằng Ashley có tội và sẽ bị kết án. Họ diễn ra điều này sinh động lắm. Cậu không thể tưởng tượng được họ tàn nhẫn đến mức nào đâu”.

David bất ngờ nghĩ ra, nói. “Chúa ơi! Nếu có người nào trong bồi thẩm đoàn cũng vào mạng Internet ở mục đó”.

“Điều bất lợi chính là ở chỗ đó. Chỉ cần một ai đẩy trong số họ lên mạng là tất cả sẽ truyền tay nhau và cùng sẽ bị ảnh hưởng. Cậu nên đề nghị xử lại, hoặc ít nhất thì cũng phải cách ly toàn bộ bồi thẩm đoàn”.

“Cảm ơn, Jesse. Tôi sẽ làm như thế”. David đặt ống nghe xuống. Anh trở lại nhà hàng nơi Sandra đang chờ. Nàng hỏi. “Xấu đi à?”.

“Xấu đi”.

Sáng hôm sau, trước khi phiên tòa bắt đầu, David yêu cầu gặp chánh án Williams. Anh được đưa vào văn phòng của bà, cùng với Mickey Brennan.

“Ông muốn gặp tôi à?”.

“Vâng, thưa bà thẩm phán. Đêm qua tôi mới phát hiện ra phiên tòa đã là chủ đề số một trên Internet. Tất cả mọi người đều nói về nó và họ đều đòi kết tội thân chủ của tôi. Việc này rất bất lợi cho phía chúng tôi. Và, tôi chắc rằng nếu có vị nào trong bồi thẩm đoàn có máy tính nói mạng hoặc trao đổi với bạn bè thường hay lên mạng thì việc này sẽ có ảnh hưởng rất xấu đến công việc bào chữa của tôi. Vì thế, tôi đề nghị được xử lại.

Bà ta nghĩ ngợi một lúc. “Không chấp nhận”.

David cố kiềm chế mình. “Hoặc là tôi đề nghị các thành viên bồi thẩm đoàn phải bị cách ly ngay ...”.

“Ông Singer, áp lực hàng ngày ở tòa đã quá đủ rồi. Phiên tòa này đã là chủ đề số một trên các phương tiện thông tin đại chúng toàn thế giới. Tôi đã cảnh cáo ông đừng biến nó thành trò hề, nhưng ông đâu có nghe tôi”. Bà đứng dậy.

“Được, đây là trò hề của ông. Nếu ông muốn bồi thẩm đoàn phải bị cách ly, ông nên đề nghị trước khi phiên tòa diễn ra. Và lại tôi cũng có thể không chấp nhận lời đề nghị đó cơ mà. Còn gì nữa không?”.

David ngồi yên, trong bụng rối bời. “Không, thưa thẩm phán?”.

“Vậy hãy về phòng xử ngay”.

Mickey Brennan đang hỏi đồn trưởng Dowling.

“Đồn phó Sam Blake đã gọi điện báo cho ông biết ông ấy sẽ ở lại nhà bị cáo qua đêm để bảo vệ cô ta phải không?” “Có phải cô ta đã nói với ông ấy rằng ai đó đang đe dọa mạng sống của mình?”

“Đúng vậy”.

“Đồn phó Blake có gọi lại cho ông nữa không?”

“Không. Tôi chỉ nhận được cú điện báo rằng có người tìm thấy xác cậu ấy ở ngõ sau nhà cô Patterson mà thôi”.

“Và dĩ nhiên là ông đến đó ngay?”.

“Vâng”.

“Ông đã thấy gì?”.

Ông ta nuốt khan. “Cái xác của Sam bọc trong một tấm khăn trải giường đầm máu. Bị đâm chết và bị rạch nát người, hết như hai nạn nhân kia.

“Như hai nạn nhân kia ư?” Vậy là các vụ án đều có cùng một kiểu giết người?”.

“Đúng vậy”.

“Dường như là do một người làm ra?”.

David đứng lên “Phản đối”.

“Phản đối hữu hiệu”.

“Xin lỗi quý tòa. Thế sau đó ông làm gì, ông đồn trưởng?”.

“Ồ, cho đến trước lúc đó thì Ashley Patterson vẫn chưa hề bị nghi ngờ.

Nhưng sau khi chuyện này xảy ra thì chúng tôi đã bắt giữ và lấy dấu vân tay cô ta”.

“Tiếp theo?”.

“Chúng tôi gửi dấu tay cho FBI và nhận được kết quả hết sức rõ ràng”.

“Ông có thể nói kết quả đó cho bồi thẩm đoàn nghe không?”.

Đồn trưởng Dowling quay về phía bồi thẩm.

“Dấu tay của Ashley hoàn toàn phù hợp với những dấu tay mà FBI có được từ những vụ án trước”.

“Cảm ơn ông đồn trưởng”. Brennan nhìn David. “Tới lượt ông”.

David đứng dậy và tiến gần đến bục nhân chứng “Ông đồn trưởng, chúng tôi thấy ông viết trong tờ khai ở phiên tòa này rằng con dao có dính máu được tìm thấy trong gian bếp căn hộ của Ashley Patterson?”.

“Đúng”.

“Nó được giấu như thế nào?” Bọc trong cái gì? Hay được cất ở một chỗ khó tìm thấy?”.

“Không. Nó vẫn để đó như bình thường”.

“Để đó như bình thường? Để đó bởi một người không có cái gì phải giấu giếm. Một người vô tội và”.

“Phản đối”.

“Phản đối hữu hiệu”.

“Tôi không còn gì để hỏi”.

“Mời nhân chứng về chỗ”.

Brennan nói. “Xin quý” tòa cho phép ... Ông ta ra hiệu cho một người ngồi ở cuối phòng và người này đi lên, mang theo tấm gương lấy từ phòng tắm của Ashley Patterson, trên đó có dòng chữ viết tay “MÀY PHẢI CHẾT”.

David đứng dậy. “Cái gì đây?”.

Thẩm phán Williams quay sang Brennan.

“Ông Bennan ...?”.

“Đây chính là miếng mồi mà bị cáo đã sử dụng để nhử đồn phó Blake đến nhà mình rồi ra tay giết chết ông ta. Nó được lấy ra từ phòng tắm nhà bị cáo”.

“Phản đối, thưa quý tòa. Chuyện này không liên quan”.

“Tôi sẽ chứng minh rằng nó có liên quan”.

“Chúng ta sẽ xem xem. Ông có thể tiếp tục”.

Brennan đặt tấm gương để cho bồi thẩm đoàn trông thấy.

“Tấm gương này được lấy từ phòng tắm của bị cáo”. Ông ta nhìn bồi thẩm đoàn. “Như các vị thấy đây, hàng chữ viết tay nguệch ngoạc này là MÀY PHẢI CHẾT. Đây chính là lý do để bị cáo dụ đồn phó Sam Blake đến bảo vệ cô ta”.

Ông ta quay sang chánh án Williams. “Tôi xin được gọi nhân chứng tiếp theo, bà Laura Niven”.

Một phụ nữ trung niên bước vào, bước lên bục nhân chứng và đọc lời tuyên thệ.

“Bà làm việc ở đâu, bà Niven?”.

“Tôi làm ở Cơ quan hành chính San Jose”.

“Bà làm công việc gì ở đó?”.

“Tôi là chuyên gia tự dạng”.

“Bà làm ở đó bao lâu rồi, bà Niven?”.

“22 năm”.

Brennan hất đầu về phía tấm gương. “Bà đã thấy tấm gương này chưa?”.

“Rồi”.

“Và bà đã kiểm tra nó chứ?”.

“Vâng”.

“Và bà cũng đã có mẫu chữ viết tay của bị cáo chứ?”.

“Vâng”.

“Bà đã kiểm tra nó chưa?”.

“Bà đã so sánh hai mẫu chữ chưa?”.

“Rồi”.

“Kết luận như thế nào?”.

“Do cùng một người viết”.

Tiếng xì xào nổi lên trong phòng.

“Bà muốn nói rằng chính Ashley Patterson đã tự viết lên tấm gương?”.

“Đúng vậy”.

Brennan quay sang David. “Tới lượt ông”.

David lưỡng lự. “Anh liếc Ashley. Nàng cúi gầm mặt xuống bàn lắc đầu.

“Tôi không có gì để hỏi” ...

Chánh án Williams nhìn David. “Không hỏi gì sao, ông Singer?”.

David đứng lên. - “Không. Tất cả những lời khai này đều vô nghĩa”. Anh quay sang phía bồi thẩm đoàn. “Ông công tố viên sẽ phải chứng minh rằng Ashley Patterson đều biết các bị cáo và không có động cơ ạ”.

Chánh án Williams giận dữ nói to. Tôi đã cảnh cáo ông rồi. Đây không phải là chỗ dạy luật pháp cho bồi thẩm đoàn. Nếu ...”.

David bùng lên. Bà đã để ông ta đi quá xa rồi”.

“Đủ rồi, ông Singer. Xin ông hãy lại đây”.

David đến gần bà ta.

“Tôi sẽ kiện ông về thái độ của ông trước tòa và kết tội ông một đêm trong trại giam ngay sau phiên tòa này kết thúc”.

“Khoan đã, thưa quý tòa. Bà không thể ...”.

Bà ta nói dứt khoát. “Tôi đã kết án ông rồi. Hay là ông muốn thêm một đêm nữa?”.

David đứng nhìn bà ta hít một hơi thở sâu.

“Vì thân chủ của tôi, tôi sẽ ... tôi sẽ cố gắng kiềm chế bản thân”.

“Một quyết định khôn ngoan”. Chánh án Williams gõ búa.

“Phiên xử tạm hoãn”. Bà ta quay sang viên mô tòa. “Khi phiên tòa kết thúc, tôi muốn ông Singer phải vào trại giam”.

“Vâng, thưa chánh án”.

Ashley quay sang Sandra. Chúa ơi! Chuyện gì xảy ra vậy?”.

Sandra nắm chặt tay nàng. “Đừng lo. Cô phải tin vào David”.

Sandra gọi điện cho Jesse Quiller.

“Tôi biết rồi”, ông nói, “qua các bản tin, Sandra. Tôi không trách David đã mất bình tĩnh đâu. David luôn bị bà chánh án xử từ đầu đến giờ. Song cậu ấy đã làm gì để bà ta dụ lại vậy?”.

“Tôi không biết, Jesse. Chuyện càng ngày càng tồi tệ Anh nhìn bồi thẩm đoàn mà xem. Họ ghét Ashley ra mặt. Họ chỉ chờ để kết tội cô ấy thôi. Nhưng sắp đến lượt bên biện hộ rồi. David sẽ làm họ phải thay đổi”.. “Hy vọng là thế”.

Chánh án Williams ghét anh, và chuyện này ảnh hưởng xấu đến Ashley.

Nếu anh không làm một cái gì đó để cải thiện tình hình thì Ashley có thể sẽ phải lên ghế điện. Mà anh thì không thể để chuyện đó xảy ra được”.

“Vậy anh định làm gì Sandra hỏi. David thở dài. “Rút lui khỏi vụ này”.

Cả hai người đều biết hậu quả của nó. Báo chí sẽ ầm ầm lên về thất bại của David.

“Thế ra anh không bao giờ nên nhận nó”.

David cay đắng. “Bác sĩ Patterson tin tưởng anh sẽ cứu được con gái ông ấy, nhưng anh đã ...” Anh không thể nói tới được nữa.

Sandra vòng tay ôm chặt David. “Đừng lo, anh yêu. Mọi việc sẽ lại tốt đẹp thôi mà”.

Mình đã làm mọi người thất vọng, David nghĩ. Ashley, Sandra ... Mình sắp bị Công ty sa thải, không có việc làm mà đứa bé lại Bắp ra đời. Mọi thứ sẽ lại tốt đẹp thôi mà.

Đúng.

Sáng hôm sau, David yêu cầu gặp chánh án WillamB trong văn phòng của bà. Mickey Brennan cũng có mặt.

Thẩm phán Williams hỏi. “Ông muốn gặp tôi à ông Singer?”.

“Vâng, thưa thẩm phán. Tôi muốn rút lui khỏi vụ này”.

“Thế là thế nào”.

David chậm rãi trả lời. “ÔTôi cho rằng mình không phải là người thích hợp với nó. Tôi nghĩ mình đang làm hại thân chủ của mình. Tôi muốn được thay thế”.

Thẩm phán Williams nói khẽ. “Ông Singer, nếu ông nghĩ rằng tôi để ông ra đi và bắt đầu lại phiên tòa này, tiêu phí thêm không biết bao nhiêu tiền bạc và thời gian, thì ông đã nhầm to rồi đấy. Câu trả lời là không. Ông có hiểu không”.

David nhắm mắt lại cố ép mình phải bình tĩnh. Rồi anh mở mắt ra và nói “Vâng, thưa bà chánh án. Tôi hiểu bà”.

Anh đã rơi vào mê hồn trận.

20. Chương 18

Chương 18

Ba tháng đã trôi qua kể từ ngày xử án đầu tiên và David không còn nhớ nổi đâu là đêm cuối cùng anh được ngủ ngon giấc nữa.

Một buổi chiều, khi vừa từ phiên xử về, Sandra nói. “David, em nghĩ là em nên trở về San Francisco”.

David ngạc nhiên nhìn vợ. “Tại sao? Chúng ta mới ... Ồ, Chúa ơi!”.

Anh vòng tay ôm lấy nàng. “Con mình, nó sắp ra đời hả?”.

Sandra mỉm cười. “Bất cứ lúc nào, kể từ bây giờ. Em nghĩ là em ở gần bác sĩ Bailey thì tốt hơn. Mẹ bảo sẽ đến ở cùng em”.

“Dĩ nhiên. Em nên quay về đó”. David nói.

“Anh quên hết cả ngày tháng rồi. Trong vòng ba tuần nữa là con chào đời, phải không em?”.

“Vâng”.

David nhả mắt. “Anh lại không thể có mặt bên em được”.

Sandra nắm tay anh. “Đừng lo, anh. Vụ xử sẽ sớm kết thúc thôi”.

“Phiên tòa chết tiệt này đã phá hỏng hết cả cuộc sống của chúng ta”.

“David, rồi chúng ta sẽ ổn thôi. Công việc cũ của em vẫn chờ em. Sau khi con ra đời, em có thể”.

Anh xin lỗi, Sandra. Giá mà ...

“David, đừng bao giờ hối hận về chuyện anh đã làm những việc mà anh con là đúng”.

“Anh yêu em”.

“Em cũng yêu anh”.

David sờ tay vào bụng nàng. “Anh yêu cả hai mẹ con em”. Rồi anh thở dài.

“Thôi được. Để anh giúp em thu dọn đồ đạc. Đêm nay anh sẽ đưa em về San Francisco và ...”.

“Không”. Sandra cương quyết. “Anh không thể rời khỏi đây. Để em bảo Emily đến đưa em đi”.

“Nếu được thì mời chị ấy ở lại ăn cơm luôn nhé”.

“Vâng”.

Emily sốt sáng nhận lời ngay. “Để tôi đến đưa bạn đi”. Và chỉ hai giờ sau chị đã có mặt ở San Jose.

Ba người cùng nhau ăn tối ở nhà hàng Chai Jane.

“Thật không đúng lúc chút nào”, Emily nói.

“Tôi thật chẳng muốn nhìn thấy hai bạn phải mỗi người một nơi trong hoàn cảnh này”.

“Phiên tòa cũng gần xong rồi”. David nói một cách hy vọng. Có thể nó sẽ kịp xong trước khi con tôi chào đời”, Emily mỉm cười. “Thế thì chúng ta sẽ có bữa ăn mừng chiến thắng kếp”.

Trước khi Sandra lên đường, David nắm chặt tay vợ. “Anh sẽ gọi điện cho em vào các buổi tối”. Anh nói.

“Đừng quá lo lắng cho em. Em không sao đâu.

Em yêu anh nhiều”. Sandra nhìn anh và nói thêm “Anh nhờ bảo trọng. Nom anh ốm đi nhiều đấy”.

Và David chợt nhận ra từ giờ phút này trở đi anh cô đơn biết đường nào.

Phiên tòa vẫn tiếp tục diễn ra.

Mickey Brennan đứng lên và nói, “Tôi xin mời nhân chứng tiếp theo, bác sĩ Lawrence Larkin.

Một người đàn ông tóc xám, vẻ hơi đặc biệt tiến đến bục nhân chứng, đọc tuyên thệ rồi ngồi vào chỗ.

Bác sĩ Larkin, xin cảm ơn về sự có mặt hôm nay. Tôi biết thời gian của ông rất quý báu. Xin ông nói một đôi lời về bản thân”.

“Tôi đã có một quá trình làm việc khá tốt ở Chicago. Tôi là cựu giám đốc Hiệp hội Tâm thần học Chicago”.

“Ông đã theo ngành này được bao lâu rồi?”.

“Khoảng 30 năm”.

“Với cương vị là một nhà tâm thần học, tôi nghĩ rằng ông đã gặp rất nhiều người mắc bệnh rối loạn đa nhân cách”.

“Không”.

Brennan cau mày. “Ông nói không có nghĩa là không gặp nhiều những trường hợp như vậy ư? Khoảng hơn chục chẳng hạn”.

“Tôi chưa bao giờ gặp một ca nào như thế cả”.

Brennan đắc thắng nhìn bồi thẩm đoàn, sau đó quay lại với nhân chứng.

“Trong 30 năm làm việc với các bệnh nhân tâm thần, ông chưa bao giờ gặp một trường hợp nào bị rối loạn đa nhân cách?”.

“Đúng vậy”.

“Tôi rất ngạc nhiên. Ông giải thích thế nào về chuyện đó”.

“Rất đơn giản. Tôi nghĩ rằng căn bệnh rối loạn đa nhân cách là không có thật”.

“Hơi khó hiểu, thưa bác sĩ. Chẳng phải là các trường hợp này đã được ghi lại trong sách vở đó sao?”.

Bác sĩ Larkin khịt mũi. “Được ghi lại không có nghĩa là nó có thật. Ông thấy đấy, có một số bác sĩ tin vào MPD, nhưng họ lại luôn lầm lẫn nó với các bệnh khác như tâm thần phân biệt, trầm cảm hay hàng tá các loại rối loạn khác”.

“Rất hay. Vậy theo ông, với cương vị là một nhà tâm thần học, ông không tin rằng bệnh rối loạn đa nhân cách là có thật?”

“Đúng vậy”.

“Cảm ơn bác sĩ” Mickey Brenann quay sang David. “Tới lượt ông”.

David đứng dậy đi tới bức nhân chứng. “Ông là cựu giám đốc Hiệp hội Tâm thần học Chicago, phải không ông Larkin?”

“Đúng”.

“Chắc hẳn ông đã gặp rất nhiều người cùng vai vế với ông”.

“Đúng vậy. Và tôi rất tự hào về chuyện này”.

“Ông có biết bác sĩ Royce Salem không?”

“Có Tôi biết khá rõ ông ta”.

“Ông ta có phải là một nhà tâm thần học giỏi không?”

“Rất giỏi. Một trong những người cừ nhất”.

Thế ông đã bao giờ gặp bác sĩ Clyde Donovan chưa?”

“Có. Rất nhiều lần”.

“Ông cũng cho rằng ông ấy là một nhà tâm thần học xuất sắc chứ?”

“Tôi vẫn sử dụng ông ta, cười nhạt, mỗi khi tôi cần”.

“Thế còn bác sĩ Ingram? Ông có biết ông ta không?”

“Ray Ingram? Có biết. Tay này cũng khá lắm”.

“Đủ kinh nghiệm chứ?”

“Ồ dĩ nhiên”.

“Hãy cho tôi biết, có phải tất cả các nhà tâm thần học đều đồng ý với nhau về tất cả các căn bệnh liên quan đến tâm thần?”

“Không, dĩ nhiên là phải có bất đồng. Tâm thần học không phải là môn khoa học chính xác”.

“Rất thú vị đấy, bác sĩ Larkin. Bởi vì các bác sĩ Salem, Dollovan và Ingram đều sẽ đến đây để trình bày về các ca rối loạn đa nhân cách mà họ đã gặp Tôi hỏi xong”.

Chánh án Williams quay sang Blennan.

“Còn gì nữa không?”

Brennan đứng dậy và bước ra khỏi chỗ. “Bác sĩ Larkin, ông cứ tin rằng nếu các bác sĩ khác không đồng ý với ông về MPD thì có nghĩa là họ đúng còn ông sai?”

“Không. Tôi có thể giới thiệu đến hàng chục bác sĩ không tin vào MPD như tôi”.

“Cảm ơn bác sĩ. Tôi không còn gì để hỏi”.

Mickey Brennan hỏi. “Bác sĩ Upton, chúng tôi nghe nói rằng nhiều khi cái được gọi là rối loạn đa nhân cách rất dễ bị lẫn với các căn bệnh tâm thần khác. Có phương pháp nào để chứng minh rối loạn đa nhân cách không phải là một trong loại bệnh kia?”

“Không có cách nào”.

Brennan cố tình há hốc mồm ra vẻ ngạc nhiên và liếc nhìn bồi thẩm đoàn.

“Không có cách nào ư? Ý của ông là không có cách nào để biết được một người tự nhận là bị MPD nói dối hoặc mượn nó để bao che cho một tội ác mà người đó không muốn chịu trách nhiệm?”.

“Tôi đã nói rồi, không có”.

“Đó đơn giản chỉ là chuyện quan điểm thôi sao? Một số nhà tâm thần học tin vào MPD, số khác lại không tin?”.

“Đúng vậy”.

“Cho phép tôi hỏi ông vấn đề này, thưa bác sĩ. Nếu ông thôi miên ai đó, ông có chắc sẽ nói được họ thật sự bị MPD hay họ chỉ giả vờ mà thôi?”.

Bác sĩ Upton lắc đầu. “Tôi e là không. Cho ù có thôi miên đi chẳng nữa thì cũng không thể biết được người ta nói thật hay nói dối”.

“Rất hay. Cảm ơn bác sĩ. Tôi đã hỏi xong”.

Brennan quay sang David. “Tới lượt ông”.

David đứng dậy. “Bác sĩ Upton, đã bao giờ có bệnh nhân bị các bác sĩ khác chẩn đoán là mắc MPD đến chỗ ông khám bệnh chưa?”.

“Có. Vài trường hợp”.

“Và ông điều trị cho họ chứ?”.

“Không”.

“Tại sao?”.

“Vì tôi không thể chữa khỏi một căn bệnh không có thật. Có một bệnh nhân đã biến thủ công quỹ rồi muốn tôi chứng nhận rằng anh ta không hề liên quan vì đó là do một nhân cách khác của anh ta làm. Một bệnh nhân khác thì bị cảnh sát bắt vì tội ngược đãi con cái. Bà ta nói rằng có ai đó trong người bà ta xui hầy làm như vậy. Còn có vài bệnh nhân khác nữa, song tất cả bọn họ đều có vẻ đang cố gắng giấu giếm chuyện gì đó. Nói một cách khác là họ đang nói dối”.

“Dường như ông có ý kiến khá rõ ràng về vụ này nhỉ, bác sĩ Upton”.

“Đúng vậy. Tôi biết là tôi đúng”.

“Ông biết là ông đúng ư?”.

“Ý của tôi là ...”.

“...là những người khác sai hết chứ gì? Tất cả những bác sĩ tin vào căn bệnh MPD đều sai?”.

“Tôi không có ý như thế ...”.

“Và ông là người duy nhất đúng. Cảm ơn bác sĩ. Tôi đã hỏi xong”.

Bác sĩ Simon Raleigh đứng ở bục nhân chứng. Ông ta khoảng 60 tuổi thấp nhỏ, hói đầu.

Brennan nói, “Cảm ơn sự có mặt của ông hôm nay, thưa bác sĩ. Tôi biết ông đã có một sự nghiệp lâu bền và rực rỡ. Ông đây là bác sĩ vừa là giảng viên ...” — David đứng dậy. “Luật sư biện hộ sẽ yêu cầu nhân chứng nói về bản thân mình sau”.

“Cảm ơn”. Brennan quay lại với nhân chứng.

Bác sĩ Raleigh, iatrogenicity có nghĩa là gì?”.

“Đó là tình trạng các liệu pháp điều trị bằng tâm lý làm cho một căn bệnh đã có sẵn trở nên trầm trọng hơn”.

“Xin ông nói rõ thêm, thưa bác sĩ”.

“Trong tâm thần học, các bác sĩ chuyên khoa thường dùng câu hỏi hoặc cử chỉ của mình để tác động lên bệnh nhân. Họ có thể làm cho bệnh nhân cảm thấy như mình đã lâm vào tình trạng đúng như bác sĩ mong đợi vậy”.

“Thế nó có liên quan gì đến MPD?”.

“Nếu nhà tâm thần học hỏi bệnh nhân về các nhân cách khác trong người anh ta, bệnh nhân có thể bịa ra nó để làm vừa lòng bác sĩ. Thôi miên có thể tạo ra MPD trong những bệnh nhân bình thường”.

“Tức là dưới tác động của thôi miên, bác sĩ có thể thay đổi tình trạng của bệnh nhân theo chiều hướng xấu?”.

“Chuyện đó hoàn toàn có thể xảy ra”.

“Cảm ơn, thưa bác sĩ”. Ông ta nhìn David.

“Tôi phiên ông”.

“Cảm ơn”. Anh đứng lên, bước đến gần bục nhân chứng và tỏ ra sốt sắng.

“Sự nghiệp của ông thật là đáng khâm phục. Ông không chỉ là nhà tâm thần học mà còn là một giảng viên đại học nữa”.

“Đúng vậy”.

“Ông đã dạy học bao lâu rồi?”.

“Hơn 15 năm”.

“Thật tuyệt. Ông phân chia thời gian như thế nào? Ý tôi là có phải một nửa thời gian ông đứng ở bục giảng và một nửa thời gian còn lại ông làm việc với cương vị một bác sĩ?”.

“Bây giờ tôi chỉ dạy học thôi”.

“Thế ông ngừng hành nghề bác sĩ bao lâu rồi?”.

“Khoảng tám năm. Nhưng tôi vẫn liên tục đọc các tài liệu y khoa một cách cập nhật”.

“Ông thật đáng nể. Ông không bỏ sót một điều gì cả. Tức là ông rất quen thuộc với iatrogenicity?”.

“Đúng”.

Trước kia phải chăng từng đã có rất nhiều bệnh nhân đến chỗ ông tự nhận là bị MPD?”.

“Ồ, không ...”.

Không nhiều lắm à? Ông đã làm bác sĩ trong hàng chục năm qua, ông có dám nói là đã có khoảng hơn chục trường hợp tự nhận là bị MPD đến chỗ ông không?”.

“Không”.

“Sáu?”.

Bác sĩ Raleigh lắc đầu.

“Bốn?”.

Không có tiếng trả lời.

“Bác sĩ, ông đã bao giờ gặp một bệnh nhân bị MPD chưa?”.

“Ồ, thật khó nói ...”.

“Có hay không, thưa bác sĩ?”.

“Không”.

“Vậy là ông chỉ biết MPD qua những gì ông đọc thôi sao? Tôi không còn gì để hỏi”.

Phía công tố gọi thêm sáu nhân chứng nữa và kết quả thu được đều giống nhau. Tổng cộng Mickey Brennan đã mới được chín nhà tâm thần học hàng đầu trên khắp đất nước để chứng minh rằng căn bệnh MPD hoàn toàn là chuyện hoang đường.

Phần việc của bên công tố gần như đã hoàn thành. Khi người cuối cùng trong danh sách của Brennan bước khỏi bục nhân chứng, chánh án Williams quay sang ông ta. “Ông còn nhân chứng nào không, ông Brennan?”.

“Không, thưa quý tòa. Nhưng tôi muốn cho bồi thẩm đoàn xem những tấm ảnh chụp của cảnh sát về hiện trường ba vụ án ...”.

David giậm dũ đứng dậy. “Không thể được”.

Chánh án Williams nhìn David. “Ông nói gì vậy ông Singer?”.

“Tôi nói”, David hạ giọng xuống phản đối. Ông công tố viên đang cố gây ảnh hưởng đến bồi thẩm đoàn bằng cách ...”.

“Phản đối vô hiệu. Việc này đã được đề nghị trước khi phiên tòa diễn ra”. Bà quay sang Brennan. Ông có thể tiếp tục”.

David ngồi xuống, ngao ngán.

Brennan về bàn mình, rút ra một tập ảnh và trao nó cho bồi thẩm đoàn.

“Chúng ta không thích thú gì khi xem chúng, thưa các vị, nhưng sự thật là như vậy đó. Nó không phải là lời nói hay giả thuyết. Nó cũng không phải là những nhân cách bí mật đi giết người. Đó là ba nạn nhân bị hại sát một cách man rợ.

Giờ đây công lý tùy thuộc vào sự sáng suốt của các vị”.

Brennan có thể nhận ra vẻ ghê tởm của các thành viên bồi thẩm đoàn khi họ xem ảnh.

Ông ta quay sang David. “Tạm ngừng buộc tội”.

Chánh án Williams nhìn đồng hồ. “Bây giờ là 16 giờ. Phiên tòa nghỉ một ngày và sẽ bắt đầu lại vào lúc 10 giờ sáng thứ hai. Bãi tòa”.

21. Chương 19

Chương 19

Ashley Patterson vừa bị dẫn tới giá treo cổ thì một cảnh sát chạy tới hét lên. Khoan đã. “Cô ta phải bị chết bằng ghế điện”.

Khung cảnh vụt thay đổi và giờ đây Ashley đang ngồi trên chiếc ghế đặc biệt, chân tay bị trói cứng. Người đao phủ vừa chuẩn bị đóng cầu dao thì thẩm phán Williams xuất hiện, la lên.

“Không. Chúng ta sẽ tiêm thuốc độc vào cô ta”.

David choàng tỉnh và nổi bật dậy, tim đập thành thịch. Bộ quần áo ngủ đẫm mồ hôi. Bỗng nhiên anh thấy đầu óc mình choáng váng, ngực nhói lên, người như ngầy ngậy sốt. Anh sờ tay lên trán. Nóng hừng hực ...

Một cơn xây xẩm mặt mày kéo đến khi David định bước xuống khỏi giường.

“Ồ, không,” anh rên-rỉ, “đừng vào hôm nay. Đừng vào lúc này”.

Đây là ngày David mong chờ, ngày mà luật sư biện hộ bắt đầu phần việc chính của mình. David loạng choạng vào phòng tắm và rửa mặt bằng nước lạnh. Anh nhìn mình qua tấm gương. “Trông như quỷ sứ vậy”.

Khi David đến phòng xử thì chánh án Williams đã ngồi sẵn ở vị trí quen thuộc của mình. Tất cả chỉ chờ môi một mình anh.

“Xin lỗi vì đã đến muộn”. David nói. Giọng anh khản khàn. “Tôi cố thể nói chuyện riêng với bà chánh án chứ?”.

“Được”.

David lại gần Tessa Williams, cùng với Mickey Brennan theo đằng sau.

“Thưa bà chánh án”, David nói, “tôi muốn hoãn phiên xử lại một ngày”.

“Vì lý do gì?”.

“Tôi ... tôi cảm thấy không được khỏe. Tôi tin rằng các bác sĩ sẽ cho tôi thuốc và ngày mai tôi sẽ bình phục”.

“Tại sao không có cộng sự nào đi cùng ông vậy?”.

David ngạc nhiên nhìn bà ta “Tôi không có cộng sự”.

“Tại sao”.

“Bởi vì ...”.

Chánh án Williams nhào người về phía trước. Tôi chưa bao giờ thấy một vụ xử án nào như vụ này cả. Ông định làm một kẻ lừa hành đơn độc tìm kiếm vinh quang ở đây phải không? Ông sẽ không thấy nó trong phiên tòa này đâu. Để tôi nói cho ông một chuyện khác. Có thể ông nghĩ rằng tôi xử ép vì tôi không tin vào cái kiểu bào chữa quỷ - sứ - bảo - tồ - làm - vậy của ông, nhưng không phải vậy. Chúng ta sẽ để cho bồi thẩm đoàn quyết định xem bị cáo có hoặc vô tội.

Còn gì nữa không, ông Singer?”.

David nhìn vị chánh án, và cả căn phòng bỗng như chao đảo. Anh muốn chửi thẳng vào mặt bà ta. Anh cũng muốn quỳ xuống van xin bà ta hãy rủ lòng thương hại. Anh muốn về nhà đi ngủ.

Giọng anh mệt mỏi:

“Không, cảm ơn, thưa bà chánh án”.

Tessa Williams gật đầu. “Ông Singer, xin đừng làm lãng phí thêm một phút nào nữa”.

David tiến gần chỗ ngồi của bồi thẩm đoàn, cố quên đi cơn sốt đang hành hạ.

Anh chậm rãi nói.

“Thưa các vị các vị đã nghe những lời nhạo báng của ông công tố về sự thật căn bệnh rối loạn đa nhân cách. Nhưng tôi tin rằng ông Brennan không tỏ ra cố ý hằn thù. Những lời tuyên bố ấy đã chỉ cho chúng ta thấy một sự hoàn toàn không hiểu biết về căn bệnh này của ông ta mà thôi. Và sự thật là ông Brennan đã không có chút kiến thức nào về nó, cũng như một vài nhân chứng phía bên ông ta vậy. Còn tôi, tôi sắp đưa ra một số nhân chứng, những người thật sự biết về nó. Họ là những bác sĩ lỗi lạc, nhưng chuyên gia đầy kinh nghiệm về MPD.

Sau khi nghe xong những lời chứng nhận của họ, tôi quả quyết rằng các vị sẽ chẳng còn nhớ tới những gì ông Brennan khẳng định nữa. Ông Brennan từng nói về tội lỗi của thân chủ tôi đo liên quan đến những vụ án kia. Đây là điểm rất quan trọng. Có tội. Đối với tôi giết người ở cấp độ số 1, đó không chỉ là hành động giết người mà còn là ý định giết người nữa. Tôi sẽ cho các vị thấy, ở đây, cái ý định đó là hoàn toàn không có bởi vì Ashley Patterson đã không kiểm soát được bản thân lúc tội ác diễn ra. Thân chủ tôi đã hoàn toàn không nhận biết được những chuyện xảy ra. Một số bác sĩ tài năng sẽ chứng nhận rằng trong người Ashley Patterson còn có hai nhân cách khác, mà ta có thể tạm gọi chúng là những khách thể, những kẻ ăn bám. Và một trong hai khách thể đó chính là kẻ đã điều khiển chủ thể.”.

David nhìn lướt các vị bồi thẩm đoàn. Dường như họ đang đông đưa trước mắt anh. Anh nhắm mắt định thần trong giây lát.

“Hiệp hội Tâm thần học Hoa Kỳ đã xác nhận căn bệnh rối loạn đa nhân cách là có thật. Các bác sĩ tâm lý nổi tiếng trên toàn thế giới, những người đã từng điều trị cho các bệnh nhân bị MPD cũng xác nhận có căn bệnh này. Một trong các nhân cách khác của Ashley Patterson có liên quan đến án mạng, nhưng đó chỉ là một nhân cách kẻ thay thế cướp đi quyền kiểm soát bản thân của cô ấy mà thôi”. Giọng anh trở nên mạnh mẽ.

“Để hiểu vấn đề này rõ ràng hơn các vị cần phải hiểu rằng luật pháp không bao giờ trừng phạt những người vô tội. Vì thế ở đây xảy ra một nghịch lý. Hãy tưởng tượng một cặp anh em sinh đôi đánh liên nhau bị bắt vì tội giết người.

Luật pháp nói rằng bạn không thể trừng phạt người có tội vì như thế bạn bắt buộc phải trừng phạt cả người vô tội”. Toàn bộ bồi thẩm đoàn đều chăm chú lắng nghe. David hất đầu về phía Ashley. “Trong vụ án này, không chỉ có hai mà có đến ba nhân cách cùng dính vào”.

Anh quay sang chánh án Williams. “Xin được mời nhân chứng đầu tiên của tôi, bác sĩ Joel Ashanti”.

“Bác sĩ Ashanti, ông đang làm việc ở đâu?”

“Bệnh viện Madison, New York”.

“Và ông đã đến đây theo yêu cầu của tôi?”

“Không. Tôi đọc báo thấy có vụ án này và tôi muốn đến để cho lời khai. Tôi đã gặp nhiều bệnh nhân bị rối loạn đa nhân cách và tôi định giúp đỡ các vị trong chừng mực có thể. MPD thì ít được biết đến và tôi muốn nhân cơ hội này hy vọng sẽ làm sáng tỏ tất cả những hiểu nhầm về căn bệnh quái ác đó”.

“Tôi rất hoan nghênh, thưa bác sĩ. Trong các bệnh nhân của ông, thường hay có các bệnh nhân có đến hai nhân cách hoặc còn gọi là khách thể khác không?”

“Theo kinh nghiệm của tôi, những người bị MPD thường có nhiều nhân cách hơn thế, đôi khi lên đến con số trăm”.

Eleanor Tucker quay sang thì thầm gì đó với Brennan và ông công tố mỉm cười.

“Ông đã làm việc với căn bệnh rối loạn đa nhân cách được bao lâu rồi, bác sĩ Ashanti?”

“15 năm”.

“Với các bệnh nhân bị MPD thường là có một nhân cách trội hẳn lên và có ảnh hưởng lớn đến các nhân cách khác?”

“Đúng vậy”.

Một vài thành viên bồi thẩm đoàn trao đổi với nhau.

“Và người chủ người mà có các nhân cách khác bên trong - nhận biết được các khách thể kia chứ?”

“Chuyện này còn tùy. Đôi khi các khách thể đều biết nhau, đôi khi chúng chỉ biết một số trong đó. Nhưng người chủ thường là không nhận biết được cho đến khi được chữa trị căn bệnh bằng các liệu pháp tâm lý”.

Rất hay. Thế bệnh MPD có thể chữa khỏi không?”

“Thường thì có. Nó đòi hỏi một thời gian điều trị tâm lý lâu dài. Đôi khi phải đến sáu, bảy năm”.

“Đã bao giờ ông chữa khỏi hoàn toàn cho bệnh nhân bị MDP chưa?”

“Xin cảm ơn bác sĩ”.

David quay lại nhìn bồi thẩm đoàn một lúc.

Hấp dẫn, nhưng thiếu thuyết phục, anh nghĩ.

Rồi anh nhìn sang Brennan. “Tới lượt ông”.

Brennan đứng dậy và rời khỏi chỗ. “Bác sĩ Ashanti, ông nói rằng ông đã bay từ New York đến đây chỉ mong được giúp đỡ vài điều?”

“Đúng vậy”.

“Việc ông đến đây cũng chẳng giúp thêm được chuyện gì với sự thật rằng đây là một vụ đặc biệt nguy hiểm và việc xuất hiện trước công chúng của ông sẽ có lợi cho ...”.

David đứng lên. “Phản đối. Như thế là khiêu khích ...”.

“Phản đối vô hiệu”.

Bác sĩ Ashanti bình tĩnh trả lời. “Tôi đã giải thích lý do tôi đến đây rồi”.

“Được. Từ lúc bắt đầu hành nghề đến nay, ông có thể nói xem ông đã điều trị bao nhiêu bệnh nhân bị rối loạn tâm thần rồi?”

“Khoảng 200 người”.

“Và trong ngần ấy cà, có bao nhiêu người bị mắc bệnh rối loạn đa nhân cách?”.

“12 người ...”.

Brennan giả vờ ngạc nhiên nhìn ông bác sĩ.

“Trong số hai trăm người?”.

“Ồ, vâng. Ông thấy đấy”.

Điều tôi không hiểu, thưa bác sĩ Ashanti, là làm thế nào mà ông có thể giữ được cái danh hiệu chuyên gia nếu ông chỉ mới gặp có ngần ấy trường hợp. Tôi sẽ rất hoan nghênh nếu ông cho chúng tôi những bằng chứng có thể chứng nhận hoặc phải nhận sự tồn tại của căn bệnh rối loạn đa nhân cách”.

“Khi ông nói bằng chứng, ...”.

“Chúng ta đang ở trong tòa án, thưa bác sĩ. Bởi thẩm đoàn sẽ chẳng bao giờ quyết định nếu chỉ dựa vào những giả thuyết hoặc hoặc những nếu như đâu.

Nếu như, ví dụ nhé, bị cáo rất ghét những người bị cô ta giết, và sau khi giết họ bèn quyết định mượn một nhân cách trong con người mình để bào chữa”.

David đứng dậy. “Phản đối! Như thế là gây sự”.

“Phản đối vô hiệu”.

“Thưa quý tòa”.

“Ngồi xuống, ông Singer”.

David trừng mắt nhìn chánh án Williams rồi giận dữ ngồi xuống.

“Vậy là tất cả những gì ông đang nói, thưa bác sĩ, là không có bằng chứng gì để chứng minh, sự tồn tại của NIPD ư?”.

“Ồ, không. Nhưng ...”.

Brennan gật đầu. “Tôi đã hỏi xong”.

Ở bục nhân chứng bây giờ là bác sĩ Royce Salem.

David hỏi. “Bác sĩ Salem, có phải ông đã kiểm tra cho Ashley Patterson?”.

“Đúng”.

“Kết luận của ông thế nào?”.

“Cô Patterson bị bệnh MPD. Cô ấy có hai nhân cách khác tên là Toni Prescott và Alette Peters”.

“Cô ấy có kiểm soát được họ không?”.

“Không. Khi họ nắm quyền kiểm soát, cô ấy bị triệu chứng Fugue amnesia.”.

“Xin ông giải thích rõ hơn”.

“Fugue amnesia là tình trạng bệnh nhân mất đi ý thức không biết mình đang ở đâu, đang làm gì. Tình trạng này có thể tồn tại trong vài phút, vài ngày, hoặc vài tuần”.

“Và trong suốt thời gian đó thì bệnh nhân có phải chịu trách nhiệm về những việc mình làm không?”.

“Không”.

“Cảm ơn bác sĩ”. Anh quay sang Brennan.

“Tôi lướt ông”.

“Bác sĩ Salem, ông là bác sĩ tư vấn cho một số bệnh viện và ông giảng dạy ở nhiều nơi trên thế giới?”.

“Vâng, thưa ông”.

“Tôi cho là những bác sĩ ngang hàng với ông đều là những người nổi tiếng, có tài?”

“Đúng vậy”.

Tất cả bọn họ đều đồng ý về căn bệnh rối loạn đa nhân cách chứ?”.

“Không”.

“Không. Ý của ông là gì?”.

“Một số người không đồng ý”.

“Ý của ông là họ không tin rằng căn bệnh này tồn tại?”.

“Đúng ...”.

“Vậy là họ sai còn ông thì đúng?”.

“Tôi đã điều trị cho các bệnh nhân và tôi hiểu là có căn bệnh như thế”.

Khi ...”.

“Cho phép tôi hỏi một chuyện. Liệu có không, một căn bệnh như rối loạn đa nhân cách, khi kẻ thay thế hay còn gọi là khách thể, phải ra lệnh cho chủ thể làm những gì ngoài ý muốn? Thí dụ khách thể bảo. Giết; và chủ thể buộc phải làm theo?”.

“Cũng còn tùy. Những khách thể đều có các cấp độ ảnh hưởng khác nhau”.. “Vậy là người củ có thể phải chịu trách nhiệm?”.

“Đôi khi”.

“Phần lớn là bị”.

“Không”.

“Thưa bác sĩ, đâu là bằng chứng chứng tỏ MPD là có thật”.

Tôi có các bằng chứng về sự thay đổi hoàn toàn thể chất của bệnh nhân dưới tác động của thôi miên, và tôi biết ...”.

“Và theo ông, đó là những căn cứ của sự thật?”.

“Đúng”.

“Bác sĩ Salem, nếu tôi thôi miên ông trong một căn phòng ẩm cúng và bảo ông rằng ông đang trần truồng trong bảo tuyết ở Bắc Cực, liệu thân nhiệt của ông có tụt xuống không?”.

“Ồ, có, nhưng ...”.

“Tôi đã hỏi xong”.

David tiến tới bức nhân chứng. “Bác sĩ Salem,, ông có nghi ngờ gì về việc có những nhân cách khác tồn tại trong Ashley Patterson không?”.

“Không. Và chúng hoàn toàn có khả năng thay thế cũng như không chế cô ấy”.

“Và cô ấy không nhận thức được điều đó?”.

“Cô ấy không nhận thức được”.

“Cảm ơn bác sĩ”.

“Tôi xin được mời nhân chứng tiếp theo, Shane Miller”..David nhìn anh ta làm thủ tục tuyên thệ. “Ông đang làm nghề gì, ông Miller?”.

“Tôi làm giám sát viên ở Công ty tin học Global Graphics.

“Ông làm ở đó bao lâu rồi?”.

“Khoảng bảy năm”.

Và Ashley Patterson là nhân viên ở đó. “Vâng” ...

“Vậy là ông biết cô ấy khá rõ ràng?”.

“Đúng vậy ...”.

“Ông Miller, ông vừa được nghe các bác sĩ trình bày một số triệu chứng của bệnh rối loạn đa nhân cách như hoang tưởng, lo lắng, bồn chồn.

“Ông có từng thấy những triệu chứng này ở cô Patters không?”.

“Tôi ...”.

“Có phải cô Patterson đã kể với ông rằng có ai đó đang theo dõi mình”.

“Đúng vậy”.

“Và cô ấy không biết đó là ai hoặc tại sao người đó phải làm vậy?”.

“Đúng”.

Ashley đã lần nào kể với ông rằng có ai đó đã lên vào máy tính của cô ấy để đe dọa cô ấy không?”.

“Có”.

“Và mọi thứ ngày một tồi tệ thêm nên cuối cùng chính ông đã khuyên cô ấy đến gặp bác sĩ tâm lý học trong công ty, bác sĩ Speakman?”.

“Đúng”.

“Và Ashley Patterson đã biểu lộ những triệu chứng mà chúng ta vừa nói đến?”.

“Đúng”.

“Cảm ơn ông Miller”. David quay sang Brennan. “Tới lượt ông”.

“Có bao nhiêu nhân viên làm việc trực tiếp dưới quyền ông, ông Miller?”.

“30 người”.

“Trong 30 người đó, Ashley Patterson là người duy nhất ông thấy thường tỏ ra lo lắng?”.

“Ồ, không ...”.

“Đúng không?”.

“Tất cả mọi người đều có lúc phải lo lắng”.

“Ý của ông là những nhân viên khác cũng phải đến gặp bác sĩ tâm lý trong Công ty à?”.

“Dĩ nhiên. Ông ấy thường xuyên bận rộn”.

Blennan tỏ ra ngạc nhiên. “Thật vậy sao?”.

“Đúng. Đa số bọn họ đều gặp vấn đề. Dù sao họ cũng là người mà”:

“Tôi đã hỏi xong”.

David tiến tới bức nhân chứng. “Ông Miller, ông nói rằng một số nhân viên dưới quyền ông cũng gặp vấn đề. Vấn đề gì vậy?”.

Có thể là gây lộn với bạn trai hoặc chồng, và ...”.

“Còn gì nữa?”.

“Có thể là vấn đề tài chính ...”.

“Còn gì nữa? ...”.

“Con cái quấy rầy ...”.

Nói cách khác tức là tất cả các vấn đề thương mại mà bất kỳ ai cũng có thể mắc phải?”.

“Đúng”.

“Nhưng không ai đến gặp bác sĩ Speakman vì họ nghĩ mình đang bị theo dõi hay bị ai đó dọa giết?”.

“Đúng”.

“Cảm ơn ông”.

Phiên tòa tạm nghỉ trưa.

David cho xe ra khỏi bãi đỗ, trong lòng ngao ngán. Phiên tòa càng lúc càng trở nên tồi tệ đối với anh và tất nhiên, càng tồi tệ hơn với Ashley. Các bác sĩ không thể thống nhất ý kiến về sự tồn tại của căn bệnh MPD. Nếu họ không đồng ý với nhau, David nghĩ, thì làm sao mình khiến cho bồi thẩm đoàn đồng ý với mình được đây? Mình không thể để một kết cục thảm thương xảy đến với Ashley được. Không bao giờ. David hướng tới quán Harolds café, một quán ăn lộ thiên với những mái lều nhỏ nhô nhô riêng biệt nằm gần tòa án. Anh đỗ xe rồi đi vào. Người phục vụ mỉm cười với anh.

“Xin chào ông Singer”.

Anh đã nổi tiếng. Ô danh.

“Lợi này, thưa ông”. Anh đi theo cô ta đến một căn lều và ngồi vào. Cô ta trao cho anh tờ thực đơn kèm theo nụ cười dài dằng dặc rồi bỏ đi, cặp mông đong đưa một cách khêu gợi. Đồ nhà thổ. David giận dữ nghĩ thầm.

Anh không đói nhưng trong đầu lại vang lên giọng nói của Sandra, “Anh phải cố mà ăn uống để giữ gìn sức khỏe”.

“Căn lều bên cạnh là của hai người đàn ông và hai người đàn bà. Một người đang nói, “Cô ta còn tệ hơn cả Lizzie Borden, Borden chỉ giết có hai người thôi”.

Một giọng nam khác thêm vào, “và Borden không thiên các nạn nhân”.

“Theo anh thì họ sẽ làm gì với cô ta?”.

“Anh đùa à? Tử hình chứ còn gì nữa! Đó là miệng lưỡi thiên hạ, David nghĩ.

Anh chợt có cái cảm giác thất vọng, rằng nếu anh đi xung quanh cái quán ăn này, thì sẽ được nghe cả mớ những lời bình luận tương tự như những gì anh vừa nghe thấy. Brennan đã biến Ashley thành con quái vật trong mắt công chúng.

Anh nhớ tới lời Quiller. “Nếu cậu không đưa cô ấy lên bức nhân chứng, bồi thẩm đoàn sẽ có cảm giác rằng họ đến phiên tòa chỉ để, đọc lời tuyên án mà thôi.

Mình phải nắm lấy cơ hội này mới được. Mình sẽ làm cho bồi thẩm đoàn tin rằng Ashley không có tội. Cô Phục vụ đã đứng bên anh. “Ông đã sẵn sàng gọi món chưa, ông Singer?”.

Tôi đói ý rồi” David nói, “Tôi không đói”:

Và anh còn có thể cảm thấy những ánh mắt thâm hiểm găm vào lưng khi bước ra khỏi quán. May là họ không có vũ khí, David nghĩ ...

22. Chương 20

Chương 20

David chạy tới gặp Ashley ngay khi anh Dvề đến tòa án. Nàng đang ngồi trên một chiếc văng nhỏ, mắt nhìn đăm đăm xuống sàn nhà.

“Ashley”.

Nàng ngẩng đầu lên, cặp mắt tràn đầy nỗi thất vọng.

David ngồi xuống bên nàng. “Tôi có vài chuyện muốn nói”.

Ashley im lặng nhìn anh.

“Những điều tồi tệ mà họ đang nói về cô ... không có điểm nào là thật cả.

Nhưng bởi thẩm đoàn sẽ không biết điều đó. Họ không hiểu cô. Chúng cho họ thấy cô thật sự là người như thế nào”.

Ashley hỏi lại bằng giọng buồn tẻ, “Tôi thật sự là người như thế nào?”.

“Cô là một người tốt đang mắc phải một căn bệnh quái ác. Họ sẽ thông cảm với điều đó”.

“Vậy anh muốn tôi làm gì?”.

“Tôi muốn cô lên bục nhân chứng để cho lời khai”.

Nàng tròn mắt nhìn anh, giọng lạc đi. “Tôi ... tôi không thể. Tôi không biết gì hết. Tôi không biết nói gì với họ cả.”.

“Cứ để đây tôi lo. Tất cả những gì cô phải làm là trả lời các câu hỏi của tôi Một nhiên viên tòa án xuất hiện. “Đã đến giờ lên phòng xử”.

David đứng lên, nắm chặt tay Ashley. “Rồi mọi việc sẽ đâu vào đấy thôi. Cô hãy làm theo tôi bảo”.

“Tất cả đứng lên. Phiên tòa tiếp tục làm việc. Thẩm phán Tessa Williams sẽ làm chủ tọa vụ xử án mang tên Nhân dân California chống lại Ashley Patterson.”.

Chánh án Williams ngồi xuống.

David nói. “Tôi có thể trao đổi riêng với bà được chứ, thưa chánh án?”.

“Ông có thể”.

Anh đến gần bà ta, với Brennan theo sau.

“Chuyện gì vậy, ông Singer?”.

“Tôi muốn đưa ra một nhân chứng không có trong danh sách”.

“Đã quá muộn để đưa ra nhân chứng mới”.

Brennan nói.

“Tôi muốn để Ashley Patterson làm nhân chứng”.

Chánh án Williams trả lời. “Tôi không ...”.

Mickey Brennan nói nhanh. “Phía công tố không phản đối, thưa bà chánh án”.

“Bà chánh án Williams nhìn cả hai. Tốt. Ông có thể đưa nhân chứng của ông ra, ông Singer”.

“Cảm ơn, thưa bà chánh án”. Anh đến gần nàng và khẽ gọi, “Ashley ...”.

Nàng sợ hãi ngồi yên.

“Cô phải ra”.

Ashley đứng dậy, tim đập mạnh, từ từ bước đến bục nhân chứng. Mickey Brennan thì thầm với Eleanor. “Tôi đang cầu cho hắn đưa cô ta ra”.

Eleanor gật đầu. “Vây là xong”.

Ashley Patterson làm thủ tục tuyên thệ cùng với người nhân viên tòa án. Cô hãy thề với Chúa, rằng sẽ nói sự thật, toàn bộ sự thật và không có gì khác ngoài sự thật”.

“Tôi xin thề”. Giọng nàng thì thầm. Rồi nàng ngồi xuống.

David đến bên Ashley, gần tới mức có thể. Anh dịu dàng nói. “Tôi biết chuyện này rất khó khăn với cô. Cơ đã bị tình nghi bởi những tội ác khủng khiếp mà cô không hề phạm phải. Tất cả những gì tôi muốn là để cho bồi thẩm đoàn biết được sự thật. Cô có nhớ gì về bất cứ một vụ án nào không?”.

Ashley lắc đầu. “Không!”.

David liếc nhìn bồi thẩm đoàn rồi tiếp tục.

“Cô có biết Dennis Tibble không?”.

“Có Chúng tôi cùng làm ở Công ty máy tính Global Graphics”.

“Cô có lý do gì để giết Dennis Tibble không?”.

“Không”. Khó khăn lắm nàng mới nói tiếp được. “Tôi ... tôi đến nhà Dennis Tibble để giúp anh ta một chuyện mà anh ta nhờ tôi, và đó là lần cuối cùng tôi gặp anh ta”.

“Cô có biết Richard Melton không?”.

“Không”.

“Anh ta là họa sĩ. Anh ta bị giết ở San Francisco. Cảnh sát đã tìm được dấu tay và cả mẫu DNA của cô ở đó”.

Ashley lắc đầu quầy quậy. “Tôi ... tôi không biết phải nói gì cả. Tôi hoàn toàn không biết anh ta”.

“Thế cô biết đồn phó Sam Blake chứ?”.

“Có Ông ấy đã giúp tôi. Tôi không giết ông ấy”.

“Cô có nhận ra rằng có hai nhân cách khác, hay là hái khách thể ở trong cô không, Ashley?”.

“Có” Giọng nàng run rẩy. “Cô biết điều đó khi nào?”.

“Trước khi phiên tòa diễn ra. Bác sĩ Salem nói cho tôi biết. Tôi không thể tin nổi. Cho tới tận bây giờ. Điều này ... quá khủng khiếp”.

“Trước đó cô không biết gì về họ sao?”.

“Không”.

“Cô chưa bao giờ nghe đến những cái tên Toni Prescott và Alette Peters?”.

“Chưa”.

“Cô có tin rằng bây giờ họ đang tồn tại trong cô không?”.

“Có tôi phải tin như vậy. Họ nhất định đã làm những ... những chuyện tồi tệ kia ...”.

“Vây là, cô không có ý niệm gì về Richard Melton, cô không có động cơ để giết Dennis Tibble và đồn phó Sam Blacke, người đã ngủ lại nhà cô để bảo vệ cho cô?”.

“Đúng”. Mắt nàng nhìn về phía đám đông bên dưới và nàng lại thấy nỗi sợ lướt qua.

“Một câu hỏi cuối cùng”, David nói. “Đã bao giờ cô vi phạm pháp luật chưa?”.

“Chưa bao giờ”.

David đặt tay lên vai nàng. “Tạm thế đã”.

Anh quay sang Brennan. “Tôi lướt ông !Brennan đứng dậy với nụ cười trên mặt. “Tốt.

Cô Patterson, cuối cùng thì chúng tôi cũng được nói chuyện với tất cả các cô.

Cô có bao giờ? Vào bất cứ lúc nào, quan hệ tình dục với Dennis Tibble không?”.

“Không”.

“Cô có bao giờ quan hệ tình dục với Richard Melton không?”.

“Không”.

“Cô có bao giờ, vào bất cứ lúc nào, có quan hệ tình dục với đồn phó Samuel Blake không?”.

“Không”.

“Hay thật”. Brennan liếc bồi thẩm đoàn. “Tôi phải hỏi một cách khiếm nhã như vậy bởi vì DNA lấy la từ dịch âm đạo được tìm thấy trên người ba nạn nhân giống hệt với DNA của cô”.

“Tôi ... tôi không biết gì về chuyện đó cả”.

“Có thể cô, đã bị gài bẫy. Có thể có kẻ xấu nào đó đã dựng nên vụ này ...”.

“Phản đối ! Như thế là xúc phạm”.

“Phản đối vô hiệu”.

“Và dùng ba nạn nhân kia để hãm hại cô. Liệu cô có kẻ thù nào căm ghét cô tới mức dám làm những chuyện đó không?”.

“Tôi ... không biết”.

“Phòng xét nghiệm dấu tay của FBI đã kiểm tra những dấu tay mà cảnh sát tìm thấy ở hiện trường. Tôi tin chắc rằng cô sẽ ngạc nhiên trước ...”.

“Phản đối”.

“Phản đối hữu hiệu. Cẩn thận, ông Brennan”.

“Vâng, thưa quý tòa”.

David chậm rãi ngồi xuống.

Ashley vẫn ở trong cơn bối rối. “Những kẻ thay thế nhất định sẽ ...”.

“Dấu tay ở hiện trường ba vụ án là của cô, và chỉ của cô mà thôi”.

Ashley ngồi yên lặng.

Brennan về bàn, lấy ra một con dao làm bếp bọc giấy bóng kính và giơ nó lên. “Cô có nhận ra vật này không?”.

“Nó ... nó là một trong ...”.

Một trong các con dao của cô hả? Đúng vậy.

Nó cũng là một bằng chứng đấy. Vết máu trên con dao này hoàn toàn giống mẫu máu của đồn phó Blake. Và cả dấu tay của cô trên hung khí giết người này nữa”.

Ashley lắc đầu quầy quậy một cách vô thức.

“Tôi chưa bao giờ gặp một vụ án mạng nào rõ ràng như vậy mà cũng chưa bao giờ gặp một sự bào chữa nực cười đến vậy. Dựa vào hai nhân vật không hề tồn tại là cách tốt nhất ...”.

David đứng phắt dậy. “Phản đối”.

“Phản đối hữu hiệu. Tôi đã nhắc nhở ông rồi, ông Brennan”.

“Xin lỗi, thưa quý tòa”.

Brennan lại tiếp tục. “Tôi tin chắc rằng bồi thẩm đoàn cũng muốn gặp những nhân vật mà các vị thường nhắc đến. Cô là Ashley Patterson, đúng không?”.

“Vâng ...”.

“Tốt. Tôi muốn nói chuyện với Toni Prescott”.

“Tôi ... tôi không thể gọi cô ấy ra được”.

Brennan tỏ vẻ ngạc nhiên. “Không thể? Thật không.? Được, thế còn Alette Pêter thì sao?”.

Ashley thất vọng lắc đầu. “Tôi ... không kiểm soát được họ”.. “Cô Patterson, tôi đang cố giúp cô đây”, Brennan nói. “Tôi muốn cho bồi thẩm đoàn thấy những kẻ thay thế cô đã giết và thiến ba nạn nhân yô tội. cô hãy đưa họ ra đây”.

“Tôi ... tôi không thể. Nàng nức nở. Cô không thể vì họ không hề tồn tại! Cô đang núp đằng sau những bóng ma. Cô là người duy nhất ngồi ở bục nhân chứng và cô là người duy nhất có tội. Những kẻ thay thế không tồn tại nhưng cô thì có và tôi sẽ cho cô biết những điều tồn tại khác nữa - những bằng chứng không thể chối cãi rằng cô đã giết chết ba người đàn ông và tàn nhẫn cắt đi bộ phận sinh dục của họ”. Ông ta quay sang chánh án Williams. “Thưa quý tòa, tôi đã nói xong”.

David nhìn sang bồi thẩm đoàn. Tất cả bọn họ đang nhìn Ashley với vẻ phần lộ hiện rõ trên mặt.

Chánh án Williams gọi. “Ông Singer?”.

David đứng dậy. “Thưa quý tòa, tôi xin phép được thực hiện biện pháp thôi miên đối với bị cáo và..”.

Chánh án Williams cương quyết cắt ngang.

“Ông Singer. Tôi đã nói trước rằng tôi sẽ không để phiên tòa này biến thành sân khấu của ông. Ông không được phép thôi miên cô ta trong phiên xử của tôi Câu trả lời là không”.

David phản ứng mạnh mẽ. “Bà phải cho tôi thực hiện việc đó. Bà không biết nó quan trọng thế nào ...”.

“Đủ rồi, ông Singer”. Giọng bà ta lạnh băng.

“Tôi kết án ông lần thứ hai về thái độ của ông trước tòa. Ông có muốn hỏi lại nhân chứng nữa không?”.

“Có, thưa quý tòa”. Anh tiến đến gần bục nhân chứng. “Ashley, cô biết rằng mình đã tuyên thệ rồi chứ”.

“Vâng”. Nàng hít một hơi thở sâu, cố gắng kiềm chế mình.

“Và tất cả những gì cô nói đều là sự thật?”.

“Vâng”.

“Cô biết rằng có hai nhân cách khác mà cô không kiểm soát nổi đang ẩn náu trong tâm hồn, thể xác và trí óc cô?”.

“Có”.

“Toni và Alette?”.

“Vâng”.

“Cô không hề dính dáng gì đến những vụ án mạng đó?”.

“Vâng”.

“Một trong hai nhân cách kia đã làm, và cô không phải chịu trách nhiệm gì cả”.

Eleanor nhìn Brennan dò hỏi nhưng ông ta chỉ mỉm cười và lắc đầu. “Cứ để hắn tự treo hắn lên”. Ông ta thì thầm.

“Heien ...” David dừng lại, mặt trắng bệch. “Ý tôi là Ashiey ... tôi muốn cô đưa Toni ra”.

Ashley nhìn David và tuyệt vọng lắc đầu.

“Tôi ... tôi không thể” Nàng thì thầm.

David nói. “Không, cô có thể, Toni đang lắng nghe chúng ta. Cô ấy đang khoái trá, vậy tại sao cô lại không thể. Cô ấy đã trốn đi cùng ba vụ án mạng”.

Anh cao giọng lên. “Cô rất thông minh, Toni. Hãy ra đây và nhận những lời chào hỏi. Không ai dám đụng đến cô đâu. Họ không thể trừng phạt cô được vì Ashley vô tội, nhưng họ sẽ phải trừng phạt Ashley để tóm được cô”.

Tất cả mọi người trong phòng xử án đều lạ lẫm nhìn vào Ashley. Nàng vẫn ngồi đó, bất động.

David đến gần nàng hơn. “Toni! Toni, cô có nghe thấy tôi không? Tôi muốn cô ra đây. Ngay!

Anh chờ một lúc. Không có dấu hiệu gì xảy ra. Anh cao giọng hơn. “Toni, Alette ! Ra đây?

Ra đây ngay. Tất cả chúng tôi đều biết hai cô hiện đang ở đây”.

Không còn tiếng động nào khác trong phòng xử án.

David đã mất bình tĩnh. Anh quát lên. “Ra đây Hãy lộ mặt đi ... Mẹ kiếp ! Ra đi ! Ra đi !

Mặt Ashley đầm đìa nước mắt.

Chánh án Williams giận dữ lên tiếng. “Lại gần đây, ông Singer”.

David chậm chậm bước đến cạnh bà.

“Ông đang quấy rầy nhân chứng đấy, ông Singer? Tôi sẽ gửi một bản báo cáo về thái độ của ông lên Hội đồng luật sư Liên bang. Ông đang bị nghỉ việc và tôi sẽ đề nghị khai trừ ông khỏi đoàn luật sư”.

David không trả lời.

“Ông còn nhân' chứng nào không?”.

David, lắc đầu. “Không, thưa quý tòa”.

Vậy là hết. Anh đã thua. Ashley sẽ chết.

“Phía luật sư biện hộ đã xong việc”.

Joseph Kincaid ngồi ở dãy ghế cuối cùng trong phòng xử án, chứng kiến tất cả, nét mặt đanh lại. Ông ta quay sang Harvey Vdell. “Loại hẩn đi” Rồi ông ta đứng dậy và bỏ ra.

Vdell chặn David lại khi anh rời khỏi phòng xử án.

“David ...”.

“Harvey, chào”.

“Xin lỗi về sự đường đột này”.

“Không có gì ...”.

“Ông Kincaid không muốn đâu, nhưng, ông ấy nghĩ rằng tốt hơn hết là anh không nên quay lại Công ty nữa. Chúc anh may mắn.”.

Vừa bước ra khỏi phòng xử án, David ngay lập tức bị một rừng phóng viên vây chặt lấy.

“Ông có phát biểu gì không, ông Singer ...?”.

“Chúng tôi nghe thẩm phán Williams nói rằng ông sắp bị khai trừ khỏi luật sư đoàn ...?”.

“Chánh án Williams đã kết án ông về thái độ trong tòa án ... Ông có nghĩ rằng ...”.

“Các chuyên gia cho rằng ông sẽ thua vụ này. Ông đã có kế hoạch gì ...”.

“Các chuyên gia luật pháp cho rằng thân chủ của ông sẽ lĩnh án tử hình ...”.

“Ông đã có dự định gì cho tương lai chưa ... ?

David không nói một lời, chui tọt vào xe và phóng vụt đi.

23. Chương 21 Part 1

Chương 21

Anh cứ lặp đi lặp lại những cảnh đó trong đầu hết lần này sang lần khác.

Tôi đã Xem bản tin sáng nay. Xin thành thật chia buồn cùng bác sĩ.

Đây quả là một đòn choáng váng. Tôi cần sự giúp đỡ của cậu, David.

Dĩ nhiên. Tất cả những gì tôi có thể làm được.

Tôi muốn cậu bào chữa cho Ashley.

Tôi không thể làm được. Tôi không phải là luật sư hình sự. Nhưng tôi có thể giới thiệu cho ông một luật sư tài ba khác, Jesse Quiller.

Mọi việc sẽ ổn thôi. Cảm ơn cậu, David.

Cậu đang rất hồi hộp, phải không. Cuộc gặp của chúng ta năm giờ mới bắt đầu cơ mà. Ồ, tôi có một tin vui cho cậu đây. Chúng tôi quyết định kết nạp cậu làm thành viên chính thức của Công ty. Anh đề nghị gặp tôi à?

Vâng, thưa thẩm phán. Họ đang nói về vụ này trên mạng, và tất cả bọn họ đều đòi kết án thân chủ của tôi. Điều này rất bất lợi cho phía bào chữa. Vì thế, tôi yêu cầu được xử lại.

Tôi nghĩ đây là những lý do chính đáng để xử lại, ông David. Tôi chấp nhận yêu cầu của ông ...

Trò đùa nghiệt ngã của từ “nếu như”.

Sáng hôm sau, phiên tòa lại tiếp tục.

“Ông công tố viên đã có lời buộc tội cuối cùng chưa?”.

Brennan đứng dậy. Ông ta đến gần chỗ dành cho bồi thẩm đoàn và nhìn họ, từng người, từng người một.

“Ở đây, các vị là những người đưa ra kết luận cuối cùng. Nếu như các vị tin rằng bị cáo thật sự có những nhân cách khác và cô ta không phải chịu trách nhiệm về những gì cô ta đã làm, những tội ác khủng khiếp mà cô ta phạm phải, và các vị tha cho cô ta, để sau đó các vị nói rằng mọi người đều có thể thoát khỏi sự trừng phạt bởi tội sát nhân chỉ đơn giản là họ tự nhận họ đã không hề làm vệc ấy mà là do những nhân cách bí mật làm. Họ có thể cướp của, lâm cướp, giết người, và họ có tội không? Không! Tôi không làm việc đó. Đó là một nhân cách khác của tôi làm”. Ken hoặc Joe hoặc Suzy hoặc bất kỳ cái tên nào họ tự gọi bản thân. Vâng tôi nghĩ rằng tất cả các vị đây chưa thông minh để nhận thấy khôi hài đó. Sự thật là nằm trong tấm ảnh mà các vị đã em. Những nạn nhân đó không hề bị giết bởi bất cứ một kẻ thay thế nào cả. Họ đã bị giết một cách già man, tàn bạo và có tính toán bởi bị cáo đang ngồi ở bàn kia, Ashley Patterson. Thưa các vị trong bồi thẩm đoàn, những gì mà bên biện hộ cố thực hiện trong phiên tòa này, hầu như đã từng được thực hiện trước đó. Trong vụ Mann chống lại Teller, là điển hình của một trò lừa bịp. Còn trong vụ nước mỹ chống lại Whirley, một y tá can tội sát hại em bé sơ sinh cũng biện hộ rằng mình bị bệnh MPD, song tòa án đã phán quyết rằng cô ta có tội.

“Các vị thấy đấy, tôi rất lấy làm tiếc cho bị cáo. Có bao nhiêu cá tính sống trong một cô gái tội nghiệp.- Tôi chắc rằng không ai trong chúng ta lại muốn có một mờ những kẻ xa lạ điên rồ luẩn quẩn trong mình, phải không? Để rồi chúng đi giết người và sau nữa, thiến các nạn nhân đó.

Tôi thì sợ lắm”.

Ông ta quay lại nhìn Ashley. “Trông bị cáo không hề sợ hãi gì, phải không?”

Không hề sợ, nên mới đủ sức mặc một chiếc váy đẹp và trang điểm hết sức cẩn thận. Trông cô ta thật sự không sợ hãi gì cả. Cô ta nghĩ rằng các vị sẽ tin vào câu chuyện hoang đường kia và tha bổng cho cô ta.

Không ai chứng minh được bệnh rối loạn đa nhân cách có tồn tại hay không, vì thế chúng ta phải tự mình đưa ra lời phán xét.

“Bên biện hộ nói rằng các nhân cách kia đã thay thế và làm chủ hành vi của bị cáo. Chúng ta hãy xem - đó là Toni, cô ta sinh ở Anh quốc. Và Alette, cô ta sinh ra ở Ý. Họ chỉ là một người thôi. Họ sinh ra ở các quốc gia khác nhau và vào các thủ điểm khác nhau. Các vị có thấy khó hiểu không? Tôi thì có. Tôi đã cho bị cáo một:

cơ hội để trình ra trước tòa những khách thể của mình nhưng cô ấy đã không làm được. Tôi tự hỏi vì sao? Hay là vì họ không tồn tại ...? Luật pháp California có chấp nhận MPD là một loại bệnh tâm thần không? Không.

Hay luật pháp Colorado? Không. Mississippi? không. Hay luật pháp Liên bang?

Cũng không. Thực tế là nước Mỹ không có một bang nào có luật xác nhận dùng căn bệnh MPD là một kiểu bào chữa hợp pháp. Và tại sao? Bởi vì đó không phải là bào chữa. Thưa các vị, đó chỉ là một bằng chứng hoàn toàn hư cấu nhằm trốn tránh sự trừng phạt của pháp luật mà thôi ...

Mục đích chính của bên biện hộ là muốn các vị tin vào hai nhân cách khác đang tồn tại trong bị cáo để lấy đó làm một thứ “ngoại phạm cho hành động tội ác của bị cáo. Nhưng trong phiên tòa này chỉ có duy nhất một bị cáo mà thôi đó là Ashley Patterson, Chúng ta đã chứng minh một cách không mấy may mắn rằng cô ta chính là thủ phạm. Nhưng bị cáo lại tự cho rằng mình không dính vào những án mạng đó bịa đặt rằng tội ác được thực hiện bởi những kẻ khác, những kẻ đã mượn thể xác của cô ta để giết hại ba người vô tội - những khách thể. Vậy là chẳng phải sẽ rất tuyệt nếu trong chúng ta cũng có những khách thể hay sao, những kẻ sẽ thay ta thực hiện những ham muốn thầm kín mà luật pháp không cho phép. Liệu các vị có muốn sống trong một thế giới mà mọi công dân đều có thể thần nhiên giết hại người khác rồi nói:

Các vị không thể đụng đến tôi, đó là do những khách thể trong tôi làm hoặc các vị không thể trừng phạt những khách thể trong tôi vì đó chính là tôi?

Nhưng phiên tòa này không phải lập ra để xử những nhân vật hoang đường, không có thật. Bị cáo, Ashley Patterson, đang phải đứng ở vành móng ngựa bởi chính cô ta đã gây ra ba cái chết dã man và chính quyền yêu cầu khép cô ta vào án tử hình. Cảm ơn”.

Mickey Brennan lui về chỗ.

“Bên bào chữa đã có lời biện hộ cuối cùng chưa?”.

David đứng dậy. Anh đi đến trước mặt bộ thẩm đoàn và nhìn họ. Những gì anh thấy nói họ chỉ đem đến cho anh cảm giác của sự thất bại mà thôi. “Tôi biết rằng đây là một vụ rất khó khăn đối với tất cả chúng ta. Các vị đã nghe những chuyên gia y tế xác nhận rằng họ từng điều trị cho nhiều bệnh nhân bị rối loạn đa nhân cách, song các vị cũng đã nghe những chuyên gia khác khẳng định là không hề có căn bệnh này. Các vị không phải là bác sĩ, vì vậy không ai muốn các vị đưa ra lời phán xét cuối cùng dựa trên phương diện y học. Tôi xin thành thật xin lỗi quý vị về thái độ không thật đúng mức của tôi ở phiên tòa hôm qua.

Tôi quát Ashley Patterson chỉ vì tôi muốn buộc những khách thể trong cô ấy phải xuất hiện. Tôi đã nói chuyện với chúng, những khách thể đó. Tôi biết chúng có tồn tại. Chúng thật sự là Toni Và Alette và chúng hoàn toàn có thể thay thế chủ thể Ashley vào bất kỳ lúc nào chúng muốn. Ashley không hề hay biết gì về những án mạng. đó. Ở đầu phiên xử tôi đã nói nếu muốn khép ai vào tội giết người ở cấp độ, cần phải có những bằng chứng cụ thể và biết rõ được động cơ dẫn đến hành động đó. Nhưng thưa các vị, ở đây, cả ba vụ án, cảnh sát hoàn toàn không tìm thấy động cơ nào cả. Không hề. Pháp luật có nói rằng trước khi kết án, bên công tố phải chứng minh được bị cáo có tội một cách hợp lý. Và tôi tin chắc rằng các vị đều đồng ý với tôi là ở đây còn tồn tại một sự hồ nghi rất lớn.

“Về phần các bằng chứng, bên biện hộ không hề hỏi tới. Duy nhất chỉ có dấu tay và DNA của bị cáo lưu lại tại hiện trường:

Nhưng sự thật đã khiến chúng ta phải ngập ngừng. Ashley Patterson là một cô gái thông minh. Nếu cô ấy thật sự dính dáng đến các tội ác và không muốn bị bắt, tại sao, cô ấy lại ngu ngốc đến mức để lại dấu tay của mình lộ liễu như vậy. Câu trả lời là không”.

David còn tiếp tục 30 phút nữa. Cuối cùng anh lấy hết can đảm nhìn vào từng gương mặt các vị bồi thẩm đoàn và buồn bã khi không thấy ở đó có dấu hiệu gì sáng sủa cả.

Chánh án Williams quay sang bồi thẩm đoàn.

“Tôi sẽ cung cấp cho các vị những điều luật có thể áp dụng được trong vụ này. Yêu cầu các vị lắng nghe thật kỹ!. Bà nói trong vòng 20 phút tiếp theo, rất tỉ mỉ về những điều khoản mà pháp luật chấp nhận và, không chấp nhận.

“Nếu các vị có bất kỳ câu hỏi gì hoặc muốn xem lại lời khai, các vị có thể gặp thư ký tòa án. Bây giờ, bồi thẩm đoàn sẽ tạm vắng mặt để thảo luận riêng.

Phên tòa sẽ tiếp tục sau khi bồi thẩm đoàn đã có phán quyết cuối cùng”.

David nhìn theo từng vị bồi thẩm rời khỏi vị trí để đi vào phòng kín. Lâu chừng nào tốt chừng ấy David nghĩ 45 phút sau bồi thẩm đoàn đã trở ra.

Ashley và David nhìn họ trở về vị trí của mình. Gương mặt Ashley đã hóa đá. Còn toàn thân David thì ướt đầm mồ hôi.

Chánh án Williams hỏi người đại diện bồi thẩm đoàn. Các vị đã có kết luận chưa?”.

“Đã có, thưa chánh án”.

“Xin ông trao nó cho chấp hành viên”.

Chấp hành viên mang bản phán quyết lại cho chánh án. Tessa Williams từ từ mở nó ra. Cả phòng xử án im phăng phắc. Bà đưa trả lại để người chấp hành mang tới cho bồi thẩm đoàn.

Xin ông vui lòng đọc to lên.

Bằng giọng chậm rãi, ông ta đọc “Trong vụ án Nhân dân Collforma chống lại Ashley Pattersoll, chúng tôi bồi thẩm đoàn, dựa vào những sự kiện xảy ra, kết luận bị cáo Ashley Patterson, phạm tội giết Dennis Tibble, theo điều 187 Bộ luật hình sự?

Tiếng xì xào đã lan ra trong phòng xử án.

Ashley nhắm chặt mắt lại.

“Trong vụ án. phạm tội giết đồn phó Samuel Blake, hình sự.”.

..... phạm tội giết đồn phó Samuel Blake, hình sự.”.

“Trong vụ án. phạm tội giết Richard Melton, theo điều 187 Bộ luật hình sự. Chúng tôi, bồi thẩm đoàn, theo tất cả các quyết định, đồng ý đây là tội giết người ở cấp độ 1.

David cảm thấy khó thở. Anh quay sang Ashley, nhưng không thể nói một lời nào. Anh chỉ còn biết choàng tay ôm lấy nàng mà thôi.

David cảm thấy khó thở. Anh quay sang Ashley, nhưng không thể nói một lời nào. Anh chỉ còn biết choàng tay ôm lấy nàng mà thôi.

Thẩm phán Williams nói. Tôi đề nghị bồi thẩm đoàn biểu quyết”.

Từag người một, họ lần lượt đứng lên.

“Kết luận vừa đọc, cũng là kết luận của các vị?”.

Và khi tất cả đã xác nhận, thẩm phán Williams nói tiếp. “Lời tuyên án sẽ được ghi lại và tiếp nhận trong vài phút nữa. Tôi rất cảm ơn bồi thẩm đoàn về những đóng góp của các vị trong phiên tòa này. Phần việc của các vị đã kết thúc. Ngày mai tòa án sẽ chính thức tuyên án”.

David ngồi đó chết lặng nhìn Ashley bị dẫn đi.

Thẩm phán Williams đứng dậy, quay về văn phòng, không hề liếc nhìn David. Thái độ của bà đã đủ nói rõ cái quyết định vào ngày mai Ashley sẽ bị lĩnh án tử hình.

Sandra gọi điện cho anh từ San Francisco. “Anh không sao chứ, David?”.

Anh cố giữ giọng bình thường. “Không. Anh vẫn ổn. Thế còn em?”.

Em cũng thế. Em đã xem báo tin trên ti vi.

Bọn họ đối xử thật bất công với anh. Bà ta không thể khai trừ anh được. Anh chỉ muốn giúp thân chủ của mình thôi mà”.

Anh không nói gì.

Em xin lỗi, David. Ước gì em được ở đó cùng anh. Em có thể lái xe đến và ...”, “Không, David nói, “chúng ta không còn cơ hội nào nữa. Hôm nay em đã đến bác sĩ chưa?”.

“Rồi”.

“Ông ấy nói gì?”.

“Sắp rồi. Bất cứ ngày nào”.

Mừng sinh nhật con, Jeffrey.

Jesse.Quiller gọi đến.

“Hồng hết”. David thở dài.

Cậu đã cố gắng hết sức rồi. Nhưng cậu đã chọn nhầm chánh án. Trước đó cậu đã làm gì khiến bà ta méch lòng vậy?”.

David trả lời. “Bà ấy muốn thương lượng về mục đích bào chữa. Bà ấy không muốn đưa vụ này ra tòa Lẽ ra tôi nên nghe bà ấy thì hơn”.

Tất cả các kênh truyền hình đều tràn ngập tin tức về thất bại của David.

Anh ngồi nghe một chuyên gia luật bình luận về vụ án.

“Tôi chưa bao giờ thấy một luật sư nào quát tháo thân chủ của mình. Cả phiên tòa đã sững sờ thái độ đó. Đây là một sự lảng nhục ...”.

David tắt phụt ti vi. Tất cả mọi sai lầm là ở đâu? Cuộc sống vốn chỉ mong chờ nhưng kết thúc có hậu cơ mà. Bởi vì mình đã phá hỏng tất cả, Ashley sắp chết, mình sắp bị khai trừ, đứa bé có thể ra đời bất kỳ lúc nào và mình thậm chí còn đang thất nghiệp.

Nửa đêm, David ngồi một mình trong căn phòng khách sạn, xung quanh là bóng tối. Khoảnh khắc của sự tuyệt vọng. Trong đầu anh chỉ tồn tại duy nhất hình ảnh của buổi xử án cuối cùng.

“Ông không được phép thôi miên cô trong phòng xử của tôi. Câu trả lời là không”.

Nếu bà ta cho mình dùng biện pháp thôi miên với Ashley, mình tin chắc rằng sẽ thiết phục được bồi thẩm đoàn. Quá muộn rồi. Tất cả đã kết thúc.

Chợt một giọng rất nhỏ, nhõng nhẽo, vang lên trong anh, Ai bảo mọi chuyện đã kết thúc? Tôi vẫn chưa nghe thấy bà mập hát.

Tôi không thể làm gì thêm nữa.

Thân chủ của ông vô tội. Ông định để cô ấy chết hay 5ao?

Hãy để yên.

Những lời của chánh án Williams vang vang trong đầu David. “Ông không được phép thôi miên cô ta trong phiên tòa của tôi”.

Và những chữ cuối cứ lặp đi lặp lại, “ trong phiên tòa của tôi”.

Vào lúc năm giờ sáng, David gọi liền hai cú điện thoại. Anh gọi xong thì mặt trời cũng vừa hiện ra ở phía đằng đông. Đây là điểm báo trước, David nghĩ thầm, chúng ta sẽ chiến thắng.

Một lúc sau, David chạy vội xuống cửa hàng bán đồ mỹ nghệ.

Người bán hàng đến gần anh. “Xin hỏi ông cần mua gì?” Ông ta nhận ra David. “Ông Singer”.

Tôi cần một tấm màn hình kiểu Trung Quốc.

“Ông có loại nào như vậy không?”.

“Có, nhưng chúng tôi không có hàng thật ...”.

“Lấy cho tôi xem”.

Vâng”. Ông ta đưa David đến chỗ treo hàng, chỉ vào một cái. “Cái này ...”.

“Tôi lấy nó”. David cắt ngang.

Vâng, thưa ông. Tôi phải gửi nó đến đâu?

Tôi sẽ mang nó đi ngay”.

David tạt vào cửa hàng tạp phẩm, mua một con dao nhà binh của Thụy sĩ.

phút sau, anh đã chạy đến khu nhà tòa án với tấm màn hình trên tay. Anh nói với người phụ trách đối bảo vệ. “Tôi phải hỏi chuyện Ashley Patterson ngay. Tôi được phép sử dụng phòng làm việc của ngài thẩm phán Goldberg:

Hôm nay ông ấy không làm việc ở đây”.

Người phụ trách gật đầu. “Vâng, thưa ông.

Tôi sẽ đưa bị cáo đến. Bác sĩ Salem và một người nữa đang chờ ông ở đó”.. “Cảm ơn”.

Anh ta nhìn theo David cầm tấm màn hình trước vào thang máy, lẩm bẩm. Đúng là đồ điên.

Văn phòng của thẩm phán Goldberg rất lịch sự với bàn làm việc và ghế quay hướng về cửa sổ gần tường là một bộ đi văng và vai chiếc ghế đơn. Khi David bước vào thì bác sĩ Salem và một người nữa đã đứng trong đó.

“Xin lỗi, tôi đã đến muộn”. David nói.

Bác Salem lên tiếng. “Đây là Hugh Iverson.

Ông ấy là người mà anh yêu cầu”.

Hai người bắt tay nhau. “Bắt đầu mọi việc nhanh lên”, David nói, “Ashley đang đến đây”.

Anh quay sang Hugh Iverson và chỉ vào một góc phòng. “Chỗ đó được không?”.

“Được”.

David nhìn Iverson bắt tay vào việc. Vài phút sau, cánh cửa mở ra và Ashley đi vào cùng người phụ trách đội bảo vệ.

Tôi có trách nhiệm ở lại đây”. Anh ta nói.

David gật đầu. “Được”. Anh quay sang Ashley. Mời cô ngồi”.

“Đầu tiên, tôi muốn ngỏ lời xin lỗi cô về những chuyện đã xảy ra”.

Nàng gật đầu, hoàn toàn mù mẫm, “Nhưng mọi chuyện vẫn chưa kết thúc đâu.

Chúng ta vẫn còn cơ hội”.

Nàng nhìn anh với cặp mắt thêm tin tưởng.

Ashley tôi muốn bác sĩ Salem thôi miên cô thêm một lần nữa”.

Không. Các người còn ...”.

“Hãy giúp đỡ tôi. Được không?”.

Nàng nhún vai.

David gật đầu với bác sĩ Salem.

24. Chương 21 Part 2

Ông ta nói với Ashley. “Việc nay đã làm rồi, vậy cô cũng biết là chỉ cần nhắm mắt lại và thư giãn mà thôi. Hãy thư giãn. Thả lỏng toàn thân.

Tất cả những gì cô muốn làm bây giờ là ngủ. Cô đang cảm thấy vô cùng buồn ngủ ...”.

Mười phút sau, bác sĩ Salem nhìn David và nói, “Anh có thể bắt đầu”.

David đến gần Ashley, tìm đập thành thích.

“Tôi muốn nói chuyện với Toni”.

Không có phản ứng gì ...

David nói to hơn. “Toni. Tôi muốn cô ra ngay.

Có có nghe tôi nói không? Alette., Tôi muốn cả hai cô hãy nói chuyện với tôi”.

Im lặng.

David quát lên. “Chuyện đến với các cô vậy?

Các cô sợ quá hay sao? Vì những gì xảy ra trong phòng xử án, phải không?

Các cô có nghe bồi thẩm đoàn nói gì không? Ashley có tội kia. Các cô sợ phải xuất hiện à? Cô là đồ hèn, Toni!”.

Họ nhìn Ashley. Vẫn không có phản ứng gì. David thất vọng nhìn bác sĩ Salem. Thất bại đến nơi rồi.

“Phiên tòa tiếp tục. Chánh án Tessa Williams làm chủ tọa”.

Ashley ngồi ở bàn bị cáo bên cạnh David.

Một tay của. David quần băng kín mít?

Anh đứng lên. “Tôi có thể nói chuyện riêng với bà chánh án không?”.

“Được.

David đến gần bà ta, với Brennan theo sau.

Anh nói. “Tôi muốn đưa ra một bằng chứng mới cho vụ án này”.

“Không được”. Brennan phản đối.

Thẩm phán Williams quay sang ông ta:

Nghiêm khắc. “Hãy để tôi quyết định, ông Brennan”:

Rồi bà quay lại với David. “Phiên tòa đã kết thúc rồi. Thân chủ của ông đã bị kết án và ...”.

“Nhưng đây là lý do về tâm thần”, David nói.

“Tôi chỉ dám yêu cầu mười phút mà thôi”.

Thẩm phán Williams giận dữ trả lời. Thời gian không có nghĩa gì với ông sao, ông Singer.

Ông đang làm lãng phí thời gian của tất cả mọi người đấy”. Rồi bà bỗng quyết định. “Được. Tôi hy vọng đây sẽ là đề nghị cuối cùng của vụ án này mà anh có thể đưa ra ở một tòa án nhà nước. Phiên tòa tạm nghỉ 10 phút”.

David và Blennan đi theo bà thẩm phán về văn phòng.

Bà ta hỏi David. “Tôi cho, ông 10 phút. Có chuyện gì vậy, ông luật sư?”.

“Tôi muốn cho bà xem một đoạn phim, thưa bà thẩm phán”.

Brennan lên tiếng. “Tôi thấy không cần phải làm gì với ...”.

Thẩm phán Williams ngắt lời ông ta:

“Tôi cũng vậy, Bà ta quay sang David.

“Ông còn 9 phút”.

David vội vã mở cánh cửa dẫn ra hành lang. “Vào đi”.

Hugh Iverson bước vào, mang theo một chiếc máy chiếu phim 16 ly và một màn ảnh xách tay.

“Tôi có thể đặt nó ở đâu?”.

David chỉ vào góc phòng. “Ở kia”.

Họ cùng nhìn anh tới lắp đặt thiết bị và cắm điện vào máy chiếu phim.

“Tôi tắt đèn nhé?” David hỏi.

Thẩm phán Williams cố ghìm cơn giận xuống.

“Được ông cứ làm đi, ông Singer”:

Bà ta nhìn đồng hồ. “ông còn 7 phút”.

Máy chiếu phim hoạt động. Văn phòng của thẩm phán Goldberg hiện ra trên màn ảnh. David và bác sĩ salem đang nhìn Ashley ngồi trên ghế.

Trên màn ảnh, bác sĩ Salem nói. Anh có thể bắt đầu”.

David đến gần Ashley. “Tôi muốn nói chuyện với Toni ... Toni, tôi muốn cô ra ngay. Cô có nghe tôi nói không? Alette ... Tôi muốn cả hai cô ra nói chuyện với tôi”.

Im lặng.

Thẩm phán Williams ngồi theo dõi đoạn phim với vẻ mặt lạnh lùng.

David quát lên. “Chuyện gì đến với các cô vậy?”

Các cô sợ quá hay sao? Vì những gì xảy ra trong phòng xử án, phải không?

Các cô có nghe bởi thẩm đoàn nói gì không? Aehley có tội kia. Các cô sợ phải xuất hiện à? Cô là đồ hèn, Toni!”.

Thẩm phán Williams đứng lên. “Thế là đủ rồi! Tôi đã được xem cái kiểu chữa bệnh này rồi. Hết giờ, thưa ông Singer”:

Đợi đã”, David nói. “Bà, không thể ...”.

“Mọi chuyện đã kết thúc”. Thẩm phán Williams nói và đi ra cửa.

Bất thành linh, một giọng hát vang lên, tràn ngập cả văn phòng.

Một xu một cuộn chỉ Một xu một cây kim Đó là cách tiêu tiền Bốp! Đi đời con chồn.

Bối rối, thẩm phán Williams quay lại. Bà ta nhìn vào những sự việc diễn ra trên màn ảnh.

Gương mặt của Ashley đã hoàn toàn thay đổi.

Đó là Toni.

Toni giận dữ nói. “Quá sợ hãi việc xuất hiện trước tòa? Bộ ông nghĩ rằng tôi sẽ ra theo lời gọi của ông sao? Ông nghĩ tôi là loại người gì hả con ngựa non kia?”.

Thẩm phán Williams chậm chậm bước chiếc ghế kê giữa căn phòng, mắt vẫn không rời khỏi màn ảnh.

“Tôi đã nghe hết những lời họ tự lường gạt bản thân rồi? Nàng giả giọng một người. “Tôi không nghĩ rằng cần bệnh rối loạn đa nhân cách là có thật.

Đúng là một bọn ngốc. Tôi chưa bao giờ ...”.

Trước, mắt họ, gương mặt của Ashley lại thay đổi ông nàng có vẻ thoải mái trên ghế mặt hiện rõ sự xấu hổ. Bằng giọng Ý, Alette lên tiếng. “Ông Singer, tôi biết ông đã cố hết sức mình:

Tôi muốn ra trước tòa để giúp ông, nhưng Toni không cho?.

Gương mặt thẩm phán Williams ngậy ra.

Về mặt và giọng nói lại thay đổi. Cô giàu lòng thương xót quá đấy. Tom nói.

David hỏi. Toni, cô có biết chuyện gì sẽ xảy ra với cô nếu ba chánh án khép Ashley vào tội chết không?”.

Bà ta sẽ không làm thế đâu. Ashley thậm chí còn không biết một người trong số các nạn nhân cơ mà. Ông có nhớ không?”.

David trả lời. Nhưng Alette thì biết tất cả bọn họ. Và chính Alette đã gây ra các vụ đó. Cô ta quan hệ tình dục với họ sau đó đâm chết họ, rồi lại còn thiên họ”.

Ông ngốc quá ! Ông chẳng biết gì cả, phải không? Alette đâu có đủ bản lĩnh làm những việc đó. Là tôi làm. Bọn chúng đáng chết mà. Chúng chỉ thêm muốn chuyện tình dục thôi”?

Nàng thở mạnh. chúng tôi đã bắt bọn chúng trả giá. Và không ai chứng minh được tôi đã làm chuyện đó. Cứ để cô Cút sắt tội nghiệp nhận tất cả hậu quả đi.

Còn chúng tôi đã có một nơi ẩn nấp Toni và ...”.

Đằng sau bức màn Trung Quốc ở góc tường chợt vang lên tiếng lách cách.

“Toni quay lại. Cái gì đó?”.

“Không? David nói nhanh. Chỉ là ...”.

Toni đứng lên và chạy về phía máy quay cho đến khi mặt nàng choán hết cả màn ảnh. Nàng gạt mạnh tay làm khung hình nghiêng hẳn đi, một phần của bức màn kiểu Trung Quốc rơi trên màn ảnh. Ở giữa là một lỗ nhỏ được khoét rất khéo léo.

Các người đã đặt cái camera chết tiệt ở đây,” Toni la lên. Nàng quay sang David. “Thằng con hoang, mày định làm gì vậy?Mày dám chơi tao à?”.

Trên bàn có một con dao rọc giấy. Toni chớp lấy nó và chìa vào David, mồm vẫn la lớn. Tao sẽ giết mày. Tao sẽ giết mày”.

David cô giữ nàng lại, nhưng không nổi. Con dao rọc giấy phập vào tay anh.

Toni vung dao lên định đâm tiếp. Người phụ trách đội bảo vệ chạy đến giữ nàng lại. Tom đá anh ta ngã xuống sàn. Cửa phòng bật mở, một nhân viên mặc đồng phục chạy vào. Nhìn thấy sự việc, anh ta lao tới Toni. Nàng đá vào hang khiến anh ta quỵ xuống. Thêm hai nhân viên mặc đồng phục nữa xuất hiện. Phải đến ba người mới ấn được Toni ngồi xuống ghế. Nàng không ngớt mồm chửi mắng họ.

Máu từ tay David chảy ra đầm đìa. Anh nói với bác sĩ Salem, “Ôn Chúa, ông hãy gọi cô ấy dậy đi”.

Ashley ... Ashley ... Hãy nghe tôi nói. Cô hãy ra đi. Toni đã đi rồi. Bây giờ đã an toàn rồi, Ashley. Tôi đếm đến ba nhé?

Thân hình Ashley ngừng động đậy và trở nên ngoan ngoãn trước mắt mọi người.

“Cô có nghe thấy tôi nói không?”.

Có? Đó là giọng Ashley, nghe xa vắng như từ cõi nào vậy.

Cô sẽ tỉnh dậy khi tôi đếm đến 3. 1 ...2 ...3 ... Cô cảm thấy thế nào?”.

Cặp mắt nàng mở ra. “Tôi mệt quá. Tôi có nói gì không?”.

Màn ảnh trong văn phòng thẩm phán Williams đã trở về màu trắng toát.

David đến bên cạnh tường và bật đèn lên.

Brennan lên tiếng. “Được ! Diễn hay lắm. Nếu người ta có trao giải Oscars cho vai diễn ...”.

Thẩm phán Williams quay sang ông ta. “Ông im ngay”.

Breunan sững sờ nhìn bà.

Căn phòng bỗng trở nên yên lặng. Thẩm phán Williams nhìn David. “Ông luật sư ...”.

“Vâng?”.

Bà ngáp ngừng. “Tôi nợ ông một lời xin lỗi”.

Ngồi ở ghế chủ tọa, thẩm phán Williams tuyên bố. “Cả hai bên công tố viên và bào chữa đều đồng ý chấp nhận ý kiến của một nhà tâm thần học đã khám cho bị cáo, bác sĩ Salem. Kết luận của tòa án trong phiên xử này là bị cáo không có tội vì lý do thần kinh không ổn định. Bị cáo sẽ được đưa đi điều trị ở bệnh viện tâm thần. Phiên tòa chấm dứt”.

David đứng lên, kiệt quệ. Vậy là xong, anh nghĩ. Cuối cùng cũng xong. Anh và Sandra sắp được bắt đầu lại cuộc sống của mình.

Anh nhìn thẩm phán Williams và nói một cách hạnh phúc:

“Tôi sắp được làm bố rồi”.

Bác sĩ Salem nói với David. “Tôi”muốn khuyên anh một điều. Tôi không biết có làm được không nhưng nếu anh thu xếp nổi thì sẽ rất có lợi cho Ashley”.

“Cái gì vậy?”.

“Bệnh viện tâm thần Connecticut đã điều trị bệnh nhân bị MPD nhiều hơn bất cứ nơi nào trên khắp cả nước. Một người bạn của tôi, bác sĩ Otto Lewison, phụ trách ở đó. Nếu anh có thể sắp xếp cho Ashley đến đây thì rất tốt”.

Cảm ơn”, David trả lời. “Để tôi xem tôi có thể lo được không”.

Bác sĩ Patterson nói với David. “Tôi ... tôi không biết phải cảm ơn cậu thế nào đây”.

David mỉm cười. “Không cần đâu. Đây là công việc miễn phí mà. Ông còn nhớ không?”.

Cậu đã hoàn thành nó thật xuất sắc. Có những lúc tôi đã sợ rằng ...”.

“Tôi cũng vậy”.

“Nhưng luật pháp đã tỏ ra công bằng. Con gái tôi nhất định sẽ khỏi bệnh”.

“Tôi tin chắc như vậy”, David nói. “Bác sĩ Salem đã giới thiệu cho tôi một bệnh viện tâm thần ở Connecticut. Các bác sĩ ở đây đều có kinh nghiệm với căn bệnh MPD”.

Bác sĩ Patterson trầm ngâm giây lát. Cậu biết đấy, Ashley không đáng phải chịu đựng những việc đó. Nó vốn là một đứa con gái tốt bụng”.

Tôi hiểu. Tôi sẽ thương lượng với thẩm phán Williams”.. Thẩm phán Williams tiếp anh trong văn phòng. “Tôi có thể giúp gì ông, ông Singer?”.

“Tôi muốn xin bà một đặc ân”.

Bà ta mỉm cười. “Hy vọng là được. Đó là điều gì vậy?”

David trình bày cho bà thăm phán nghe những gì bác sĩ Salem đã nói với anh.

Đây đúng là một yêu cầu đặc biệt. ở California cũng có vài bệnh viện tâm thần cơ mà”.

David trả lời. “Vâng. Cảm ơn, thưa bà chánh án”. Anh quay ra cửa, lòng đầy thất vọng.

Tôi đã nói không đâu, ông Singer”. David dừng lại. “Đây quả là một yêu cầu đặc biệt, nhưng vụ án này cũng là một vụ án đặc biệt”.

Anh chờ đi.

Tôi nghĩ là tôi có thể thu xếp cho cô ấy được chuyển đi.

“Cảm ơn, thưa bà thẩm phán. Tôi vô cùng biết ơn quyết định của bà”.

Trong phòng giam, Ashley nghĩ, Họ đã khép mình và tội chết. Một cái chết từ từ trong bệnh viện của những người điên, Họ giết chết mình lúc này còn tốt hơn. Nghĩ đến những năm tháng vô vọng, dài dằng dặc phía trước, nàng gục xuống nức nở.

Cánh cửa phòng giam bật mở và bố nàng xuất hiện. Ông đứng sững nhìn nàng, vẻ mặt đầy đau khổ.

“Con ... Ông ngồi xuống, đối diện nàng. Con sống rồi”. Ông nói, Nàng lắc đầu. “Con không muốn sống nữa”.

Đừng nói như thế. Con đang mắc bệnh, nhưng rồi sẽ khỏi thôi. Nhất định sẽ khỏi. Khi nào tinh thần của con khá hơn, con sẽ đến ở với bố và bố sẽ chăm sóc cho con. bố con mình sẽ mãi bên nhau cho dù bất cứ chuyện gì xảy ra. Họ không thể chia cắt bố con mình được”.

Ashley ngồi yên, không nói gì.

“Bố rất hiểu cảm giác của con lúc này, nhưng hãy tin bố đi, mọi việc sắp thay đổi rồi. Con gái của bố sẽ hạnh phúc và trở về bên bố. Ông chậm rãi đứng lên. Đã đến lúc bố phải về San Francisco” Ông đợi Ashley nói điều gì.

Nàng vẫn im lặng.

“David nói với bố rằng con sẽ được chuyển đến một trong những bệnh viện tâm thần tốt nhất trên thế giới. Bà sẽ đến thăm con thường xuyên. Con có thích thế không?”.

Nàng gật đầu, vô cảm. “Có. Tốt lắm, con ngoan. Ông ôm và hôn lên má nàng. Hy vọng là con sẽ sớm khỏi bệnh. Bố chỉ muốn con về bên bố mà thôi”.

Ashley nhìn, theo ông và nghĩ thầm Tại sao mình không thể chết được? Tại sao họ không cho mình chết đi?

Một giờ sau, David vào thăm nàng.

Ồ vậy là đã xong”, anh nói. Anh nhìn nàng với vẻ quan tâm. “Cô không sao chứ?

Tôi không muốn vào nhà thương điên đâu.

Tôi muốn chết, Tôi không thể chịu nổi cuộc ống như thế này nữa. Giúp tôi đi, David. Xin anh hãy giúp tôi”.

“Ashley, cô sắp được giúp đỡ rồi. Quá khứ đã qua. Bây giờ là tương lai của cô. Cơ ác mộng đã hoàn toàn chấm dứt”. Anh nắm lấy tay nàng.

“Xem này, cô đã tin tưởng tôi biết nhường nào. Hãy tiếp tục tin tôi. Cô nhất định sẽ trở lại với cuộc sống bình thường”.

Nàng không nói gì.

Hãy nói, “Tôi tin anh, David”.

Nàng hít một hơi thở sâu. “Tôi, tôi tin anh, David”.

Anh cười to. “Ngaoan lắm. Đây sẽ là một khởi đầu mới của cô”.

Tất cả các phương tiện truyền thông như phát cuồng lên khi lời tuyên án được chánh án Williams phát ra. Đêm đó, David trở thành người hùng.

Anh đã nhận một vụ án dường như bất khả thi và anh đã chiến thắng.

Anh gọi điện cho Sadra. “Em yêu, anh..”.

“Em biết rồi, anh yêu, em biết rồi. Em vừa mới xem ti vi xong. Tuyệt quá phải không anh. Em rất tự hào về anh”.

“Anh không thể nói được anh vui đến mức nào khi vụ này kết thúc, Anh sẽ về với em ngay đêm nay. Anh không thể chờ thêm ...”.

“David ...?”.

“Gì cơ em?”.

“David ... oooh ...”.

“Anh đây? Có chuyện gì vậy?”.

“ ... Oooh ... Con sắp ra đời rồi ...”.

“Đợi anh với! David la lên.”.

Jeffrey Singer, nặng 3,9 kg là đứa bé sơ sinh đẹp nhất mà David từng thấy.

“Trông nó giống anh quá, David”. Sandra nói.

“Thật không?” David cười rạng rỡ.

“Em rất mừng là mọi việc đã trở nên tốt đẹp”.

Sandra nói. David thở dài. “Đã có nhiều lúc anh không còn đủ lòng tin ở mình nữa”.

“Em không bao giờ đặt nhầm niềm tin nơi anh cả”.

David ôm chặt lấy Sandra và nói. “Anh sẽ về với mẹ con em ngay. Anh phải đến Công ty thu dọn vài thứ đã”.

Khi David đến Kincaid, Turuer, Rose & Ripley, anh được đón tiếp bằng những lời chào nồng nhiệt.

“Chúc mừng cậu, David ...”.

“Làm tốt lắm ...”.

“Cậu thật sự là đã dạy cho họ”.

David đi về bàn làm việc của mình. Holly không có ở đó. Anh bắt đầu cất dọn đồ đạc trên bàn.

“David ...”.

Anh nhìn lên. Đó là Joseph Kincaid.

Ông ta đến gần và nói. “Anh đang làm gì vậy?”.

“Tôi thu dọn. Ông thấy rồi đấy. Tôi đã bị đuổi việc mà”.

Kincaid mỉm cười! Đuổi việc. Dĩ nhiên là không. Không, không! không!

Hình như là có chuyện gì lắm lần đây thì phải”. Ông ta cười tươi hơn. “Cậu sẽ là thành viên chính thức của Công ty, cục cưng của tôi ạ. Thực ra tôi đã chuẩn bị một buổi họp cho cậu ở đây vào lúc 15 giờ”.

David nhìn ông ta. “Thật chứ?”.

Kincaid gật đầu. “Chắc chắn như vậy”.

“Vậy thì ông nên hủy nó đi”. David trả lời.

“Tôi đã quyết định quay lại ngành luật hình sự rồi. Tôi đã nhận được lời mời của Jesse Quiller. Ít nhất thì khi làm việc với ngành luật này người ta còn biết ai đó thật sự là tội phạm. Nên, Joey nhóc con, đem nhét cái thành viên chính thức đó vào nơi nào không có ánh sáng mặt trời đi.”

Anh cười, bước nhanh đi.

Jesse Quiller nhìn quanh căn nhà, nói. “Tuyệt lắm. Rất thích hợp với hai người”.

“Cảm ơn”, Sandra trả lời, Nàng nghe thấy tiếng động trong cũi. “Để em đi xem con đã”. Rồi vội vã chạy sang phòng bên cạnh, Jesse Quiller thích thú ngắm nhìn cái khung ảnh bằng bạc nguyên chất với tầm hình đầu tiên của Jeffrey trong đó. “Trông dễ thương quá. Nó ở đâu ra vậy?”.

“Thẩm phán Williams gửi tặng đấy”.

“Jesse nói. Rất vui mừng vì cậu đã quay lại, đồng nghiệp”.

“Tôi cũng rất mừng vì đã được quay lại, Jesse. Có lẽ bây giờ cậu cần có chút thời gian để thư giãn. Gắng nghỉ ngơi cho khỏe ...”.

Đúng. Chúng tôi đang định đưa Jeffrey lên Oregon thăm ông bà ngoại nó và ...”.

“Nhân tiện, sáng nay chúng ta vừa nhận được một vụ rất thú vị đấy, David.

Người đàn bà này bị buộc tội giết hai đứa con của mình. Song tôi lại có cảm giác là bà ta vô tội. Rất không may là tôi sắp phải đi Washington lo một vụ khác. Nên nghĩ rằng cậu có thể đến gặp bà ta và xem xem ...”.

25. Chương 22

Chương 22

Bệnh viện Tâm thần Conecticut nằm cách Westport 15 dặm về phía bắc, vốn thuộc D wim Boeker, một người Đức giàu có, người đã xây nó lên vào năm . Một ngôi nhà kiểu trang viên, một nhà xưởng, chuồng ngựa và một bể bơi chiếm hết mảnh đất cổ diện tích khoảng 40 mẫu Anh. Chính phủ đã mua lại toàn bộ cơ ngơi này vào năm 1925 và biến nó thành nơi chữa bệnh thần kinh có sức chứa hàng trăm bệnh nhân. Bao quanh khu đất là hàng rào dây thép gai. Lối vào có trạm gác. Tất cả các cửa sổ đều được gắn chân song sắt và một khu của tòa nhà được củng cố thành khu an toàn để cách ly những bệnh nhân đặc biệt nguy hiểm.

Trong văn phòng của bác sĩ Otto Lewison, giám đốc bệnh viện, đáng có một cuộc họp. Bác sĩ Gilbert và bác sĩ Craig Foster sôi nổi bàn bạc về bệnh nhân mới sắp được đưa đến.

Gilbert Keller trạc 40 tuổi, tầm vóc trung bình, tóc vàng và cặp mắt màu xám rất to. Ông là chuyên gia nổi tiếng về bệnh rối loạn đa nhân cách.

Otto Lewison, người đứng đầu bệnh viện, đã ngoài 70, nhỏ nhắn, lịch sự, bảnh bao với bộ râu rậm và cặp kính không gọng.

Bác sĩ Craig Foster đã làm việc với bác sĩ Keller nhiều năm và đang viết một cuốn sách về bệnh rối loạn đa nhân cách. Tất cả đều chăm chú vào hồ sơ của Ashley Patterson.

Otto Lewison nói. “Cô này ghê đấy. Mới 28 tuổi mà đã giết chết năm người đàn ông rồi”.

Ông ta liếc xuống tờ giấy đặt trước mặt rồi tiếp tục “Cô ta còn định giết cả luật sư của mình nữa chứ”.

“Sẽ rất thú vị đây”. Gilbert nói.

Otto Lewison tiếp. “Chúng ta sẽ tạm giữ cô ta trong khu an toàn A cho đến khi nào có được một kết luận đầy đủ và chính xác “Thế khi nào thì cô ta đến?”.

Bác sĩ Keller hỏi.

Giọng nữ thư ký của Otto Lewison vang lên qua máy nói. “Bác sĩ Lewison, họ đã đưa Patterson đến rồi. Có cần đưa cô ta vào văn phòng ông không?”.

“Có” Lewison nhìn lên. “Như thế đã đủ trả lời câu hỏi của anh chưa?”.

Đối với Ashley, chuyến đi quả thật là một cơn ác mộng. Kết thúc phiên tòa, nàng bị dẫn về phòng giam và phải ở lại đó ba ngày để chờ việc dàn xếp đi Connecticut.

Một chiếc xe tù đưa nàng đến sân bay Oakland, nơi đã có máy bay đợi sẵn.

Đó là một chiếc DC- 6 đã cải tạo thuộc hệ thống chuyên chở tù nhân Quốc gia, được điều hành bởi V.S. Marshais Service. Trên máy bay có tất cả 24 tù nhân, thấy đều bị còng tay và chân.

Ashley cũng phải mang khóa số 8 và khi nàng vừa ngồi xuống thì lập tức đôi chân cũng bị còng vào ghế.

Tại sao họ lại làm thế với mình? Mình không phải là tội phạm nguy hiểm.

Mình chỉ là một phụ nữ bình thường. Và một giọng nói bên trong nàng vang lên, Người đã giết chết năm nạn nhân vô tội.

Các tù nhân trên chuyến bay này đều là loại rắn mặt với đủ các tội danh như giết người, hãm hiếp, ăn cướp có vũ trang và vô số tội nghiêm trọng khác. Họ đang trên đường tới những nhà tù an toàn nhất trên lãnh thổ. Ashley là phụ nữ duy nhất trên chuyến bay này.

Một tên nhìn nàng và cười to. Chào em, có muốn đến ngồi vào lòng anh không?”.

Thôi đi”, người cảnh sát dẫn giải quát.

“Này? Em có hay mơ mộng không vậy? Con đi này có lẽ không còn ... Cô em bị kết tội gì vậy?”.

Một tên khác nói. “Em có hứng không? Hay là anh ra ngồi cạnh em và giúp em cảm thấy dễ chịu ...?”

Một tên khác thì nhìn Ashley chằm chặp. “Khoan đã?” Hắn ta nói. “Con điểm này đã giết chết năm gã ngu và còn cắt chim bọn chúng nữa đấy”.

Tất cả đều quay lại nhìn Ashley.

Kể từ lúc đó nàng không còn bị quấy rầy nữa.

Trên đường tới New York, máy bay phất hạ cánh hai lần để gửi và nhận tù nhân. Đó là một chuyến bay dài, không khí thay đổi bất thường và khi hạ cánh ở sân bay La Guardia, Ashley đã gần như là đi vì say máy bay.

Cảnh sát mặc cảnh phục đã chờ nàng ở chân cầu thang. Ashley được giải phóng khỏi chiếc còng chân trên máy bay nhưng khi lên xe cảnh sát nàng lại phải chịu đựng nó một lần nữa. Chưa bao giờ nàng cảm thấy nhục nhã thế này.

Họ vẫn nghĩ rằng nàng định chạy trốn hay giết hại thêm ai khác nữa ư? Tất cả đã kết thúc, đã là quá khứ rồi. Họ có nhận ra điều đó không? Nàng tin chắc rằng những chuyện ấy sẽ không bao giờ lặp lại nữa. Nàng muốn nhanh chóng trốn khỏi nó. Đến đâu cũng được.

Ashley cố chớp mắt được vài lần trên quãng đường dài đến Connecticut.

Giọng nói của người bảo vệ đánh thức nàng dậy.

“Đến rồi”.

Trước mặt họ là cánh cổng Bệnh viện Tâm thần Connecticut.

Khi Ashley bước vào văn phòng của bác sĩ Lewison, ông lên tiếng. “Chào mừng cô tới bệnh viện Tâm thần Connecticut, cô Patterson”.

Ashley đứng đó, nhợt nhạt và câm lặng.

Bác sĩ Lewison nói vài lời giới thiệu và kéo ra một chiếc ghế. “Mời cô ngồi”.

Ông ta nhìn người bảo vệ “Mở khóa tay và khóa chân cho cô ấy”.

Những thứ đó được tháo ra và Ashley ngồi xuống.

Bác sĩ Foster nói. “Tôi biết chuyện này là rất khó đối với cô. Chúng tôi sẽ cố gắng làm mọi việc trở nên đơn giản chừng nào tốt chừng ấy. Mục đích của chúng tôi là một ngày nào đó được thấy cô rời khỏi nơi đây, hoàn toàn khỏi bệnh”.

Ashley lấy lại giọng. “Thế ... mất khoảng bao lâu”.

Otto Lewison trả lời. “Bây giờ còn quá sớm để trả lời câu hỏi đó. Song nếu bệnh của cô có thể chữa khỏi được, thì ít nhất cũng phải mất đến sáu năm”.

Mỗi lời của ông như một đòn giáng vào Ashley. “Nếu bệnh của cô có thể chữa khỏi được, thì cũng phải mất đến sáu năm ...”.

“Việc điều trị sẽ không làm cô bị ảnh hưởng gì đâu. Đó chỉ là sự kết hợp nhuần nhuyễn giữa các giai đoạn thôi miên, liệu pháp nhóm, liệu pháp nghệ thuật, và do bác sĩ Keller phụ trách. Điều quan trọng cần nhớ là chúng tôi không phải kẻ thù của cô”.

Gilbert Keller ngấm nhìn gương mặt nàng.

“Chúng tôi giúp đỡ cô và chúng tôi muốn cô cũng giúp lại chúng tôi”.

Đã hết chuyện để nói.

Otto Lewison gật đầu với người dẫn giải. Anh ta đến bên Ashley và nắm lấy cánh tay nàng.

Craig Foster nói. “Anh ta sẽ đưa cô về phòng riêng. Chúng ta sẽ gặp lại sau”.

Khi Ashley đã rời khỏi, Otto Lewison quay sang Gilbert Keller.

“Anh nghĩ thế nào?”.

“Ở trường hợp này thuận lợi hơn. Chỉ có hai khách thể mà thôi”.

Keiler cố nhớ trong đầu. “Còn trường hợp nhiều nhất ở đây là bao nhiêu nhỉ?”.

“Bà Beltran chín khách thể”.

Ashley chẳng hề hay biết cái gì đang chờ đợi nàng, nhưng không hiểu sao nàng lại mừng tượng đến một nhà tù tối tăm, ẩm thấp. Còn bệnh viện tâm thần Connecticut thì giống một câu lạc bộ nhiều hơn với những chân song bằng sắt.

Khi Ashley được dắt qua những hành lang dài và vui mắt nàng trông thấy rất nhiều bệnh nhân đang tự do đi lại. Họ ở đủ mọi lứa tuổi khác nhau, tất cả đều tỏ ra bình thường. Tại sao họ lại ở đây? Một vài người mỉm cười với nàng và nói “xin chào” nhưng Ashley quá bối rối nên không mở nổi miệng ra nữa. Mọi thứ trông đều có vẻ không thật. Nàng đang ở trong nhà thương điên. Mình có bị điên không?

Họ đi đến tấm cửa thép lớn ngăn cách một phần của khu nhà. Có một người bảo vệ đứng sau cánh cửa đó. Ông ta nhấn vào cái nút đỏ và cửa từ từ mở ra.

“Đây là Ashley Patterson”.

Ông ta nói, “Chào cô Patterson. Mọi thứ họ làm đều có vẻ bình thường.

Nhưng ở đây không có cái gì bình thường cả. Thế giới đã bị đảo ngược rồi.

Ashley nghĩ.

“Lối này, cô Patterson”. Ông ta dắt nàng tới một cánh cửa khác và mở ra.

Ashley bước vào trong. Thay vì phòng giam, nàng nhìn thấy một căn phòng cỡ vừa với tường quét vôi xanh, một bộ đi văng nhỏ và một chiếc giường khá thoải mái.

“Cô sẽ ở lại đây. Đồ đạc của cô sẽ được mang đến trong vài phút nữa”.

Ashley nhìn ông ta đi ra và đóng cửa lại. Cô sẽ ở tại đây. Nàng bắt đầu thấy sợ. Nếu mình không muốn ở thì sao? Nếu mình muốn ra khỏi đây thì sao?

Nàng đến gần cánh cửa. Nó đã bị khóa. Ashiey ngồi xuống đi văng, cố gắng suy nghĩ. Nàng chỉ tập trung vào những ý nghĩ lạc quan. Chúng tôi sẽ cố chữa khỏi cho cô.

Chúng tôi sẽ cố chữa khỏi cho cô.

Chúng tôi sẽ cố chữa khỏi cho cô.

26. Chương 23

Chương 23

Bác sĩ Gilbert Keiler, người chịu trách nhiệm thực hiện việc điều trị cho Ashley, thật hợp với chuyên môn của ông là “đặc trị” bệnh rối loạn đa nhân cách. Mặc dù đôi khi cũng gặp thất bại nhưng nhìn chung thì tỉ lệ thành công đạt khá cao. Câu trả lời cho những ca bệnh này thật không dễ dàng chút nào.

Công việc đầu tiên của ông là phải làm sao cho bệnh nhân tin tưởng mình, cảm thấy thoải mái thì gặp mình, sau đó mới lần lượt gọi ra các khách thể, từng người một, cho đến cuối cùng chúng có thể giao tiếp với nhau và hiểu được lý do tại sao chúng lại tồn tại và tại sao chúng không còn cần thiết nữa. Đó là thời điểm của sự hòa lẫn các khách thể riêng biệt sẽ trộn lẫn với nhau và trở về một chủ thể duy nhất.

Từ giờ đến lúc đó là cả một quãng đường dài, bác sĩ Keller nghĩ.

Sáng hôm sau, bác sĩ Keller cho người đưa Ashley đến văn phòng của ông.

“Chào buổi sáng, Ashley”:

“Chào ông, bác sĩ Keller”.

“Hãy gọi tôi là Gilbert. Chúng ta sắp thành bạn rồi. Cô cảm thấy thế nào?”.

Nàng nhìn ông và hỏi lại. “Họ bảo tôi rằng tôi đã giết 5 người. Vậy tôi nên cảm thấy thế nào?”.

“Cô có nhớ gì về những vụ đó không?”

“Không”.

“Tôi đã đọc hồ sơ vụ án của cô, Ashley. Cô không giết họ. Mà là một trong hai khách thể của cô gây ra. Chúng tôi sẽ tạo quan hệ với các khách thể của cô, và lâu dần, với sự giúp đỡ của cô chúng tôi sẽ làm cho họ biến mất”.

“Tôi ... tôi hy vọng ông có thể ...”.

“Tôi có thể. Tôi ở đây để giúp cô, và đó là những gì tôi sắp làm. Những khách thể được sinh ra trong cô là để cứu cô khỏi những nỗi đau tinh thần khủng khiếp. Chúng tôi phải tìm ra nguyên nhân của những nỗi đau đó. Và tôi cũng cần biết những khách thể đó sinh viên lúc nào và tại sao”.

“Bằng cách gì để ông làm được những việc đó?”.

“Chúng ta sẽ nói chuyện. Có nhiều điều mới mẻ sẽ đến với cô. Chúng tôi sẽ dùng phương pháp thôi miên. Cô đã từng được thôi miên phải không?”.

“Vâng”.

“Không có gì phải gấp rút cả. Chúng ta còn nhiều thời gian”. Ông nói quả quyết. “Và khi rời khỏi nơi đây, nhất định cô sẽ hoàn toàn bình phục”.

Họ nói chuyện với nhau gần một giờ đồng hồ.

Và Ashley cũng dần cảm thấy thoải mái hơn. Trở về phòng mình, nàng tự nhủ. Mình thật sự nghĩ là ông ấy làm được. Và nàng thầm cầu nguyện.

Bác sĩ Keller vào gặp Otto Lewison. “Sáng nay chúng tôi đã gặp nhau”, Keller nói. “Tin vui là Ashley đã chấp nhận rằng mình có vấn đề và sẵn sàng để được giúp đỡ”.

“Đây là một khởi đầu tốt. Hãy tiếp tục thông báo cho tôi”.

“Được, Otto”.

Bác sĩ Keller nghĩ về thử thách đang chờ mình. Ashley Patterson có một cái gì đó rất đặc biệt. Ông quyết định, bằng mọi giá cũng không bỏ cuộc sẽ giúp nàng tới cùng.

Ngày nào họ cũng trò chuyện với nhau và sau một tuần kể từ ngày Ashley vào viện, bác sĩ Keller bảo nàng. “Tôi muốn cô thư giãn và thoải mái. Tôi sẽ thôi miên cô”. Rồi ông tiến về phía nàng.

“Không? Khoan đã”.

Ông ngạc nhiên nhìn nàng. “Có vấn đề gì ư”.

Hàng chục ý nghĩ kinh hoàng trỗi lên trong Ashley. Ông ấy sắp gọi những khách thể của nàng ra. Nàng cảm thấy sợ hãi trước cảnh tượng đó “Làm ơn”, nàng nói. Tôi ... tôi không muốn gặp họ”.

“Cô sẽ không gặp họ đâu”. Bác sĩ Keller trấn an nàng. “Không thật mà”.

Nàng nuốt nước bọt. “Vâng”.

“Cô đã sẵn sàng chưa?”.

Nàng gật đầu:

“Rồi”.

“Tốt. Chúng ta bắt đầu nhé”.

phút sau, khi Ashley đã hoàn toàn bị thôi miên, Gilbert Keller liếc xuống tờ giấy để trên bàn. Toni Prescott và Alette Peters? Đã đến lúc phải thay đổi nhân cách kiểm soát trong con người nàng.

Ông nhìn Ashley đang thiêm thiếp trên ghế, rồi nhô người về phía trước.

“Chào Toni. Cô có, nghe thấy tôi nói không?”.

Bác sĩ Keller nhìn gương mặt Ashley từ từ biến đổi, trở nên hoạt bát đến bất ngờ.

Nửa cân gạo rẻ tiền Nửa cân mật ngào đường.

Trộn chúng vào nhau và chế biến Bóp! đi đời con chồn.

“Hay lắm, Toni. Tôi là Gilbert Keller”.

“Tôi biết ông là ai rồi”, Toni đáp. Giọng hơi trơ tráo.

“Rất hân hạnh được gặp cô. Đã có ai nói với cô rằng cô có một giọng hát rất tuyệt chưa?”.

“Thôi đi”.

“Tôi nói thật mà. Cô có đi học hát bao giờ không? Tôi cực là có đấy”.

“Ông thua cuộc rồi. Sự thực là tôi rất muốn đi nhưng ...” Chúa ơi, thôi ngay cái giọng đó đi!

Ai nói với con mà con biết hát vậy?

Giọng nàng bỗng tấm tức. “Thôi, không sao”.

“Toni, tôi muốn giúp đỡ cơ”.

“Không, không phải. Đồ bác sĩ bịp bợm. Đừng hòng gạt tôi”.

“Tại sao cô lại nghĩ vậy, Toni?” ” “Đó là tất cả những gì bọn đàn ông khôn nạn các người muốn làm”.

“Toni ...? Toni ...?”.

Im lặng.

Bác sĩ Keller nhìn vào gương mặt Ashley. Rất thanh thản. Ông nhô người về phía trước:

“Alette?”.

Mặt Ashley không có gì thay đổi.

“Alette ...?”.

Không phản ứng.

“Tôi muốn nói chuyện với cô, Alette.

Ashley bắt đầu cử động một cách khó khăn.

“Ra đây, Alette”.

Ashley thở sâu, và bắt ngờ đáp lại ông là một giọng Ý du dương. “Ông có biết nói tiếng Ý không?”.

“Alette ...”.

“Tôi không muốn trò chuyện gì bây giờ cả”.

“Alette, hãy nghe tôi. Cô sẽ không sao đâu. Tôi chỉ muốn cô thư giãn thôi”.

“Mi sento stanca ... tôi mệt quá”.

Cô mới trải qua một quãng thời gian khó khăn, nhưng giờ đây tất cả đã ở phía sau rồi.

“Tương lai của cô sẽ rất yên bình. Cô có biết mình đang ở đâu không?”.

Giọng ông ta màu trắng.

“Sì. Là nơi dành cho những người điên. “Đó là lý do ông ở đây. Ông bác sĩ ạ. Ông cũng là một thằng điên.

“ “Đây là nơi cô đến để được điều trị. Alette, cái gì đến với cô khi cô nhắm mắt lại và hình dung về chỗ này?”.

“Hogarth. Ông ta đã vẽ những người điên và những cảnh tượng vô cùng khủng khiếp”. Loại người dốt nát như ông thì làm biết sao được ông ấy.

“Tôi không muốn cô nghĩ xấu về nơi này như vậy. Hãy kể về cô đi, Alette.

Cô muốn làm gì?

“Cô thích làm gì khi sống ở đây?”.

“Tôi thích vẽ”.

“Chúng tôi sẽ mang đồ nghề đến cho cô”.

“Không”.

“Tại sao?”.

Tôi không muốn thế. Ông gọi đó là gì, nhóc con? Với tôi, đó chỉ là một mớ giẻ rách.

Hãy để cho tôi yên.

“Alette?” Gilbert Keller thấy gương mặt Ashley lại thay đổi.

Alette đã đi khỏi. Bác sĩ Keller đánh thức Ashley.

Nàng mở mắt ta và chớp mấy cái. “Ông đã bắt đầu chưa?”.

“Xong rồi”.

“Thế nào?”.

“Toni và Alette đã nói chuyện với tôi. Chúng tôi đã có một khởi đầu tốt, Aahley”, Bức thư của David Singer viết.

Ashley thân, Đây chỉ là vài dòng ngắn ngủi để cho cô biết rằng tôi đang nhớ đến cô và hy vọng sức khỏe của cô có những tiến triển tốt đẹp. Thực ra thì, tôi vẫn thường nghĩ về cô. Tối cảm thấy như chúng ta vừa cùng nhau trải qua một cuộc chiến.

Đó là một cuộc chiến ác liệt nhưng rồi cuối cùng chúng ta đã chiến thắng. Và tôi có một tin tốt cho cô đây. Tôi vừa được cam đoan rằng việc khởi kiện cô về tội giết người ở Bedford và Quebec đã bị hủy bỏ. Nếu cần tôi giúp điều gì, xin cô cứ nói.

Chúc cô những lời chúc tốt đẹp nhất.

David.

Sáng hôm sau, bác sĩ Keller lại thôi miên Ashley và nói chuyện với Toni.

“Cái gì nữa đây, bác sĩ?”.

“Tôi chỉ muốn tán gẫu với cô thôi. Dù sao tôi cũng muốn giúp cô mà.”.

“Tôi không cần các người giúp. Tôi chẳng lùn sao cả”.

“Ồ nhưng tôi lại cần sự giúp đỡ của cô, Toni. Cho tôi hỏi cô một câu. Cô nghĩ thế nào về Ashley?”.

“Cô Cút sát à? Đừng bắt tôi phải trả lời.”.

“Cô không thích cô ấy à?”.

“Nói thẳng ra là như vậy”.

“Cô không thích cô ấy ở điểm nào?”.

Một thoáng im lặng. “Cô ta cứ cấm, không chịu cho người khác vui chơi.

Nếu tôi không thay thế cô ta, cuộc sống của chúng tôi sẽ rất tẻ nhạt.

Tẻ nhạt. Cô ta chẳng hề thích đi hộp đêm, nhảy nhót hay đi du lịch hoặc tham gia vào bất kỳ một hoạt động vui chơi nào”.

“Nhưng cô thì có”.

Chắc chắn rồi. Đó mới là cuộc sống, phải không?

“Cô sinh ra ở London à, Toni? Cô có muốn kể cho tôi nghe về nó không?”.

Tôi cho ông biết nhé, ước gì ngay bây giờ tôi được ở đó.

Im lặng.

Toni ...? Toni ...”.

Nàng đã đi khỏi.

Gilbert nói với Ashley. “Tôi muốn nói chuyện với Alette”. Ông nhìn nét mặt Ashley thay đổi.

Ông gọi khẽ, “Alettê”.

Sì?

“Cô có nghe tôi nói chuyện với Toni chứ?”.

“Có”.

“Cô và Toni có biết nhau không?”.

“Có Dĩ nhiên là có rồi, đồ ngu.

“Cô có ưa Toni không?”.

“Bình thường”. Tại sao ông hỏi toàn những câu ngớ ngẩn vậy?.

“Tại sao cô không nói chuyện với cô ấy. “Toni không muốn tôi làm vậy!”.

“Toni có thường bảo cô phải hành động hoặc cư xử thế nào không?”.

“Toni là bạn của tôi”. Không phải việc của ông.

“Tôi cũng muốn trở thành bạn cô, Alette:

Hãy kể về bản thân cô đi. Cô sinh ra ở đâu?”.

“Ồ Rolne” à!

Cô có thích Rome không ai, Gilbert. Keller thấy nét mặt Ashley thay đổi, và nàng bắt đầu thổn thức. Tại sao? Bác sĩ Keller nhô người về phía trước, gọi khẽ.

Không sao đâu, Cô sẽ tỉnh dậy ngay thôi, Ashley.

Nàng mở mắt ra.

Tôi đã nói chuyện với Toni và Alette. Họ là bạn của nhau. Tôi muốn tất cả các cô là bạn của nhau”.

Khi Ashley ăn trưa một năm y tá vào phòng nàng và thấy một bức tranh phong cảnh viết trên sàn nhà. Anh ta ngăn người ra một lát rồi nhặt nó lên, mang đến phòng bác sĩ Keller.

Đang có một cuộc họp trong văn phòng bác sĩ Lewison.

“Thế nào rồi, Gilbert?”.

Bác sĩ Keller trầm ngâm, “Tôi đã nói chuyện với cả hai khách thể. Người có ảnh hưởng lớn hơn là Toni. Cô ta có một lý lịch Anh song không kể gì về nó.

Người kia, Alette, sinh ra ở Kome, và cũng không muốn kể về nó. Đó là điểm tôi phải tập trung vào, bởi có thể đó là nơi mà những chấn thương xảy ra. Toni có vẻ hung hăng hơn. Alette thì nhạy cảm và hơi lạnh nhạt. Cô ta thích vẽ nhưng lại sợ cái ý thích đó, sợ việc mình theo đuổi nó. Tôi phải tìm ra lý do vì sao”.

“Vậy, theo anh nghĩ, thì Toni chi phối Alette?”.

“Đúng. Toni nắm quyền kiểm soát nhiều hơn. Ashley không nhận ra được sự tồn tại của Alette. Nhưng Toni và Alette biết nhau. Điều thú vị ở chỗ là Toni hát rất hay còn Alette là một tài năng hội họa”. Ông giơ lên bức tranh nhặt được trong phòng Ashley. “Tôi nghĩ tài năng của họ sẽ là chìa khóa cho chúng ta”.

Cứ một tuần một lần Ashley nhận được thư của bố. Sau khi đọc chúng, nàng lại ngồi một mình trong phòng, không muốn trò chuyện với ai.

“Đó là cầu nối duy nhất của cô ấy với gia đình”. Bác sĩ Keller nói với Otto Lewison, “Tôi nghĩ chúng làm tăng thêm khát vọng được bắt đầu cuộc sống mới của cô ấy. Tất cả mọi sự giúp đỡ dù nhỏ nhất, đều rất quý báu với Ashley”.

Ashley đã dần quen với bầu không khí xung quanh. Các bệnh nhân ở đây có vẻ như được tự do, dù ở mỗi cửa và hành lang đều có người canh gác. Những cánh cổng dẫn ra ngoài luôn bị khóa chặt Chỉ có một phòng giải trí để cho các bệnh nhân tụ tập xem ti vi, một phòng tập thể thao và một phòng ăn. Bệnh viện có đủ loại bệnh nhân:

Nhật, Trung Quốc, Pháp, Mỹ ... Mọi biện pháp đều được thực hiện để giúp cho bệnh nhân cảm thấy cuộc sống có vẻ bình thường, song khi Ashley về đến phòng, cánh cửa bao giờ cũng bị khóa lại sau lưng nàng.

“Đây không phải là bệnh viện”, Toni phàn nàn với Alette. “Đây đúng là một cái nhà tù khốn khiếp”.

“Nhưng bác sĩ Keller nghĩ rằng ông ấy sẽ chữa khỏi cho Ashley. Đến lúc đó mình sẽ được ra khỏi đây”.

“Đừng khờ như vậy, Alette. Cậu có thấy không? Cách duy nhất để chữa khỏi cho cô Cút sắt là loại bỏ chúng ta, làm cho chúng ta biến mất. Nói cách khác là nếu cô Cút sắt khỏi bệnh thì chúng ta sẽ phải chết. Dù sao thì tôi cũng không bao giờ để chuyện ấy xảy ra”.

“Vậy cậu định làm gì?”.

“Tôi sẽ tìm cách trốn ra khỏi đây”.

27. Chương 24

Chương 24

Sáng hôm sau, một y tá nam dắt Ashley về phòng của nàng. Anh ta nói, “Hôm nay trông cô khác hẳn”.

“Thật không, Bill?”.

“Ừ, cứ như một người khác vậy”.

Toni dịu dàng nói, “Đó là tại anh đấy”.

“Ý của cô là gì?”.

“Anh đã làm cho tôi cảm thấy khác hẳn”.

Nàng chạm vào tay và nhìn vào mắt anh ta; “Anh làm cho tôi cảm thấy rất tuyệt”.

“Thế à”.

“Thật đấy. Trông anh rất gợi tình. Anh có biết không”.

“Không”.

“Thật mà Anh đã kết hôn chưa, Bill?”.

“Một lần”.

“Vợ anh đúng là bị điên mới bỏ anh. Anh làm ở đây bao lâu rồi, Bill?”.

“Năm năm”.

“Khá lâu đấy nhỉ. Có bao giờ anh cảm thấy muốn đi khỏi chỗ này không?”.

“Đôi khi.”.

Toni hạ giọng xuống. Anh biết đấy, tôi chẳng bị làm sao cả. Đồng ý là lúc mới vào đây tôi quả thật có chút vấn đề, nhưng tôi đã được bác sĩ Keller chữa khỏi rồi. Tôi cũng muốn đi khỏi đây. Tôi tin là anh giúp được tôi. Hai chúng ta sẽ cùng nhau bỏ đi. Và chúng ta sẽ có những giây phút tuyệt vời bên nhau”.

Anh ta nhìn nàng một lúc. “Tôi không biết phải nói sao nữa”.

Có. Hãy xem xem, chuyện thật đơn giản. Tất cả những gì anh phải làm là mở cửa cho tôi, vào một đêm nào đó, khi tất cả đã ngủ say, và chúng ta sẽ cùng ra đi”. Nàng nhìn anh và khẽ nói thêm, giọng thì thầm. “Chuyện này có lợi cho anh đấy”.

Anh gật đầu. “Để tôi suy nghĩ đã”.

Anh cứ nghĩ kỹ đi”, Toni nói một cách tin tưởng.

Khi Toni trở về phòng, nàng nói với Alette, “Chúng ta sắp thoát khỏi chỗ này rồi”.

Sáng hôm sau, Ashley được đưa lên văn phòng bác sĩ Keller, “Chào Ashley”.

“Chào Gilbert”.

“Hôm nay chúng ta sẽ thử dùng phương pháp Sodium Amytal. Cô đã bao giờ thử nó chưa?”.

“Chưa”.

“Vậy thì cô sẽ thấy nó cũng dễ chịu thôi”.

Ashley gật đầu. “Được. Tôi sẵn sàng rồi”.

Năm, phút sau, bác sĩ Keller đã nói chuyện với Toni. “Chào Toni”.

“Chào ông bịp bợm”.

“Cô ở đây có thoải mái không?”.

“Ông hỏi nực cười quá. Nói thật nhé, tôi bắt đầu thích chỗ này rồi đây. Tôi thấy như ở nhà ấy”.

“Vậy tại sao cô lại muốn trốn đi?”.

Giọng Toni đánh lại. “Cái gì?”.

“Bill nói với tôi rằng cô yêu cầu anh ta giúp cô trốn khỏi đây”.

Thằng khốn nạn. Giọng Toni trở nên giận dữ. Nàng nhảy khỏi ghế, chạy đến bên ban, chộp lấy cái chặn giấy và ném vào mặt bác sĩ Keller.

Ông né được.

“Tao giết mày, và giết cả nó nữa”.

Bác sĩ Keller tóm lấy cô. “Toni ...”.

Ông nhìn thấy sự thay đổi tiền mặt Ashley.

Toni đã đi khỏi. Ông nhận la tim mình đang đập mạnh.

“Ashley !”.

Khi Ashley tỉnh dậy nàng mở mắt ra, nhìn xung quanh và bối rối. “Mọi việc vẫn ổn chứ?”.

“Toni vừa tấn công tôi. Cô ấy rất giận dữ vì bị tôi phát hiện việc cô ấy định bỏ trốn”.

“Tôi ... Tôi xin lỗi. Tôi cũng cảm giác được vừa có chuyện gì tồi tệ xảy ra ...”.

Không sao đâu. Tôi muốn để cô, Alette và Toni gặp nhau thôi.

“Không”.

“Tại sao lại không?”.

“Tôi sợ. Tôi ... tôi không muốn gặp họ. Ông có hiểu không? Họ không có thật. Họ chỉ là sự tưởng tượng của tôi mà thôi”.. “Sớm hay muộn gì cô cũng phải gặp họ, Ashley.

Cô phải biết rõ hai người kia. Đó là cách duy nhất để chữa khỏi cho cô”.

Ashley đứng lên. “Tôi muốn về phòng”.

Còn lại một mình, Ashley đứng nhìn theo người gác đi ra. Trong nàng tràn đầy cảm giác thất vọng. Nàng nghĩ, Minh sẽ không bao giờ được ra khỏi đây.

Họ đang lừa dối mình. Họ không chữa nổi căn bệnh của mình. Nàng không thể nào đối diện được với sự thật là có hai nhân cách nữa đang tồn tại trong nàng ...

Bởi vì chúng mà nhiều người đã bị giết hại. Tại sao lại là tôi, hỡi Trời? Nàng bật khóc. Tôi đã xúc phạm gì đến Người? Nàng ngồi xuống giường và nghĩ tiếp.

Minh không thể tiếp tục được nữa. Chỉ có một cách để kết thúc mà thôi. Minh phải làm ngay.

Ashley sục sạo, lục lọi căn phòng nhỏ, hòng tìm kiếm một vật gì khả dĩ thực hiện được ý định tự tử. Chẳng còn gì cả. Căn phòng dường như trống trơn, hoàn toàn vô dụng đối với những ai có ý định đó.

Chợt Ashley nhìn thấy bức tranh cùng với vải và bút vẽ. Cái bút làm bằng gỗ. Ashley bẻ đôi nó ra, tạo thành hai đầu lổm chổm sắc nhọn. Từ từ, nàng đặt nó vào cổ tay. Nàng cứa một nhát rất mạnh và sâu vào tĩnh mạch. Máu bắt đầu tuôn ra. Ashley lại đặt chỗ đầu sát lên cổ tay bên kia và cũng làm như vậy. Nàng lặng lẽ đứng nhìn máu nhỏ giọt xuống tấm thảm. Rồi nàng bắt đầu thấy lạnh.

Nàng ngã xuống sàn nhà, nằm cuộn tròn lại. Căn phòng vụt tối sầm đi.

Bác sĩ Gilbert Keller choáng váng khi nhận tin Ashley tự vẫn. Ông lái đến phòng cấp cứu. Hai cổ tay nàng đã được băng bó lại. Nhìn nàng mệt mỏi nằm đó, bác sĩ Keller nghĩ, Minh đã sơ ý. Minh chủ quan quá. Minh không thể để chuyện này tái diễn được.

“Chúng tôi suýt nữa thì mất cô”, ông nói Ashley cố gắng mỉm cười. “Tôi xin lỗi. Nhưng mọi việc dường như ... có vẻ tuyệt vọng quá”.

Đó chính là ý nghĩ sai lầm của cô”. Bác sĩ Keller trấn an nàng. “Cô có muốn được giúp đỡ không, Ashley?”.
“Có”.

Vậy thì cô phải tin tôi. Cô phải hợp tác với tôi. Tôi không thể làm chuyện này một mình được.

“Cô thấy thế nào?”

Ashley im lặng một lúc lâu. “Ông muốn tôi làm gì?”.

“Đầu tiên, tôi muốn cô hứa sẽ không bao giờ làm chuyện dại dột như vậy nữa”.

“Vâng! Tôi hứa”.

“Tôi sẽ bảo Toni và Alette cũng phải hứa như cô. Bây giờ tôi giúp cô ngủ nhé”.

Vài phút sau, bác sĩ Keller đã nói chuyện với Toni.

“Con mụ ích kỷ đó định giết tất cả chúng tôi. Mụ ta chỉ nghĩ đến bản thân thôi. Ông hiểu ý tôi chứ?”.

“Toni ...”.

“Được tôi không có ý đó Tôi ...”.

“Cô có thể yên lặng và nghe tôi nói không”.

“Tôi nghe đây”.

“Tôi muốn cô hứa sẽ không bao giờ làm hại Ashley nữa”.

“Tại sao tôi lại phải hứa chứ?”.

Để tôi nói cho cô biết. Bởi vì cô là một phần của Ashley. Cô được sinh ra từ nỗi đau của cô ấy. Tôi không biết cô đã trải qua những chuyện gì Toni, nhưng tôi biết, nó hẳn là rất khủng khiếp. Nhưng cô phải hiểu rằng Ashley cũng phải trải qua những chuyện đó, hết như cô vậy. Và Alette thì cũng được sinh ra với cùng một lý do như cô. Cả ba người các cô có rất nhiều điểm chung. Các cô phải giúp nhau chứ không phải là ghét bỏ nhau. Cô có thể hứa không?”.

Im lặng.

“Toni?”.

Tôi nghĩ là được”. Nàng trả lời một cách miễn cưỡng.

“Cảm ơn. Bây giờ cô có muốn kể về nước Anh không?”.

“Không”.

“Alette, cô có ở đây không?”.

“Có” Thế ông nghĩ là tôi ở đâu hả, đồ ngu?”.

“Tôi muốn cô cũng hứa như Toni. Không bao giờ làm hại Ashley”.

Đó là người duy nhất ôn quan tâm, phải không? Ashley, Ashley, Ashley. Thế còn chúng tôi thì sao?”.

“Alette?”.

“ôĐược Nhiều tháng đã trôi qua song vẫn không có tín hiệu khả quan nào cả. Bác sĩ Keller ngồi ở bàn làm việc, lục lọi trong đầu óc và trên giấy tờ, xem có sai sót, nhầm lẫn ở chỗ nào không. Ông phụ trách điều trị cho nửa tá bệnh nhân nhưng ông nhận ra rằng Ashley là người mà ông quan tâm nhất. Có một vực thẳm lớn ngăn cách giữa sự ngây thơ trong trắng với những mưu toan đen tối không ngừng nhằm nhe chiếm đoạt cuộc sống của nàng. Mỗi lần nói chuyện với Ashley, trong lòng ông lại trào lên mạnh mẽ cái ham muốn được bảo vệ, che chở cho nàng. Đối với mình cô ấy như một đứa con gái vậy, ông nghĩ. Mình đang bao biện đây ư? Mình đã yêu cô ấy rồi.

Bác sĩ Keller nói với bác sĩ Otto Lewison. “Tôi gặp rắc rối rồi, Otto”.

“Tôi tưởng những rắc rối chỉ dành cho bệnh nhân của chúng ta?”.

“Chuyện này chỉ liên quan đến một trong các bệnh nhân, Ashley Patterson”.

“Ồ”.

“Tôi nhận ra rằng mình ... mình đã bị cô ấy quyến rũ”.

“Sự thể đâm ra ngược lại sao?”.

“Vâng”.

“Nếu như vậy có thể sẽ rất nguy hiểm với cả hai người đấy, Gilbert”.

“Tôi biết”.

“Ồ, miễn là cậu nhận thức được chuyện đó ... Hãy cẩn thận”.

“Tôi cũng định như vậy”.

Tháng 11 Sáng nay mình đã trao cho Ashley một cuốn sổ ghi nhớ.

“Tôi muốn cô, Toni và Alette sẽ cùng sử dụng nó, Ashley. Cô có thể giữ nó trong phòng. Mỗi khi một ai đó trong các cô muốn trao đổi gì thì cứ viết nó ra đây, thay vì phải gặp tôi.”.

“Được Gilbert.”.

Một tháng sau, bác sĩ Keller ghi vào nhật ký.

Tháng 12 Việc điều trị vẫn dậm chân tại chỗ. Toni và Alette vẫn từ chối kể chuyện quá khứ. Việc thuyết phục Ashley thôi miên càng lúc càng khó khăn hơn.

Tháng 3 Cuốn sổ đó vẫn trống trơn. Mình không tìm ra nỗi sự kháng cự mãnh liệt nhất là ở Toni hay ở chính Ashley. Khi mình thôi miên Ashley, Toni và Alette chỉ xuất hiện có chốc lát. Họ vẫn không chịu nói gì về quá khứ.

Tháng 6 Mình gặp Ashley thường xuyên hơn nhưng vẫn không có tiến triển gì. Cuốn sổ vẫn không được ai động tới. Mình đã cho Alette bộ đồ vẽ. Mình hy vọng nếu Alette chịu cầm bút vẽ điều kỳ diệu có thể sẽ xuất hiện.

Tháng 7 Có cái gì đó đã xảy ra, nhưng mình không biết chắc chắn nó có phải là tín hiệu tốt không. Alette vẽ một bức tranh rất đẹp về toàn cảnh khu bệnh viện. Khi thấy mình khen bức tranh, Alette tỏ ra rất vui. Nhưng đến chiều thì bức tranh đã bị xé thành nhiều mảnh.

Bác sĩ Keller và Otto Lewison ngồi uống cà phê với nhau.

“Tôi nghĩ là tôi sẽ phải dùng thử liệu pháp nhóm,” bác sĩ Keller nói. “Không còn biện pháp hữu hiệu nào khác nữa.”.

“Anh hiện phải chăm sóc bao nhiêu bệnh nhân?”.

“Không nhiều hơn nữa tá. Tôi muốn Ashley tiếp xúc với những người khác.

Từ khi vào đây cô ấy vẫn sống một mình trong một thế giới. Tôi muốn để cô ấy thử phá vỡ nó xem sao?”.

“Ý kiến hay. Rất đáng thử xem.”.

Bác sĩ Keller dẫn Ashley vào một phòng họp nhỏ. Trong phòng đã có sáu người.

“Tôi muốn cô gặp vài người bạn,” bác sĩ Keller nói.

Ông dẫn Ashley đến giới thiệu với từng người nhưng nàng tỏ ra quá e dè, đến mức lạnh nhạt. Mỗi cái tên do bác sĩ Keller đọc lên lập tức bị xóa đi bởi cái biệt hiệu kèm theo vang lên trong nàng. Đó là Bà Bé, Ông Nhiều Xương, Bà Hói, Ông Què, Bà Trung Quốc và Ông Lịch Sự. Trông họ đều đầy vẻ thân mật.

“Mời cô ngồi.” Bà Hói nói, “Cô dùng cà phê chứ?”.

Ashley ngồi xuống. “Cảm ơn.”

“Chúng tôi đã nghe nhiều về cô. Ông Lịch Sự nói. “Cô đã trải qua nhiều chuyện không vui phải không?”

Ashley gật đầu.

Ông Nhiều Xương lên tiếng. “Chúng tôi đều cũng đã trải qua rất nhiều chuyện và chúng tôi đều sẵn sàng để được bác sĩ Keller giúp đỡ. Nơi này rất tuyệt.”

“Ở đây có những bác sĩ giỏi nhất thế giới.”

Bà Trung Hoa nói.

Tất cả đều có vẻ bình thường, Ashley nghĩ.

Bác sĩ Keller ngồi bên, ghi lại toàn bộ. Hơn nửa tiếng sau ông đứng dậy.

“Đến giờ phải đi rồi, Ashley.”

Nàng đứng ngay lên. “Rất vui được gặp tất cả các vị”.

Ông Què đứng lên theo nàng, thì thầm, “Nhớ đừng uống nước ở đây. Bị bỏ độc đấy. Họ muốn giết chúng ta để nhận tiền của Nhà nước.”

Ashley nuốt nước bọt. “Cảm ơn. Tôi sẽ nhớ.”

Khi Ashley và bác sĩ Keller ra ngoài hành lang, nàng hỏi.

“Họ bị bệnh gì vậy?”

“Hoang tưởng, tâm thần phân liệt, MPD, rối loạn có xu hướng ép buộc.

Nhưng, Ashley, từ ngày vào đây chữa trị đến nay, bệnh tình của họ đã thuyên giảm rõ rệt. Cô có muốn thường xuyên gặp họ không?”

“Không.”

Bác sĩ Keller bước vào văn phòng Otto Lewison. “Không đạt được gì cả.”

ông thú nhận. “Liệu pháp nhóm không có hiệu quả, còn thôi miên thì không phải lúc nào cũng được. Tôi muốn thử theo cách khác.”

“Cách gì?”

“Tôi muốn đưa Ashley đi ăn tối ở bên ngoài.”

“Tôi không nghĩ đó là một ý kiến hay, Giiberti, E rằng sẽ xảy ra nguy hiểm.

Có ấy sẵn sàng ...”.

“Tôi biết. Hiện tôi đang là kẻ thù của cô ấy. Và tôi muốn trở thành bạn.”

“Khách thể Toni đã một lần định giết anh. Nếu cô ta định lặp lại hành động đó thì sao?”

“Tôi sẽ đề phòng.”

Bác sĩ Lewison nghĩ một lát:

“Được. Anh có muốn ai. đi cùng không?”

“Không. Tôi sẽ không sao đâu, Otto.”

“Anh định khi nào bắt đầu?”

“Tối nay.”

“Ông muốn dẫn tôi ra ngoài ăn tối à?”

“Tôi nghĩ như vậy sẽ tốt hơn cho cô về nhiều mặt, Ashley. Ý cô thế nào?”

“Đồng ý.”

Ashley ngạc nhiên khi thấy mình quá đỗi phấn khích trước cái tin sẽ được ra ngoài ăn tối cùng Gilbert Keller. Ra khỏi đây cả một buổi tối thì thích thật, Ashley nghĩ. Nhưng nàng biết chính là cái ý nghĩ được đi cùng Gilbert Keller mới thực sự khiến nàng hồi hộp và vui vẻ đến vậy.

Họ ăn tối tại nhà hàng Nhật Otani Gardens, cách bệnh viện năm dặm. Bác sĩ Keller biết mình đang làm chuyện mạo hiểm. Toni và Alette có thể thay thế Ashley bất kỳ lúc nào. Ông luôn phải cảnh giác. Quan trọng hơn là sao cho Ashley tin rằng mình có thể giúp được cho cô ấy.

“Thật vui quá Gilbert,” Ashley nhìn quanh nhà hàng đông đúc, nói, “Cái gì cơ?”

“Những người ở đây trông cũng chẳng khác gì những người trong bệnh viện.”

“Không hoàn toàn khác nhau đâu, Ashley. Tôi tin chắc rằng tất cả bọn họ cũng đều có vấn đề. Khác biệt duy nhất là những người trong bệnh viện không thể chung sống cùng những người ở đây được, nên chúng tôi phải tách họ ra để giúp đỡ họ trở về với cộng đồng.”

“Tôi cũng không hề biết mình có vấn đề, cho đến khi ông biết rồi đấy.”

Cô có biết tại sao không, Ashley? Bởi vì cô đã cố che giấu chúng. Cô không dám đối diện với những vấn đề của mình nên đành phải xây một hàng rào trong đầu và nhắm mắt ném những gì cô coi là tội tệ qua đó. Có rất nhiều người khác cũng làm như cô.” Ông đột ngột thay đổi chủ đề.

“Món cá nướng thế nào?”

“Ngon lắm, cảm ơn.”

Kể từ đó, mỗi tuần một lần bác sĩ Keller và Ashley lại cùng nhau ra ngoài dùng bữa. Họ ăn trưa tại nhà hàng Italia nhỏ tên là Banducci và ăn tối tại The Palm, Eveleens và The Gumbo Pot. Cả Toni và Alette đều không lần nào xuất hiện.

Một tối, bác sĩ Keller đưa Ashley đi nhảy. Đó là một hộp đêm nhỏ với ban nhạc tuyệt vời.

“Cô có thích không?” Ông hỏi.

“Rất thích. Cảm ơn.” Nàng nhìn ông và nói. Ông không giống những bác sĩ khác.”

“Họ không khiêu vũ à?”

“Ông biết ý tôi muốn nói gì mà.”

Ông ôm nàng chặt hơn và họ đều cảm nhận được sự gấp rút của thời gian.

“Chuyện này sẽ nguy hiểm với cả hai người đấy, Gilbert ...”

28. Chương 25

Chương 25

Tôi biết ông đang định làm cái quái gì rồi, ông bịp bợm ạ ông muốn làm cho Ashley nghĩ rằng ông là bạn của cô ta.

“Tôi là bạn của Ashley, Alette, và của cô nữa, Toni.”

“Không. Ông không phải. Ông nghĩ rằng cô ta rất tốt đẹp còn tôi thì chẳng là cái chó chết gì cả.”

Cô sai rồi. Tôi tôn trọng cô và Alette cũng như tôi tôn trọng Ashley vậy. Đối với tôi, tất cả các cô đều quan trọng như nhau.

“Thật không?”

“Thật Toni, khi tôi nói cô có giọng hát tuyệt vời tôi cũng nói thật. Cô có chơi được nhạc cụ nào không?”

“Piano.”

“Nếu tôi thu xếp cho cô sử dụng chiếc piano trong phòng giải trí, liệu cô có thấy thích không?”.

“Có thể.” Giọng nàng nghe hơn hở.

Bác sĩ Keller mỉm cười. “Tôi rất vui khi giúp được cô chuyện đó. Cô có thể dùng nó.”.

“Cảm ơn.”.

Bác sĩ Keller đã thu xếp cho Toni mỗi buổi chiều được một mình vào phòng giải trí một giờ. Đầu tiên, cửa phòng bị đóng lại, những khi các bệnh nhân nghe được tiếng nhạc và tiếng hát vọng tới, họ bèn nhẹ nhàng mở ra để nghe được rõ hơn. Và Toni đã nhanh chóng trở thành nguồn vui của rất nhiều bệnh nhân ở đây.

Bác sĩ Keller đang kiểm tra ghi chép của mình cùng bác sĩ Lewison.

Lewison hỏi, “Thế còn nhân cách kia Alette?”.

“Tôi đã sắp xếp cho cô ấy vẽ ở trong vườn vào mỗi buổi chiều. Chắc chắn sẽ có nhiều người đến xem đấy. Tôi nghĩ đây sẽ là một phương pháp hữu hiệu.”.

Nhưng Alette đã từ chối. Bác sĩ Keller hỏi, “Sao cô không sử dụng bộ đồ vẽ mà tôi đã tặng? Bỏ chúng đi thì phí quá. Cô quả thật có tài mà.”.

Làm sao ông biết?

“Cô có thích hội họa không?”.

“Có.”.

“Vậy tại sao cô lại không vẽ?”.

“Vì tôi vẽ không đẹp.” Đừng quấy rầy tôi nữa.

“Ai bảo cô thế?”.

“Mẹ mẹ tôi.”.

“Chúng ta chưa bao giờ nói tới mẹ cô. Cô có muốn kể cho tôi nghe về bà không?”.

“Chẳng có gì để kể cả.”.

“Bà qua đời vì tai nạn, phải không?”.

Nàng im lặng một lúc lâu. “Đúng. Bà ấy chết vì tai nạn.”.

Ngày hôm sau, Alette bắt đầu vẽ. Nàng rất thích ở ngoài vườn cùng giá vẽ và cây cọ. Khi vẽ, nàng có thể quên hết mọi chuyện xung quanh. Một số bệnh nhân đến xem nàng vẽ. Giọng nói của họ rất có nhiều màu sắc khác nhau.

“Tranh của cô nên đưa vào nhà trưng bày mới phải.” Màu đen.

“Cô vẽ đẹp. lắm.” Màu vàng.

“Cô học vẽ ở đâu vậy?” Màu đen.

“Cô có thể vẽ hình tôi không?” Màu da cam.

“Ước gì tôi vẽ đẹp được như cô.” Màu đen.

Nàng luôn cảm thấy tiếc nuối khi đến giờ phải quay về căn phòng của mình nằm trong tòa nhà lớn.

“Tôi muốn cô gặp một người Ashley. Đây là Lisa Garrett.” Bà ta tuổi khoảng ngũ tuần, bé nhỏ và có vẻ vật vờ “Hôm nay Lisa được xuất viện.”.

Bà ta cười rạn rở. “Tuyệt quá phải không?”

“Tôi đã nợ bác sĩ Keller rồi.”.

Glibert Keller nhìn Ashley, nói. “Lisa bị MPD và có đến 30 khách thể.”.

“Đúng vậy. Và tất cả bọn họ cùng đã biến mất.”

Bác sĩ Keller nhấn mạnh. “Bà ấy là bệnh nhân MPD thứ ba xuất viện trong năm nay.”

Trong lòng Ashley trào lên niềm hy vọng.

Alette nói, “Bác sĩ Keller rất tốt bụng. Ông ta có vẻ thật sự thích chúng ta.”

“Cậu ngốc lắm,” Toni nhạo báng. “Cậu có biết cái gì sẽ xảy ra không. Mình đã bảo rồi. Ông ta giả thích chúng ta để khiến chúng ta làm những gì ông ta muốn. Thế cậu có biết ông ta muốn gì không? Ông ta muốn gọi hai chúng ta ra, sau đó thuyết phục Ashley rằng cô ta chẳng cần gì đến chúng ta nữa. Rồi cậu có muốn biết sau đó là gì không? Cậu và mình sẽ chết. Bộ cậu muốn thế lắm sao?”

Tớ thì không.”

“Ồ, không ...” Alette lưỡng lự nói.

“Nghe mình đi. Chúng ta sẽ tiếp tục chơi ú tim với ông bác sĩ, hãy cho ông ta tin rằng chúng ta thật sự muốn hợp tác. Không vội vã gì cả. Rồi chúng ta sẽ xỏ mũi ông ta. Và mình xin hứa rằng một ngày nào đó chúng mình sẽ cùng thoát khỏi nơi đây.”

“Cứ làm theo những gì cậu nói đi, Toni.”

Tốt. Vậy thì cứ để lão bịp bợm kia nghĩ rằng công việc của hắn đang tiến triển tốt.”

Thêm một bức thư nữa của David. Kèm vào đó là bức ảnh một em bé. Bức thư viết? Ashley thân, tôi hy vọng rằng việc điều trị sẽ giúp cho sức khỏe và tinh thần của cô ngày một khá hơn về phía tôi, mọi việc vẫn ổn. Kèm theo đây là hình ảnh đứa con lên hai tuổi của chúng tôi, Jeffrey. Nó vẫn lớn nhanh và có lẽ chẳng mấy chốc là đến lúc nó phải lập gia đình. Không có tin tức gì mới cả. Tôi chỉ muốn cô biết rằng chúng tôi vẫn đang nhớ tới cô. Sandra nhờ tôi gửi đến cô tấm lòng yêu mến.

David Ashley ngắm nhìn bức ảnh. Nó là một em bé dễ thương, nàng nghĩ. Hy vọng là nó có một cuộc sống hạnh phúc.

Nàng đi ăn trưa và khi quay lại, bức ảnh đã bị xé vụn thành nhiều mảnh.

Ngày 15-6 Bệnh nhân Ashley Patterson. Phương pháp điều trị. Sử dụng Sodium Amytal.

Khách thể, Alette Peters.

“Hãy kể về Rome đi, Alette.”

Đó là thành phố đẹp nhất thế giới. Ở đây có vô số bảo tàng tuyệt vời. Tôi thường đến thăm các bảo tàng đó.” Ông thì biết gì về bảo tàng?

“Và cơ muốn trở thành họa sĩ?”

“Đúng.” Thế ông còn nghĩ tôi muốn trở thành cái gì nữa, lính cứu hỏa à?

“Cô có học vẽ không?”

Không.” Sao ông không đi mà làm phiền người khác nhỉ?

“Tại sao lại không? VI những gì mẹ cô nói à?”

“Ồ không. Tôi chỉ nghĩ rằng tôi không đủ khả năng.” Toni đuổi ông ấy đi đi!

“Hồi đó, có lần nào cô bị tổn thương tinh thần không? Cô điều gì tệ xảy ra mà cô vẫn còn nhớ được không?”

“Không. Tôi sống rất hạnh phúc.” Toni!

Ngày 15-8, 9 giờ.

Bệnh nhân à ABhley Patterson. Phương pháp điều trị. Thôi miên. Khách thể, Toni Prescott.

“Cô có muốn kể về London không, Toni?”

“Có Tôi đã có. một quãng thời gian vui vẻ ở đó London là một thành phố văn minh. Nơi ấy có rất nhiều việc để làm.”

“Cô có gặp rắc rối gì không?”

“Rắc rối? Không. Tôi sống rất hạnh phúc ở London.”

Cô không thể nhớ được chuyện gì tồi tệ đã xảy ra sao?

“Dĩ nhiên là không. Ông định làm gì với nó, hả đồ bịp bợm.

Mỗi lần như vậy đều gọi lại những ký ức cho Ashley. Trong giấc ngủ, nàng thường mơ thấy mình đang làm việc tại Công ty Global Graphics Shane Miller cũng ở đó. Và anh ta đang khen ngợi những công việc mà nàng đã hoàn thành.

“Chúng tôi không thể tiếp tục mà thiếu cô được, Ashley. Chúng tôi sẽ giữ cô lại đây mãi mãi.” Sau đó là cảnh nhà tù, Shane Miller nói; “Tôi không muốn đâu, nhưng trong hoàn cảnh này, công ty buộc phải sa thải cô. Công ty không thể dính dáng vào những vụ như thế này được. Cô có hiểu không? Không hề có vấn đề gì riêng tư đâu.”

Sáng hôm sau, khi Ashley thức dậy, gối nàng ướt đầm nước mắt.

Việc điều trị khiến cho Alette cảm thấy buồn. Nó làm nàng nhớ Rome biết bao. Nhờ cả những giây phút hạnh phúc bên Richard Melton. Nhẽ ra chúng ta đã được sống hạnh phúc bên nhau, nhưng giờ thì quá muộn rồi. Quá muộn.

Toni ghét việc điều trị vì nó chỉ mang lại cho nàng những ký ức tồi tệ mà thôi. Tất cả những gì nàng đã làm để bảo vệ Ashley và Alette. Nhưng có ai hoan nghênh nàng không? Không. Nàng chỉ khiến người ta quay lưng lại, như thể nàng là một tội phạm vậy. Nhưng mình phải ra khỏi đây, Toni thầm hứa. Mình sẽ ra khỏi đây.

Những tờ lịch cứ lần lượt được gỡ xuống và thêm một năm nữa lại trôi qua.

Bác sĩ Keller càng ngày càng tỏ ra thất vọng.

“Tôi vừa đọc xong báo cáo mới nhất của anh.”

Bác sĩ Lewison nói với Gilbert Keller. “Anh có nghĩ rằng phương pháp chữa trị của mình thực sự có thiếu sót, hay là họ đang đùa giỡn với chúng ta?”

Họ đang đùa giỡn, Otto. Có vẻ như họ thừa biết tôi định làm gì và họ tìm cách chống trả.

“Tôi nghĩ là Ashley thật sự muốn ủng hộ tôi nhưng hai khách thể kia không cho. Thường là chúng ta có thể khống chế được họ bằng biện pháp thôi miên, nhưng Toni quá mạnh. Cô ta hoàn toàn làm chủ và cô ta tỏ ra rất nguy hiểm.”

“Nguy hiểm ư?”

“Đúng. Ông hãy hình dung sự căm thù của cô ta lớn đến mức nào để có thể giết chết rồi hủy hoại thân thể tới năm người đàn ông.”

Quãng thời gian còn lại của năm đó cũng không có gì khác hơn.

Bác sĩ Keller đạt thêm nhiều thành công với các bệnh nhân khác của mình, nhưng với Ashley, người mà ông quan tâm nhất, lại không tiến triển được gì ông cảm giác rằng Toni đang rất vui thích được đùa giỡn với ông. Rồi sau đó, thật bất ngờ, một đốm sáng đã xuất hiện.

Nó được bắt đầu từ một bức thư của bác sĩ Patterson.

Mồng 5 tháng Sáu.

Ashley con, Bố đang trên đường tới New York lo công việc và rất được ghé thăm con, Bố sẽ gọi cho bác sĩ Lewison, và nếu ông ấy không phản đối bố sẽ đến chỗ con vào ngày 5, có thể sớm hoặc muộn hơn một chút. Yêu con nhiều.

Bố Ba tuần sau, bác sĩ Patterson đến bệnh viện cùng một phụ nữ nom hấp dẫn, tóc đen, ngoài 40 tuổi và đứa con gái ba tuổi, Katrina.

Họ được dẫn đến phòng của bác sĩ Lewison.

Ông đứng lên khi họ bước vào.

“Bác sĩ Patterson, rất mừng được gặp ông.”

“Cảm ơn. Đây là cô Victoria Aniston và con gái Katrina.”

“Chào cô Aniston, chào Katrina.”

“Tôi đưa họ đến thăm Ashley.”

“Tuyệt. Cô ấy đang ở chỗ bác sĩ Keller, nhưng không lâu nữa đâu.”

Bác sĩ Patterson hỏi, “Tình trạng Ashley thế nào rồi?”

Otto Lewison lưỡng lự. “Liệu tôi có thể gặp riêng ông vài phút không?”

“Được”.

Bác sĩ Patterson quay sang Victoria và Katrina, “Hình như ngoài kia có khu vườn đẹp lắm.

Hai mẹ con em ra đây chờ anh rồi chúng ta sẽ cùng đến gặp Ashley.”

Victoria Aniston mỉm cười. “Vâng.” Bà nhìn Otto Lewison. “Rất hân hạnh được gặp ông, thưa bác sĩ.”

“Cảm ơn cô Aniston.”

Bác sĩ Patterson nhìn hai người bước ra ngoài.

Ông quay sang Otto Lewison. “Có vấn đề gì sao?”

“Để tôi cho ông biết, bác sĩ Patterson. Chúng tôi không thu được nhiều kết quả như mong đợi.

Ashley nói rằng mình cần được giúp đỡ, nhưng cô ấy lại không chịu hợp tác với chúng tôi. Thực tế là cô ấy đang chống lại việc điều trị.”

Bác sĩ Patterson bối rối nhìn Otto Lewison.

“Tại sao?”

“Chuyện này cũng không có gì lạ. Ở một vài giai đoạn, bệnh nhân bị MPD rất sợ phải gặp các khách thể của mình:

Họ không chịu đựng được cái ý nghĩ là có những kẻ khác đang sống trong tâm hồn và thể xác họ và lại còn có thể thay thế họ. Ông thử tưởng tượng xem chuyện đó đáng sợ đến mức nào.

Bác sĩ Patterson gật đầu. “Đúng vậy.”

“Chúng tôi đang đau đầu về trường hợp của Ashley đã Thông thường là những khách thể đó xuất hiện khi bệnh nhân bị xâm phạm hay quấy rối từ khi còn rất nhỏ. Nhưng với Ashley, chúng tôi lại không có được đầy đủ hồ sơ nên không thể biết được tại sao lại có những chấn thương đó và nó đã bắt đầu như thế nào?”

Bác sĩ Patterson yên lặng một hồi lâu. Giọng ông nặng nề hẳn đi khi ông nói, “Tôi có thể giúp các ông,” Ông hít một hơi thở sâu. “Tôi vẫn luôn tự trách mình.”

Otto Lewison chăm chú lắng nghe.

“Chuyện xảy ra vào năm Ashley lên sáu tuổi. Tôi có việc phải sang Anh quốc. Vợ tôi không cùng đi được. Tôi dẫn Ashley theo. Bên đó, vợ tôi có một ông anh họ, tên là John. Tôi đâu biết rằng John không bình thường về mặt tinh thần, tâm lý. Thỉnh thoảng tôi phải đi giảng bài và vẫn nhờ John trông nom Ashley. Một ngày kia, khi tôi về nhà, vào buổi chiều, John đã bỏ đi. Còn Ashley thì đang trong cơn hoảng loạn. Phải mất rất nhiều thời gian mới làm nó bình tĩnh lại được.

Sau đây, nó không cho ai lại gần, trở nên rụt rè và dễ sợ hãi. Một tuần sau đó, John bị bắt về tội xâm phạm tình dục trẻ em hàng loạt.” Gương mặt bác sĩ Patterson đầy đau khổ. “Tôi không thể tha thứ cho mình. Và từ đó trở đi, tôi không bao giờ để Ashley ở lại một mình với bất kỳ ai nữa.”.

Họ cùng chột im lặng. Rồi Otto Lewison lên tiếng. “Tôi rất lấy làm tiếc.

Nhưng tôi nghĩ rằng ông đã cho chúng tôi câu trả lời mà chúng tôi đang mong đợi, bác sĩ Patterson. Bây giờ thì bác sĩ Keller đã có hướng cụ thể để tiến hành chữa trị cho Ashley rồi.

“Với tôi nhắc lại chuyện này chỉ thêm đau lòng thôi.”.

“Tôi hiểu.” Otto Lewison nhìn đồng hồ. “Có lẽ Asilley đã xong rồi đấy. Ông nên ra vườn cùng mẹ con cô Aniston và tôi sẽ đưa Ashley la đó.”.

Bác sĩ Patterson đứng dậy. “Cảm ơn.”.

Otto Lewison nhìn theo bác sĩ Patterson ra khỏi phòng. Ông không thể chờ lâu hơn nếu để báo cho Keller biết mình vừa đã thu lượm được những gì.

Victoria Aniston và Katrina đang đợi ông. Anh đã gặp Ashley chưa?”.

Victoria hỏi.

“Vài phút nữa họ sẽ đưa nó ra đây.” Bác sĩ Patterson trả lời. Ông nhìn quanh khoảng đất rộng rãi. “Chỗ này rất đáng yêu, phải không?”.

“Katrina chạy đến bên ông. Cháu muốn leo lên trời nữa cơ.”.

Ông mỉm cười. “Được. Rồi nhắc bổng đứa bé, ông tung nó lên không trung và đỡ lấy khi nó rơi xuống.

“Cao nữa cơ ”.

Bám chặt này. Lên nhé” Ông lại ném đứa bé lên và khéo léo đỡ lấy trong tiếng cười như nắc nẻ của nó.

“Nữa đi.”.

Lưng của bác sĩ Patterson hướng về phía toà nhà, vì thế ông không thấy Ashley và bác sĩ Keller đang đi tới.

“Cao lên.” Katrina gào to.

Ashley đứng ở cửa, toàn thân lạnh toát. Nàng nhìn bố mình chơi đùa với con bé, và thời gian dường như vớ vụn ra. Mọi việc sau đó cứ tuần tự hiện lên trong nàng như một khu phim quay chậm.

Đó cũng là một bé gái đang được tung lên cao ...“Cao lên, bố ơi!”.

“Bám chặt này. Lên nhé.”.

Rồi sau đó bé gái được ném lên giường ...

Một giọng nói vang lên, “Con sẽ thích ...”.

Hình một người đàn ông nằm trên giường đằng sau bé gái. Bé gái la lên.

“Dừng lại. Không, không.”.

Người đàn ông vẫn ở trong bóng tối. Ông ta ôm chặt đứa bé và vuốt ve nó.

“Có phải dễ chịu lắm không?”.

Bỗng nhiên bóng tối vụt tan biến. và Ashley nhận ra khuôn mặt người đàn ông, Đó là bố nàng.

Nhìn ông đang chơi đùa cùng đứa bé trong vườn Ashley thét lên từng tràng và không tài nào dừng lại được.

Bác sĩ Patterson, Victoria Aniston và Katrina cùng quay lại, nhìn nàng chăm chăm.

Bác sĩ Keller nói nhanh. Tôi thành thật xin lỗi. “Hôm nay quả là một ngày tồi tệ. Các vị có thể quay lại vào một lần khác được không?” Rồi ông dắt Ashley vào trong.

Họ đưa nàng vào phòng cấp cứu.

“Nhịp tim Ashley tăng cao đột ngột,” bác sĩ Keller nói. “Cô ấy đang trong tình trạng cuồng loạn.” Ông đến gần nàng và nói. “Ashley, cô không có gì phải sợ cả. Cô an toàn rồi. Không ai làm hại cô được nữa. Hãy nghe giọng nói của tôi và thư giãn ... thư giãn ... thư giãn ...”.

Nửa giờ sau, “Ashley, cho tôi biết chuyện gì đã xảy ra. Cái gì đã làm cô nổi giận và sợ hãi.”

“Bố và ... em bé gái ...”.

“Họ làm sao.”.

Đó là Toni trả lời. “Cô ta không thể đối diện với quá khứ. Cô ta sợ Bố sẽ làm chuyện đó với đứa bé gái, ahur đã từng làm với cô ta.”.

Bác sĩ Keller nhìn nàng chăm chú. “Ông ta ... ông ta đã làm gì Ashley?”.

Chuyện ấy xảy ra ở London. Đứa bé gái nằm trên giường. Ông ta nằm xuống cạnh và nói, Bố sẽ làm cho con thấy rất hạnh phúc con ngoan, và cứ nói khiến nó cười to. Rồi sau đó ... ông ta cởi váy ngủ của nó ra, bắt đầu đùa với nó.

“Tay của bố tuyệt không?” Ashley la lên. Dừng lại. Đừng làm thế. “ Nhưng ông ta không dừng lại. Ông ta ôm chặt hun và cứ tiếp thể tiếp tục ...

Bác sĩ Keller hỏi, “Đó là lần đầu tiên hả, Toni?”.

“Phải.”.

“Lúc đó Ashley bao nhiêu tuổi?”

“Sáu !”.

“Và đó là lúc cô ra đời?”.

“Đúng. Ashley quá sợ hãi để đối mặt với chuyện đó.”.

“Sau đó còn chuyện gì xảy ra.”.

“Đêm nào ông ta cũng tìm đến giường Ashley. Cô bé không thể ngăn được ông bố. Khi họ về nhà, Ashley kể với mẹ những chuyện xảy ra, và bà đã mắng con gái là đồ điếm, đồ dối trá.

Ashley rất sợ giấc ngủ trong đêm bởi cô bé biết ông bố sẽ mò vào nằm cùng, ông ta thường bắt cô bé vuốt ve để sau đó, ông ta tự thủ dâm. Rồi còn nói với Ashley, Đừng cho ai biết việc này nếu không bố sẽ không yêu con nữa. Cô bé đâu còn kể được cho ai? Bố và mẹ thì lúc nào cũng cãi nhau và Ashley nghĩ rằng đó là do lỗi của mình. Cô ta biết rằng mình đã làm chuyện gì đó có lỗi nhưng lại không biết đích xác nó là chuyện gì Mẹ Ashley rất ghét con gái.”.

“Chuyện này kéo dài trong bao lâu?” Bác sĩ Keller hỏi.

“Khi tôi lên tám ...” Toni nói thêm, như giải thích “tức là Ashiey 14 tuổi”.

“Tiếp tục đi, Toni.”.

Gương mặt Ashley thay đổi, và bây giờ thì là Alette. Nàng nói tiếp. “Khi ông ta nhận công việc nghiên cứu tại bệnh viện Umberto Prime, chúng tôi cùng ông chuyển đến Rome.”.

“Và đó là nơi, cô ra đời?”.

“Đúng. Ashley không thể chịu nổi những gì diễn ra đêm đó, vì thế tôi phải xuất hiện để bảo vệ cô ta.”.

“Chuyện gì đã xảy ra, Alette?”.

“Ông bố trần truồng đi vào phòng Ashley rồi luồn vào giường cô ta. Lần này thì ông ta cưỡng hiếp cô. Ashley la hét, giãy giụa mọi cách nhưng vô ích. Sau đó, mặc cho Ashley van xin đừng tiếp tục, đêm nào ông ta cũng mò đến. Và ông ta luôn nói, “Đây là cách một người đàn ông biểu lộ tình yêu với một người đàn bà, và con là người đàn bà của bố và bố rất yêu con. Con không được kể chuyện này cho ai biết, nhớ chưa?”.

“Và Ashley đã không kể cho bất kỳ ai?”.

Ashley nức nở, nước mắt lăn dài trên hai gò má.

Tất cả những gì Gilbert muốn làm là nắm lấy tay nàng, ôm nàng vào lòng, nói với nàng rằng ông yêu nàng và mọi việc từ nay sẽ trở nên tốt đẹp hơn.

Nhưng, dĩ nhiên, chuyện đó không thể. Minh là bác sĩ của cô ấy.

Khi Keller trở về văn phòng Otto Lewison thì bác sĩ Patterson, Victoria Aniston và Katrina đã ra đi.

Đây là những gì mà chúng ta đang mong đợi, Keller nói với Lewison. “Cuối cùng thì cũng có hướng đi rồi. Tôi đã biết Toni và Alette sinh ra khi nào và tại sao. Chúng ta hãy chờ đón một sự thay đổi lớn, kể từ giờ phút này.”

Bác sĩ Keller nói đúng. Mọi thứ đã bắt đầu thay đổi.

29. Chương 26

Chương 26

Tại lần thôi miên tiếp đó, khi Ashley đã hoàn toàn bị khống chế, bác sĩ Keller hỏi, “Ashley, kể cho tôi nghe về Jim Cleary?”.

Tôi yêu Jim. Chúng tôi dự định cùng nhau chạy trốn để sau đó sẽ kết hôn.,.”.

“Rồi ...”.

“Tại đêm liên hoan tốt nghiệp, Jim hỏi tôi có đến nhà anh ấy được không, và tôi ... tôi nói không. Khi anh ấy đưa tôi về nhà, bố tôi đã đợi sẵn. Ông giận lắm.

Ông đã đuổi Jim đi, bắt Jim phải tránh xa tôi ra.”.

“Sau đó thì sao?”.

“Tôi quyết định bỏ trốn cùng Jim. Tôi gói ghém đồ đạc và chạy đến nhà anh ấy. Nàng ngáp ngừng. “Được nửa đường thì tôi đổi ý và quay về nhà. Tôi ...”.

Gương mặt Ashley bắt đầu thay đổi. Nàng ngồi thoải mái hơn trong ghế, và đó là Toni.

“Cô ta đã làm cái gì nào? Cô ta đến nhà Jim, bác sĩ ạ.”.

Khi nàng đến nơi, căn nhà tối om. Người nhà Jim đã đi nghỉ cuối tuần hết rồi. Ashley bấm chuông cửa. Vài phút sau, Jim Cleary xuất hiện trong bộ đồ ngủ.

“Ashley.” Anh tan nhe răng cười. “Rốt cuộc thì em đã đến.” Anh ta đẩy nàng vào trong.

“Em đến vì ...”.

“Anh không quan tâm tại sao em đến. Bây giờ em đã ở đây rồi.” Anh ta vòng tay và ôm hôn nàng. “Em uống chút gì không?”.

“Không. Nước lọc là đủ.” “Nàng bỗng trở nên e dè.”.

“Được thôi. Vào đây.” Anh ta nắ, tay và dẫn nàng vào bếp. Rót một ly nước cho nàng, anh ta đứng nhìn nàng uống cạn.

“Trông em hồi hộp quá”.

“V ...âng”.

“Chẳng có gì hồi hộp cả. Người nhà anh không thể về vào lúc này đâu.

Minh lên gác đi.”.

“Jim, em nghĩ là mình không nên”.

Anh ta vòng ra đằng phía sau nàng, bàn tay đã lần tới ngực nàng. Nàng quay lại. “Jim ...”.

Môi anh ta đã đè vào môi nàng, và anh ta buộc nàng phải dựa lưng vào thành bếp.

“Anh sẽ làm cho anh hạnh phúc, em yêu.” Đó là giọng của bố nàng. “Bố sẽ làm cho con thấy rất hạnh phúc, con ngoan.”

Người nàng cứng lại. Nàng thấy anh ta đang cởi quần áo của nàng ra và đang đi vào nàng ngay khi nàng còn đứng đó, trần truồng. Và anh ta rên lên khe khẽ.

Cơn giận giữ bắt đầu xâm chiếm nàng.

Nàng trông thấy con dao làm bếp to được cắm hờ trên giá gỗ. Nàng bắt đầu chem. Vào ngực anh ta, mồm la lên, “Dừng lại, bố ...Dừng lại ...dừng lại ...dừng lại ...”.

Nàng nhìn xuống, Jim đã nằm gục trên sàn, máu chảy lên lảng trên người.

“Đồ cầm thú,” nàng hét lên. “Mày sẽ không còn làm thế với tao được nữa.

Nàng ngồi xuống và cầm phập con dao vào bộ phận sinh dục của anh ta.

Sáu giờ sang hôm sau, Ashley ra ga xe lửa đợi Jim. Chẳng có tín hiệu gì của anh ta cả.

Nàng bắt đầu thấy lo. Chuyện gì đã xảy ra. Ashley nghe thấy tiếng còi tàu ở phía xa. Nàng nhìn đồng hồ. Bảy giờ đúng. Con tàu đang từ từ chuyển bánh.

Ashley đứng lên và tuyệt vọng nhìn quanh. Một cái gì đó thật tồi tệ xảy ra với anh ấy. Vài phút sau, nàng đứng nhìn theo con tàu khuất bóng sân ga, chờ theo cả giấc mơ của nàng trong đó.

Nàng cố đợi thêm nữa giờ và sau cùng, lặng lẽ lê gót về nhà. Trưa hôm đó, hai bố con Ashley đáp máy bay tới London.

Cuộc thôi miên kết thúc.

Bác sĩ Keller đếm, “ ...4 ...5 ...Cô tỉnh dậy nhé.”

Ashley mở mắt to. “Chuyện gì xảy ra vậy?”

“Toni vừa kể cho tôi nghe cô ấy đã giết Jim Cleary như thế nào. Anh ta đã tấn công cô trước.”

Mặt Ashley trắng bệch. “Tôi muốn về phòng.”

Bác sĩ Keller thông báo với Otto Lewison.

“Chúng ta đang thật sự bắt đầu tiến về phía trước, Otto. Chúng ta đã đi đúng hướng, mặc dù Ashley vẫn còn e ngại việc đối diện với sự thật.”

Bác sĩ Lewison nói, “Cô ta thật sự không hay biết vụ án đó diễn ra như thế nào ư?”

“Hoàn toàn không. Làm sao cô ta biết được. Là do Toni làm kia mà.”

Hai ngày sau.

“Cô có thấy thoải mái không, Ashley?”

“Có,” Giọng nàng nghe xa vắng.

“Tôi muốn cô kể về Dennis Tibble. Anh ta là bạn cô à?”

“Dennis và tôi làm cùng một công ty. Chúng tôi cũng không hẳn là bạn.”

“Phía cảnh sát nói rằng họ tìm thấy dấu tay của cô ở nhà Dennis Tibble.”

“Đúng vậy. Tôi đến đó vì muốn anh ta giúp một việc.”

“Và cái gì đã xảy ra?”

“Chúng tôi nói chuyện vài phút rồi anh ta cho tôi uống một ly rượu có bỏ thuốc bên trong.”

“Tiếp theo, cô nhớ được gì nữa?”

“Tôi ...tôi tỉnh dậy ở Chicago.”.

Đó là Toni. “Ông có muốn biết chuyện gì đã thật sự xảy ra không ...?”.

Dennis Tibble cầm chai rượu lên, nói với giọng đều đặn. “Vui vẻ tí nhé.

“Hắn ta kéo nàng về phòng ngủ.

“Dennis, tôi không muốn ...”.

Nhưng rồi nàng cũng bị hắn kéo đi. Và hắn hối hả cởi quần áo nàng ra.

“Anh biết em muốn gì mà, em cương. Em muốn được làm tình với anh chứ gì.

Đó mới là lý do em đến đây.”.

Nàng cố gắng chống cự. “Dừng lại, Dennis!”.

“Chỉ khi nào anh cho em cái mà em đang cần. Em nhất định sẽ thích nó đấy.”.

Hắn đẩy nàng xuống giường, khóa chặt lấy nàng, tay lần xuống háng nàng.

Vang lên giọng bố nàng. “Con nhất định sẽ thích nó đấy.” Và hắn cố nhét cái đó vào người nàng, liên tục, liên tục. Nàng khê la lên, không, bố, dừng lại!”.

Và sau đó là một cơn giận dữ xâm chiếm. Nàng nhìn thấy chai rượu. Nàng với lấy nó, đập vào cạnh nàng rồi đâm lấy mũi, những cạnh sắc nhọn vào lưng hắn. Hắn gào lên và ngồi dậy nhưng đã bị nàng ôm chặt lấy trong khi vẫn không ngừng đâm cái chai vỡ vào hắn. Nàng nhìn hắn từ từ lặn xuống.

“Dừng lại, “nàng thút thít khóc.

“Anh hứa là không bao giờ làm như thế nữa chứ? Vâng, vâng chắc chắn là vậy”. Nàng nhặt một mảnh vỡ lên và lần tới gần hắn.

Bác sĩ Keller để cho những khoảnh khắc im lặng trôi qua. “Sau đó thì cô làm gì, Toni?”.

“Tôi quyết định chuồn khỏi đó trước khi cảnh sát tới. Tôi phải chấp nhận rằng mình rất đẹp và kêu gọi. Tôi muốn xa lánh cuộc sống buồn tẻ của Ashley một thời gian, và tôi bèn đến chơi với một người bạn ở Chicago. Thật không may là anh ta đi vắng nên tôi đã đi mua sắm, vào vài quán bar và vui chơi tí chút ở đó.”.

“Tiếp theo nữa?”.

“Tôi thuê khách sạn để ngủ. “Nàng nhún vai.

“Từ đó trở đi là phần của Ashley.”.

Nàng từ từ tỉnh dậy, lơ mơ hiểu rằng đã có chuyện gì xảy ra nghiêm trọng.

Cảnh vật bồng bềnh trước mắt như ẩn hiện trong làn sương khói mờ ảo, chỉ thấy hình thù mà chẳng thấy góc cạnh. Cổ sức mở to mắt ra, Ashley nhìn quanh căn phòng và bắt đầu hoảng sợ. Nàng đang nằm trên giường, trần truồng, trong một căn phòng khách sạn rẻ tiền. Nàng hoàn toàn không biết khi nào và bằng cách nào mình lại đến được chỗ này. Nàng gượng ngồi dậy, đầu nhức như búa bổ.

Nàng ra khỏi giường, chui vào phòng tắm và mở vòi sen. Nàng để cho dòng nước rửa sạch thân thể, tẩy đi những gì tồi tệ, bẩn thỉu đã bôi trát lên đó. Liệu gã có làm nàng mang bầu không nhỉ? Ý nghĩ về việc có con với gã làm nàng thấy ghê tởm. Ashley tắt vòi hoa sen, lau khô người, ra khỏi phòng tắm và mở cánh cửa của chiếc tủ kê ở góc phòng. Quần áo của nàng không có trong đó. Chỉ thấy một chiếc áo mini bằng da màu đen, một cái áo nịt rẻ tiền và một đôi giày cao gót. Ashley nhớ khi phải mặc những thứ đó vào người, nhưng nàng đã hết đường chọn lựa. Nàng nhắm mắt mà mặc, sau đó tí hí mắt nhìn trong gương.

Trông thật xứng danh bọn gái đứng đường.

“Bố, con ...”.

“Có chuyện gì thế?”.

“Con đang ở Chicago và ...”.

“Thế con làm gì ở đó vậy?”.

“Kể ra thì dài dòng lắm. Hiện giờ con cần một vé máy bay đi San Jose nhưng lại không còn một xu dính túi. Bố giúp con với.”.

“Dĩ nhiên. chờ máy nhé ... Có chuyến bay số 407 của Hàng không Quốc gia cất cánh từ sân bay ÓHare lúc 10 giờ 40 sáng. Bố đã đặt vé cho con rồi, cứ đến chỗ đăng ký vé ở sân bay mà lấy ...”.

“Alette, nghe thấy tôi nói không, Alette?”.

“Tôi đây, bác sĩ Keller.”.

“Tôi muốn cô kể về Richard Melton. Anh ta là bạn cô, phải không?”.

“Đúng. Anh ấy rất tốt ...tuyệt vời. Tôi đã yêu anh ấy.”.

“Thế anh ta có yêu cô không?”.

“Tôi nghĩ là có. Anh ấy là họa sĩ. Chúng tôi hay cùng nhau vào bảo tàng. Ở bên Richard, tôi cảm thấy rất vui vẻ. Tôi nghĩ rằng nếu anh ấy không chết thì chúng tôi nhất định sẽ lấy nhau.”.

“Hãy kể về lần gặp gỡ cuối cùng đi”.

“Khi ra đến cổng bảo tàng, Richard bảo tôi, tối nay bọn tôi có buổi liên hoan nhỏ. Vậy sao em không ghé qua chỗ anh nhỉ? Anh có vài bức tranh đến cho em xem.”.

“Chưa được, Richard.”.

“ÔTùy em thôi. Gặp em cuối tuần sau nhé.”.

“Vâng”.

“Tôi lái xe đi,” Alette nói. “Và đó là lần cuối cùng tôi ...”.

Bác sĩ Keller nhìn gương mặt nàng bất chợt thay đổi và ông biết đó là Toni.

“Alette thì nghĩ vậy, “Toni, “nhưng sự thật đâu phải vậy.”.

“Vậy thì cái gì đã xảy ra?” Bác sĩ Keller hỏi.

Nàng đến nhà Richard ở trường Fell. Căn nhà xoàng xĩnh nhưng những bức tranh của Richard đã làm cho nó trở nên đẹp đẽ hơn.

“Tranh của anh làm căn phòng trở nên sống động hẳn lên, Richard.”.

“Cảm ơn, Allette.” Anh ta nắm tay nàng. “Anh muốn được làm tình với em.

Em đẹp quá.”.

“Con đẹp quá,” Bố nàng cũng nói thế. Và người nàng cứng lại. Bởi vì nàng biết những điều tồi tệ tiếp theo sắp xảy ra. Nàng nằm trên giường, mừng tượng cảnh ông ta gắng sức đi vào trong nàng, xé nàng ra thành từng mảnh.

Và nàng la lên, “Không! Dừng lại, bố! Dừng lại!” Và rồi cũng là một cơn giận dữ trào dâng. Nàng không biết tại sao mình lại có con dao trong tay, nhưng nàng đã chém. Liên tiếp vào người anh ta, và mồm vẫn không thôi quát lên, “Tôi bảo ông dừng lại! Dừng lại!”.

Ashley quần quai trên ghế, la hét thất thanh.

“Ổn rồi, Ashley.” Bác sĩ Keller nói. “Cô đã an toàn rồi. Cô sẽ tỉnh dậy khi tôi đếm đến 5.”.

Ashley mở bừng mắt, vẫn còn run rẩy. “Mọi việc đều ổn thỏa chứ?”.

“Toni vừa kể về Richard Melton. Anh ta đã làm tình với cô. Cô nghĩ đó là bố mình, nên đã ...”.

Nàng bịt chặt tai lại. “Tôi không muốn nghe thêm nữa.”.

Bác sĩ Keller đến gặp Otto Lewisow.

“Tôi nghĩ chúng ta đã thật sự đi đúng hướng. Đây quả là một nỗi đau khó vượt qua với Ashley, nhưng cũng sắp ổn rồi. Chỉ còn có hai vụ nữa thôi.”

“Và sau đó?”

“Tôi sẽ đưa Ashley, Toni và Alette ra gặp nhau.”

30. Chương 27

Chương 27

“Toni, Toni, có nghe tôi nói không?” Bác sĩ Keller nhìn đáng vẻ của Ashley đang thay đổi.

“Tôi nghe ông đây, bác sĩ.”

“Mình nói chuyện về Jean Claude Pareault nhé.”

“Lẽ ra tôi đã phải biết anh ta là hạng người như thế nào.”

“Ý của cô là gì?”

“Lúc đầu, anh ta tỏ ra vô cùng lịch sự:

Ngày nào anh ta cũng đưa tôi đi chơi và chúng tôi thật sự đã có một quãng thời gian vui vẻ bên nhau. Nhưng tôi không ngờ anh ta cũng lại giống như bọn đàn ông khác. Tất cả những anh ta muốn chỉ là chuyện lên giường mà thôi.”, “Tôi hiểu.”

“Anh ta tặng tôi một chiếc nhẫn rất đẹp, và tôi đoán là anh ta nghĩ như vậy là đủ sở hữu tôi. Tôi đã theo về nhà anh ta ...”.

Đó là một căn nhà hai tầng xây bằng gạch đỏ trong có bảy biện rất nhiều đồ cổ.

“Dễ thương quá.”

“Có một thứ đặc biệt anh muốn cho em xem, trong phòng ngủ của anh ở tầng hai. “Rồi anh ta dẫn nàng lên, còn nàng thì không có cách gì cưỡng lại nổi. Họ vào phòng ngủ và anh ta nắm lấy tay nàng, khẽ thì thầm, “Cởi đồ đi em”.

“Em không muốn ...”.

“Có, em muốn. Cả hai chúng ta đều muốn.”

Anh ta nhanh chóng lột quần áo nàng ra, đặt nàng lên giường và đè lên người nàng. Nàng rên rỉ, “Đừng ! Xin đừng, bố !”.

Nhưng anh ta chẳng thèm để ý. Anh ta tiếp tục ở trong nàng cho đến khi hết cơn rên rỉ mới chịu dừng lại. “Em tuyệt lắm,” anh ta nói.

Một ý nghĩ điên cuồng xé tung đầu óc nàng lên. Nàng cầm con dao rọc giấy để trên bàn và cắm sâu vào người anh ta.

“Mày sẽ không còn làm thế với ai được nữa.”. Nàng lần xuống háng anh ta.

Cuối cùng, nàng vào toa lét tắm rửa, mặc lại quần áo và trở về khách sạn.

“Ashley ...” Gương mặt nàng thay đổi trở lại. “Tĩnh dậy đi.”

Ashley từ từ mở mắt ra. Nàng nhìn bác sĩ Keller và hỏi, “Lại Tom nữa à?”.

“Đúng. Cô ấy gặp Jean Claude trên mạng Internet. Ashley, khi cô ở Quebec, có phải có những lúc cô cảm thấy như bị mất đi ý niệm về thời gian, tức là tự nhiên cô thấy mình như đang ở vài giờ hoặc vài ngày sau đó, và cô hoàn toàn không biết cái quãng thời gian bị mất ấy đã trôi qua như thế nào?”.

Nàng gật đầu. “Đúng. Chuyện này ... chuyện này xảy ra nhiều lần rồi.”

“Đó là những lúc Toni thay thế cô.”

“Và cũng là khi ... khi cô ấy ... ?”

“Đúng vậy.”

Vài tháng tiếp theo không có sự kiện gì đặc biệt xảy ra. Mỗi buổi chiều bác sĩ Keller đều nghe Toni đàn hát, và ông cũng hay xem Alette vẽ tranh trong vườn. Còn một vụ án nữa, nhưng ông muốn Ashley được có thời gian thoải mái trước khi nhắc đến nó.

Đã năm năm trôi qua kể từ ngày đầu nàng đặt chân đến đây. Cô ấy đã hầu như khỏi rồi, bác sĩ Keller nghĩ.

Một buổi sáng thứ hai, ông cho đưa Ashley lên văn phòng của mình. Trông nàng nhợt nhạt như thể đã biết trước những điều khủng khiếp sắp phải đối mặt.

“Chào buổi sáng, Ashley.”

“Chào buổi sáng, Gilbert.”

“Cô cảm thấy thế nào ?”

“Hồi hộp. Đây là vụ cuối cùng phải không ?”

“Phải. Mình sẽ nói chuyện về đồn phó Sam Blake. Ông ta đã làm gì trong nhà cô ?”

“Là tôi yêu cầu ông ấy đến. Có kẻ đã viết lên tấm gương trong phòng tắm của tôi “MÀY PHẢI CHẾT”. Tôi không biết phải làm gì cả. Tôi thực sự nghĩ rằng ai đó đang muốn giết tôi. Tôi gọi cho cảnh sát và đồn phó Blake đã đến. Ông ấy là người rất đáng mến.”

“Cô có bảo ông ta ở lại với cô không ?”

“Có Tôi rất sợ phải ở một mình. Ông ấy nói là sẽ ở lại đêm đó rồi sáng hôm sau sẽ cho người bảo vệ tôi 24/24. Tôi đề nghị ông ấy nằm trong phòng ngủ còn tôi sẽ ở ngoài đi vắng nhưng ông ấy không chịu, đòi làm ngược lại. Tôi nhớ là ông ấy đã kiểm tra cửa sổ và khóa cửa ra vào bằng hai lần khóa. Khẩu súng của ông ấy để trên bàn. Tôi chúc ông ấy ngủ ngon rồi về phòng và đóng cửa lại.”

“Rồi chuyện gì xảy ra tiếp theo ?”

“Tôi ... Điều tiếp theo tôi nhớ là tôi bị đánh thức dậy bởi tiếng la hét ở ngõ sau. Sau đó ông đồn trưởng đến và nói với tôi rằng Blake đã bị giết” Nàng dừng lại, mặt tái đi.

“Được. Tôi sẽ làm cho cô ngủ bây giờ đây. Thư giãn ... Nhắm mắt lại và thư giãn ...”

Mười phút sau, bác sĩ Keller gọi, “Toni ...”.

“Tôi đây. Ông muốn biết chuyện gì đã thật sự xảy ra phải không ? Ashley đúng là đại đột mới mời Sam ở lại trong nhà. Lẽ ra tôi nên cho cô ta biết những gì hắc tà sẽ làm sau đó.”

Nghe thấy tiếng khóc trong phòng ngủ, ông ta nhanh nhẹn vùng dậy, cầm lấy khẩu súng, hướng về phía cửa phòng, lắng nghe. Im lặng. Chắc là chỉ do ông tưởng tượng ra. Khi vừa quay đi ông ta lại nghe tiếng khóc cất lên. Ông ta khẽ đẩy cửa ra, súng lăm lăm trong tay. Ashley đang ngủ trên giường, trần trướng.

Chính là nàng đã tạo ra những tiếng khóc, tiếng rên khe khẽ. Ông ta tiến đến bên giường. Dáng nằm co ro khiến cho nàng trông càng hấp dẫn hơn. Nàng lại khẽ rên rỉ, có lẽ là đang gặp ác mộng. Ông muốn ôm nàng vào lòng, chỉ để trấn an nàng. Ông nằm xuống cạnh nàng và khẽ kéo nàng về phía mình, cảm thấy hơi âm tử cơ thể nàng tỏa ra và tự nhiên thấy ngọn lửa dục tình bùng cháy.

Nàng bị đánh thức bởi giọng nói của ông ta. Mọi việc ổn cả rồi. Cô đã an toàn. Và môi ông ta đè lên môi nàng, tay ông ta kéo rộng hai chân nàng ra rồi đi vào trong nàng.

Và nàng thét lên, “Không, bố ơi !” Ông ta cứ động nhanh hơn và nhanh hơn, còn nàng thì chỉ còn nghĩ đến chuyện phải trả thù. Nàng cầm con dao ở bàn trang điểm bên cạnh giường và đâm liên tiếp vào người ông ta.

“Thế sau khi giết ông ta, cô làm gì ?”

“Bọc xác ông ta bằng tấm khăn trải giường rồi lôi ông ta vào thang máy, lôi qua ga ra, tới ngõ đằng sau nhà ...”.

“...và sau đó,” bác sĩ Keller kể cho Ashiey, “Toni bọc xác ông ta bằng tấm khăn trải giường rồi lôi ông ta vào thang máy, lôi qua ga ra, tới ngõ đằng sau nhà.”.

Ashiey ngồi đó, mặt trắng bệch. “Cô ta là con ... Tôi là con quái vật.”.

Gilbert Keller nói. “Không, Ashley, cô phải nhớ rằng Toni được sinh ra từ nỗi đau của cô, để bảo vệ cô. Alette cũng vậy. Chuyện này đã đến lúc kết thúc.

Tôi muốn cô gặp gỡ họ. Đó là bước tiếp theo để giúp cho cô bình phục hẳn.”.

Ashley nhắm chặt mắt lại. “Được. Khi nào chúng ta ... làm việc đó ?”.

“Sáng mai.”.

Ashley đã hoàn toàn trong tình trạng bị thôi miên. Bác sĩ Keller bắt đầu với Toni.

“Toni, tôi muốn cô và Alette nói chuyện với Ashley.”.

“Cái gì khiến ông dám nghĩ là cô ta sẽ điều khiển được chúng tôi ?”.

“Tôi nghĩ là cô ấy làm được.”.

“Được, bác sĩ. Tùy ông thôi.”.

“Alette, cô đã sẵn sàng gặp Ashley chưa ?”.

“Nếu Toni nói được thì được.”.

“Tốt, Alette. Đến giờ rồi đó.”.

Bác sĩ Keller hít một hơi thở sâu và nói, “Ashley, tôi muốn cô chào Toni.”.

Im lặng một lúc lâu. Rồi có tiếng lí nhí, “Chào Toni ...”.

“Chào.”.

“Ashley, chào Alette đi.”.

“Chào Alette ...”.

“Chào Ashley ...”.

Bác sĩ Keller thở ra một hơi nhẹ nhõm. “Tôi muốn các cô biết nhau. Các cô đều đã trải qua những nỗi đau giống nhau. Chúng đã chia các cô ra từ một thực thể duy nhất. Nhưng sự phân chia đó không còn lý do để tồn tại nữa. Các cô sẽ cùng nhập vào để trở thành một con người hoàn toàn bình thường và khỏe mạnh. Đây là một quá trình khó khăn và lâu dài, nhưng các cô đã dũng cảm vượt qua rồi đó. Tôi hứa danh dự với các cô rằng, giai đoạn khó khăn nhất đã qua.”.

Kể từ lúc đó, công việc điều trị cho Ashley tiến triển rất tốt. Ngày nào nàng cũng nói chuyện với hai khách thể của mình.

“Tôi phải bảo vệ cô, “ Toni giải thích. “Cứ mỗi lần giết một người, tôi lại nghĩ rằng mình đang giết Bô vì những gì ông ấy đã đối xử với cô.”.

“Tôi cũng cố gắng bảo vệ cô.” Alette nói.

“Tôi ... tôi cảm ơn các bạn. Tôi biết ơn cả hai bạn.”.

Ashley quay sang bác sĩ Keiier, nói một cách hài hước, “Đó, tất cả đó chỉ là tôi phải không ?”.

“Đúng ra là tôi đang độc thoại phải không ?”.

“Cô đang nói chuyện với hai phần kia của cô,” ông dịu dàng chữa lại. “Đã đến lúc tất cả các cô hợp lại thành một rồi đấy.”.

Ashley nhìn ông và mỉm cười. “Tôi đã sẵn sàng.”.

Chiều hôm đó, Keiier đến gặp Otto Lewison.

Bác sĩ Lewison nói, “Tôi chờ một báo cáo tốt đẹp đây, Keller.”.

Bác sĩ Keller gật đầu:

“Ashley hồi phục nhanh kỳ lạ. Chỉ vài tháng nữa thôi là cô ấy sẽ khỏe hẳn và có thể xuất viện được.”.

“Đúng là một tin tốt. Chúc mừng anh.”.

Mình sẽ nhớ cô ấy, bác sĩ Keller nghĩ. Mình sẽ nhớ cô ấy biết bao.

“Bác sĩ Salem chờ ông ở đường dây số 2, ông Singer.”.

“Cảm ơn.” David cầm ống nghe lên, hơi bối rối. Tại sao bác sĩ Salem lại gọi điện đến ? Họ đã không gặp nhiều năm rồi. “Royce ?”.

“Chào David. Tôi có vài tin tức thú vị cho cậu đây Về Ashley Patterson.”.

David bỗng cảm thấy lo lắng. “Chuyển gì đó, bác sĩ Salem ?”.

“Cậu có nhớ chúng ta đã cực khổ thế nào để tìm ra nguyên nhân căn bệnh của cô ấy không, và chúng ta đã thất bại ?”.

David quên sao nổi. Đó chính là điểm yếu trong vụ án của Ashley. “Có.”.

“Tôi mới có câu trả lời. Bạn tôi, bác sĩ Lewison, người đứng đầu Bệnh viện Tâm thần Connecticut, vừa gọi điện cho tôi. Vướng mắc chính là ở bác sĩ Steven Patterson. Ông ta là kẻ xâm phạm Ashley từ khi cô ấy còn nhỏ.”.

David hoài nghi hỏi lại, “Ai cơ ?”.

“Bác sĩ Lewison cũng mới biết thôi.”.

David ngồi nghe bác sĩ Salem kể mà đầu óc thì phiêu diêu tận đâu đâu. Anh nhớ lại những lời. của bác sĩ Patterson. “Cậu là người duy nhất tôi tin tưởng, David. Con gái tôi là tất cả đối với tôi. Và cậu sẽ là người cứu vớt nó ... Tôi muốn cậu bào chữa cho Ashley, và tôi không chấp nhận người nào khác ...”.

Rồi David chợt nhận ra tại sao ông ta khẳng khái bắt anh một mình bào chữa cho Ashley. Bởi ông ta tin rằng nếu việc làm xấu xa của mình có bị khám phá thì cũng sẽ được anh bảo vệ. Bác sĩ Patterson phải lựa chọn giữa con gái và danh tiếng, và ông ta đã không ngần ngại từ bỏ con gái mình. Đồ khốn nạn.

“Cảm ơn Royce !”.

Chiều hôm đó, khi Ashley đi ngang qua phòng giải trí, nàng trông thấy tờ Tin tức Westports mà ai đó đã bỏ quên ở đó. Trên trang nhất tờ báo là bức ảnh bố nàng cùng Victoria Aniston và Katrina.

Đoạn đầu bài báo viết, “Bác sĩ Patterson sắp kết hôn với Victona Aniston, một phụ nữ rất nổi tiếng trong giới thượng lưu, đã có một con gái ba tuổi với người chồng trước. Bác sĩ Patterson sắp chuyển về làm việc tại Bệnh viện St.John ở Manhattan, ông và vợ chưa cưới đã mua một ngôi nhà ở Long Island ...”.

Ashley dừng lại. Mặt nàng méo mó đi như đang đeo một lớp mặt nạ đa người vậy. “Tao sẽ giết thẳng khốn đó,” Toni gào lên. “Tao sẽ giết nó.”.

Nàng đã hoàn toàn mất tự chủ. Họ phải đưa nàng vào phòng đặc biệt, khóa tay, khóa chân nàng lại. Khi các y tá đưa đồ ăn đến, nàng còn định tấn công họ, khiến không ai dám đến quá gần nàng. Toni đã hoàn toàn thay thế Ashley.

Khi thấy bác sĩ Keller, nàng gào lên. “Thả tao ra ngay, bọn khốn nạn!

Ngay!”.

“Chúng tôi sẽ thả cô ra,” bác sĩ Keller dịu dàng nói, “nhưng đầu tiên cô phải bình tĩnh đã.”.

“Tao rất bình tĩnh,” Toni quát lên. “Thả tao ra!”.

Bác sĩ Keller ngồi xuống bên cạnh nàng và nói, “Toni, khi cô thấy bức ảnh của bố mình, cô nói rằng sẽ đánh cho ông ta một trận, và ...”.

“Ông sai rồi! Tôi nói là tôi sẽ giết hắn.”.

“Giết chóc thế là đủ rồi. Cô không còn muốn đâm ai nữa đâu.”.

“Tôi sẽ không chỉ đâm hắn đâu. Ông có biết axit clohidric không ? Nó có thể ăn thủng mọi thứ, nhất là da thịt con người. Hãy đợi đến khi tôi”.

“Tôi không muốn nghe những chuyện như thế nữa.”.

“Ông nói đúng. Phóng hỏa! Phóng hỏa sẽ tốt hơn. Hắn sẽ không phải chờ đến lúc bị lửa đất dưới âm phủ đâu. Tôi có thể làm chuyện đó và họ sẽ chẳng bao giờ tóm được tôi nếu ...”.

“Toni, quên những chuyện đó đi.”.

“Được. Để tôi nghĩ thêm vài cách khác chu toàn hơn.”.

Ông nhìn nàng một lúc, cau mày. “Tại sao cô lại giận dữ như vậy ?”.

“Ông không biết à ? Thế cũng đòi là một bác sĩ xuất sắc ư ? Hắn sắp cưới một người phụ nữ có đứa con gái lên ba. Chuyện gì sẽ xảy ra với đứa bé đó, hử ngài Bác Sĩ Nổi Tiếng ? Để tôi cho ngài biết. Đó là những gì hắn đã từng làm với chúng tôi. Tôi phải ngăn chặn chuyện này lại !”.

“Tôi hy vọng chúng ta sẽ quên hết những thù hận đó.”.

“Thù hận ? Ông có muốn nghe kể về thù hận không ?”.

Trời mưa như trút nước, những giọt mưa quất ràn rạt trên nóc chiếc xe đang chạy hết tốc độ. Đứa bé nhìn bà mẹ đang ngồi sau tay lái, chăm chú quan sát đoạn đường phía trước, và cười vui vẻ. Nó cất tiếng hát :

Xung quanh bụi dâu.

Con khỉ đuối ...

Mẹ nó quay sang, quát. “Im ngay. Tao đã bảo mày biết là tao ghét bài hát này rồi mà. Mày làm cho tao phát điên lên rồi đấy, các thứ đồ con...”.

Sau đó mọi chuyện diễn ra như một khúc phim quay chậm. Đoạn cua phía trước, chiếc xe bị trượt trên đường, gốc cây. Đứa bé gái văng ra khỏi xe. Nó bị va đập, nhưng không đau đớn gì. Nó từ từ đứng lên. Và nó nghe tiếng kêu của người mẹ đang mắc kẹt trong xe. “Giúp tôi ra khỏi đây. Giúp tôi ! Giúp tôi!” Nó cứ đứng nhìn cho tới khi chiếc xe nổ tung.

“Thù hận ? Ông còn muốn nghe nữa không ?”.

Waiter Manning nói, “Mọi người nên biết chuyện này. Con gái tôi là hòa sĩ chuyên nghiệp chứ không phải là dân nghiệp dư. Nó đã vẽ bức tranh vớt tất cả tình cảm của mình. Chúng ta không thể không chọn nó ... Chúng ta phải nhất trí vớt nhau. Hoặc là bức tranh của con gái tôi hoặc là không gì cả.”.

Nàng dừng xe ở lề đường, vặn để cho máy nổ. Nàng nhìn Walter Manning băng qua phố, hướng về phía gara, nơi ông ta cất xe. Nàng cài số và nhả ga, ở khoảnh khắc cuối cùng, Walter Manning mới nghe thấy âm thanh của chiếc xe đang rồ đến và ông ta giật mình quay lại Nàng còn kịp thấy nét mặt rúm rỏ của nạn nhân khi chiếc xe tông thẳng vào và hất tung ông ta lên cao. Nàng vẫn tiếp tục cho xe chạy.

Không có nhân chứng nào cả. Chúa đã đứng về phía nàng.

“Đó là thù hận, bác sĩ ạ ? Đó mới thực sự là thù hận.”.

Gilbert Keiler ngồi nghe Toni kể lại, thật sự kinh hoàng trước sự cuồng tín tàn nhẫn đó. Ông hủy bỏ tất cả các cuộc hẹn còn lại trong ngày. Ông chỉ muốn được một mình yên tĩnh mà thôi.

Sáng hôm sau khi bác sĩ Keller bước vào phòng đặc biệt, Aiette đã thay thế cho Toni. Nàng có vẻ nóng nảy.

“Tại sao ông lại đối xử với tôi như vậy, bác sĩ Keller?” Alette hỏi. “Hãy thả tôi ra đi.”.

“Tôi sẽ thả cô.” Bác sĩ Keller trấn tĩnh nàng. “Kể về Toni cho tôi nghe đi. Cô ấy đã nói gì với cô ?”.

“Cô ấy nói chúng tôi phải trốn khỏi đây và giết chết Bô.”.

Đến lượt Toni. “Chào bác sĩ. Chúng tôi đã ổn cả rồi. Tại sao ông còn chưa cho chúng tôi đi ?”.

Bác sĩ Keller nhìn vào mắt Toni. Trong đó chỉ có hình ảnh của một sát thủ máu lạnh mà thôi.

Otto Lewison thở dài. “Tôi rất tiếc về những gì vừa xảy ra, Gilbert. Mọi việc đang tiến triển tốt đẹp”.

“Tôi có thể sẽ không bao giờ hiểu được Ashley.”.

“Tôi cho rằng điều này sẽ có nghĩa là công việc chữa trị lại phải bắt đầu từ đầu.”.

Bác sĩ Keller trầm ngâm. “Không hẳn thế đâu, Otto. Chúng ta đã đi đến được giai đoạn mà ba nhân cách đều đã biết và đã gặp nhau. Đây là một bước đột phá lớn. Bước tiếp theo chỉ là làm cho họ nhập lại thành một. Tôi phải bằng mọi giá hoàn thành việc này.”.

“Cái bài báo chó chết đó ...”.

“Cũng thật may mắn cho chúng ta là Toni đã xem qua nó.”.

Otto Lewison ngạc nhiên nhìn sang. May mắn à ?”.

“Đúng. Bởi vì trong Toni còn dư một sự thù hận. Bây giờ chúng ta đã biết nó và chúng ta có thể khai thác nó. Tôi muốn làm một cuộc thí nghiệm. Nếu thành công thì mọi việc sẽ vẫn tốt đẹp, Nếu không ...”. Ông dừng lại và nói thêm, khe khẽ, “ ... tôi nghĩ rằng Ashley sẽ phải kết thúc phần đời còn lại ở nơi này.”.

“Anh định làm gì ?”.

“Tôi nghĩ rằng với ông bố của Ashley thì việc gặp lại cô ấy sẽ chẳng hay ho gì, nhưng tôi muốn thuê một dịch vụ báo chí, chuyên gửi đến đây tất cả những bài báo có liên quan đến bác sĩ Patterson.”.

Otto Lewisosw chớp mắt. “Thế thì sao ?”.

“Tôi sẽ đưa tất cả cho Toni xem. Cho đến cuối cùng, tôi nghĩ, sự thù hận ấy cũng sẽ bị tiêu diệt. Bằng cách đó tôi có thể theo dõi và kiểm soát được nó.”.

Năm ngày sau, Ashley đã hoàn toàn thay thế hai khách thể của mình.

Khi bác sĩ Keller đi vào phòng đặc biệt, nàng lên tiếng. “Chào buổi sáng, Gilbert. Xin lỗi vì những chuyện đã xảy ra mới đây.”.

Bác sĩ Keller chào lại Ashley rồi ra hiệu cho người bảo vệ đến mở khóa chân và tay cho nàng. Ashley đứng lên, xoa xoa cổ tay. “Thật là khó chịu, “ nàng nói.

Họ cùng nhau ra ngoài hành lang. “Toni rất giận dữ ...”.

“Nhưng cô ấy sẽ sớm chấm dứt cơn giận thôi. Đây là kế hoạch của tôi ...”.

Cứ mỗi tháng lại có ba hoặc bốn bài báo viết về bác sĩ Steven Patterson được gửi đến. Một bài viết :

Thứ sáu tuần này bác sĩ Steven Patterson sẽ long trọng tổ chức hôn lễ cùng Victoria Aniston tại Long Island. Đông đủ bạn hữu của ông đã nhận lời đến dự ...”.

Toni lại lên cơn kích động khi bác sĩ Keller cho nàng xem bài báo này.

“Cuộc hôn nhân này sẽ không lâu bền đâu.”.

“Sao cô lại nói vậy, Toni ?”.

“Bởi vì Bô sẽ chết !”.

“Bác sĩ Patterson đã từ chức ở Bệnh viện St.John và sẽ về lãnh đạo khoa Tim thuộc Bệnh viện Giám lý Manhattan ...”.

“Thế là Bô tha hồ cường hiếp trẻ con ở đó,” Toni gào lên.

“Bác sĩ Steven Patterson được nhận giải thưởng Lasker về những cống hiến của ông cho ngành y học và được khoản đãi ở Nhà Trắng ... “ “Họ nên treo cổ Bố lên thì hơn !” Toni giận dữ nói.

Giibert Keller nhận thấy Toni đọc không sót một dòng chữ nào viết về bác sĩ Patterson. Thời gian trôi qua, và phản ứng của Toni với các tin tức mới cũng dần dần giảm đi. Điều đó chứng tỏ lòng thù hận của nàng đã dần được bão hòa.

Nàng chuyển từ căm thù sang giận dữ, và cuối cùng, lãnh đạm, thờ ơ ...

Một mẫu tin đăng ở mục địa ốc. “Bác sĩ Steven Patterson và vợ mới cưới đã chuyển nhà đến Manhattan, nhưng họ đang có kế hoạch mua thêm một căn nhà nữa tại Hampton và sẽ nghỉ hè ở đó cùng con gái của họ, Katrina.”.

Toni bắt đầu nức nở. “Ông ấy có thể làm như vậy với chúng tôi sao ?”.

“Cô có cảm thấy rằng bé gái kia đã thay thế vị trí của cô không, Toni ?”.

“Tôi không biết. Tôi ... tôi bối rối quá.”.

Một năm nữa trôi qua. Ashley được điều trị ba lần một tuần. Alette hầu như ngày nào cũng vẽ, còn Toni thì từ chối chơi đàn piano và hát.

Vào dịp Giáng sinh, bác sĩ Keller cho Toni xem một bài báo mới. Có cả ảnh của bác sĩ Steven Patterson cùng Victoria và Katrina. Nhan đề của bài báo là :

GIA ĐÌNH PATTERSON ĐÓN GIÁNG SINH ở HAMPTONS.

Toni buồn bã nói, “Bố con tôi thường cùng nhau đón lễ Giáng sinh. Ông ấy luôn tặng tôi những món quà tuyệt vời.” Nàng nhìn bác sĩ Keller. “Ông ấy cũng không hoàn toàn xấu. Ngoại trừ ra - ông biết đấy - đó là một ông bố tốt. Tôi nghĩ là ông ấy thực lòng yêu con gái mình.”.

Đó là tín hiệu đầu tiên của bước đột phá tiếp theo.

Một ngày kia, bác sĩ Keller đi ngang phòng giải trí, ông chợt nghe thấy tiếng piano và tiếng hát của Toni. Ngạc nhiên, ông bước vào trong và ngắm nhìn nàng. Nàng đang hoàn toàn thả hồn theo dòng nhạc.

Ngày ngày hôm sau, bác sĩ Keller nói chuyện với Toni.

“Bố cô đang ngày một già đi, Toni. Liệu cô sẽ có cảm nghĩ gì khi ông ấy qua đời ?”.

“Tôi ... tôi không muốn ông ấy chết nữa. Tôi biết tôi đã nói ra nhiều điều ngu ngốc, nhưng tôi nói thế chỉ vì tôi rất giận ông ấy.”.

“Bây giờ cô đã hết giận chưa ?”.

Nàng ngẫm nghĩ giây lát. “Tôi không còn giận nữa. Tôi chỉ đau lòng thôi.

Tôi nghĩ là ông nói đúng. Tôi đã cảm thấy được bé gái đó đang thế chỗ của tôi.”.

Nàng nhìn ông và nói, “Tôi đã lầm lẫn. Bố tôi có quyền tiếp tục cuộc sống của ông ấy và Ashley cũng có quyền tiếp tục cuộc sống của mình.”.

Bác sĩ Keller mỉm cười. Chúng ta đã trở về đúng đường.”.

Ba người họ đang tự do trò chuyện với nhau.

Bác sĩ Keller lên, tiếng, “Ashley, cô đã từng cần đến Toni và Alette vì cô không thể chịu đựng được nỗi đau. Giờ đây cô cảm thấy thế nào về bố mình?”.

Nàng chậm rãi đáp. “Tôi không bao giờ quên những gì ông ấy đã làm với tôi, nhưng tôi có thể tha thứ. Tôi muốn bỏ quá khứ lại sau lưng và bắt đầu với tương lai phía trước.”.

“Để làm được điều đó, chúng tôi phải hợp nhất ba người lại làm một. Cô cảm thấy sao, Alette?”.

Alette hỏi, “Nếu tôi là Ashley, tôi còn tiếp tục vẽ được nữa không?”.

“Dĩ nhiên là được.”.

“vậy thì, tốt thôi.”

“Còn Toni ?”.

“Tôi vẫn có thể chơi piano và hát đầy chữ ?”.

“Đúng,” Ông trả lời.

“Vậy thì, tại sao lại không ?”.

“Ashley?”.

“Tôi đã sẵn sàng để hợp nhất ba chúng tôi làm một. Tôi ... tôi muốn cảm ơn họ về sự giúp đỡ của họ mỗi khi tôi cần đến.”.

“Đó là ý thích của tôi, khờ ạ.” Toni nói.

“Tôi cũng vậy.” Ashley nói.

Đã đến lúc tiến hành bước cuối cùng :

Hợp nhất.

“Tốt. Bây giờ tôi sẽ thôi miên cô, Ashley. Cô hãy nói lời chia tay với Toni và Alette đi”.

Ashley hít một hơi thở sâu. “Tạm biệt Toni. Tạm biệt Alette.”.

“Tạm biệt Ashley.”.

“Bảo trọng nhé, Ashley.”.

Mười phút sau, Ashley đã hoàn toàn bị thôi miên. “Ashley, cô không còn gì phải sợ nữa. Tất cả mọi vấn đề đã ở sau lưng cô. Cô không phải nhờ ai bảo vệ nữa. Cô có thể tự lo liệu cuộc sống của mình mà không cần cầu cứu tới một người nào đó. Cô có thể đối diện với bất cứ chuyện gì xảy ra. Cô có đồng ý với tôi không ?”.

“Có Tôi đã sẵn sàng đối mặt với tương lai.”.

“Tốt. Toni?”

Không có tiếng trả lời.

“Toni?”.

Không có tiếng trả lời”.

“Alette ?”.

Im lặng.

“Alette ?”.

Im lặng.

“Họ đã đi rồi, Ashley. Bây giờ cô đã khỏi bệnh và đã hoàn toàn là cô”:

Ông nhìn gương mặt Ashley sáng bừng lên.

“Cô sẽ tỉnh dậy khi tôi đếm đến 3. 1 ... 2 ...3 ...”.

Ashley mở mắt ra, và một nụ cười sung sướng nở trên môi nàng. “Có đúng như vậy không ?”.

“Đúng.” ông gật đầu, Nàng ngây ngất. “Tôi được tự do. Ồ, cảm ơn, Gilbert ? Tôi thấy ... tôi thấy như tấm màn đen khủng khiếp che mắt mình đã được kéo lên vậy.”.

Bác sĩ Keller nắm tay nàng. “Tôi không thể nói được là tôi vui sướng đến mức nào. Chúng ta sẽ còn có vài cuộc kiểm tra trong vài tháng tới, và nếu họ đánh giá đúng như tôi nghĩ, chúng tôi có thể hoàn toàn yên tâm cho cô xuất viện. Tôi sẽ sắp xếp việc điều trị ngoại trú cho cô ở bất cứ nơi nào cô sống.”.

Ashley gật đầu, quá xúc động đến không thể nói thêm, dù chỉ một lời cảm ơn.

31. Chương 28 - End

Chương 28

Trong vòng vài tháng sau đó, Otto Lewison đã cử ba chuyên gia tâm thần học đến kiểm tra Ashley. Họ dùng phương pháp thôi miên và Sodium Amytal.

“Chào Ashley. Tôi là bác sĩ Montfort, và tôi muốn hỏi cô vài vấn đề. Cô cảm thấy thế nào về bản thân ?”.

“Tôi thấy rất tuyệt, thưa bác sĩ. Cứ như là tôi mới khỏe lại sau một” trận ốm dài vậy.”.

“Cô có nghĩ mình là người xấu không ?”.

“Không. Tôi biết có những việc tồi tệ đã xảy ra, nhưng tôi không tin là mình lại phải gánh chịu trách nhiệm về những việc đó.”.

“Cô có ghét ái không ?”.

“Không.”.

“Thế còn về bố cô ? Cô có ghét ông ấy không ?”.

“Không. Tôi không hề ghét ông ấy. Tôi cũng không nghĩ là ông ấy có thể tránh được hậu quả của những việc mình đã làm. Nhưng bây giờ tôi chỉ hy vọng ông ấy được bình yên.”.

“Cô có muốn gặp lại ông ấy không ?”.

“Tôi nghĩ không thì hơn. Ông ấy có cuộc sống của mình. Còn tôi thì chỉ muốn tự mình bắt đầu một cuộc sống mới cho riêng mình mà thôi.”.

“Ashley ?”.

“Vâng.”.

“Tôi là bác sĩ Vaughn. Tôi muốn nói chuyện với cô một chút.”.

“Vâng.”.

“Cô có nhớ Toni và Alette không ?”.

“Dĩ nhiên là có:

Nhưng họ đã đi rồi.”.

“Cô cảm thấy thế nào về họ ?”.

“Lúc đầu, tôi ghê tởm họ, nhưng bây giờ tôi biết là họ đã từng giúp đỡ tôi.

Tôi rất biết ơn họ.”.

“Buổi đêm cô vẫn ngon giấc chứ ?”.

“Bây giờ thì có.”.

“Hãy kể những giấc mơ của cô đi.”.

“Tôi đã từng có những cơn ác mộng, trong đó tôi luôn bị những vật kỳ lạ săn đuổi. Tôi đã nghĩ rằng mình sắp sửa bị giết.”.

“Bây giờ cô còn gặp những con vật kỳ lạ đó không ?”.

“Không hề. Những giấc mơ của tôi bây giờ rất thanh bình. Tôi thấy những sắc màu tươi sáng và cả những gương mặt rạng rỡ. Đêm qua tôi vừa mơ thấy mình đang lao xuống dốc ở khu trượt tuyết. Cảm giác thật là tuyệt vời. Tôi không còn sợ mùa đông lạnh nữa.”.

“Cô cảm thấy thế nào về bố cô ?”.

“Tôi muốn ông ấy được hạnh phúc, và tôi cũng muốn được hạnh phúc.”.

“Ashley ?”.

“Vâng.”.

“Tôi là bác sĩ Hoelterhoff.”.

“Chào bác sĩ.”.

“Họ không hề cho tôi biết là cô lại đẹp đến thế. Cô có nghĩ rằng mình đẹp không ?”.

“Tôi nghĩ rằng mình có đôi chút hấp dẫn nào đó.”.

“Tôi thấy cô có một giọng nói rất dễ thương. Cô có nghĩ như vậy không ?”.

“Đó không phải là giọng nói được rèn luyện, nhưng, vâng ...” nàng cười to.

“Tôi có thể hát được đúng nhạc.”.

“Và họ nói rằng cô biết vẽ. Có vẽ có đẹp không?”.

“Chỉ là nghiệp dư thôi, nhưng tôi nghĩ là ...cũng coi được. Vâng.”.

Ông ta trầm ngâm nhìn nàng :

“Cô có vấn đề gì muốn thảo luận cùng tôi không ?”.

“Tôi không nghĩ ra. Tôi đã được điều trị rất tốt ở đây.”.

“Cô nghĩ sao về việc rời khỏi chốn này và hòa nhập vào thế giới bên ngoài?”.

“Tôi đã nghĩ rất nhiều về chuyện đó. Đáng sợ, nhưng chắc cũng rất thú vị.”.

“Cô có nghĩ rằng mình sẽ sợ hãi khi ra ngoài đó không ?”.

“Không. Tôi muốn xây dựng một cuộc sống mới. Tôi sử dụng máy vi tính thành thạo. Tôi không thể trở về công ty cũ, nhưng tôi tin rằng có thể kiếm được việc ở một công ty khác.”.

Bác sĩ Montfort, bác sĩ Vaughn, bác sĩ Hoelterhoff và bác sĩ Keller tập trung trong văn phòng của Otto Lewison. Ông ta đang xem xét các bản báo cáo của họ. Khi xem xong, ông ta ngẩng lên nhìn bác sĩ Keller và mỉm cười.

“Chúc mừng anh,” ông nói. “Tất cả những bản báo cáo này đều rất khả quan.

Anh đã hoàn thành công việc một cách xuất sắc.”.

“Ashley là một phụ nữ tuyệt vời, Otto. Tôi rất mừng là cô ấy đã sắp được trở về cuộc sống thật của mình.”.

“Cô ấy có đồng ý việc điều trị ngoại trú khi rời khỏi đây không ?”.

“Có”.

Otto Lewison gật đầu. “Rất tốt. Tôi sẽ viết giấy xuất viện cho Ashley.” Ông quay sang ba người kia. “Cảm ơn các vị. Tôi rất biết ơn sự giúp đỡ nhiệt tình của các vị.”

Chương 29

Hai ngày sau Ashley được gọi lên văn phòng của bác sĩ Lewison. Keller cũng đang ở đó. Nàng được ra viện và được trở về nhà riêng ở Cupertino, nơi họ đã sắp xếp việc điều trị ngoại trú cho nàng.

Bác sĩ Lewison nói, “Rốt cuộc ngày hôm nay đã đến. Cô có thấy vui không?”.

Ashley trả lời, “Tôi rất vui, và tôi cũng rất sợ Tôi ... tôi không biết nữa. Tôi cảm thấy mình như cánh chim lần đầu sổ lồng vậy. Tôi thấy mình như sắp bay bổng lên rồi đây.” Mặt nàng hết sức sinh động.

“Rất mừng là cô được xuất viện, nhưng tôi, tôi sẽ rất nhớ cô đấy.” Bác sĩ Keller nói.

Ashley cầm tay ông, nồng nhiệt. “Tôi cũng sẽ rất nhớ ông. Tôi không biết phải ... phải cảm ơn ông thế nào nữa.” Mắt nàng đỏ hoe. “Ông đã trả cho tôi cuộc sống.”

Nàng quay sang bác sĩ Lewison. “Khi trở về California, tôi sẽ xin vào một công ty tin học ở đó tôi sẽ cho ông biết tôi làm việc ra sao và tôi điều trị ngoại trú thế nào. Tôi muốn ông tin chắc rằng những gì trước kia đã xảy ra với tôi sẽ không bao giờ tái diễn nữa.”

“Tôi nghĩ rằng cô không còn phải lo lắng gì về chuyện đó,” bác sĩ Lewison trấn an nàng.

Khi Ashley bước ra, bác sĩ Lewison quay sang Gilbert Keller. “Ca này là đủ để đền bù cho rất nhiều những ca đã không thành công, phải không Gilbert ?”

Đó là một ngày tháng Sáu đẹp trời, và trên đại lộ Madison, nụ cười rạng rỡ của Ashley đã khiến cho nhiều người phải ngoái đầu nhìn lại. Nàng chưa bao giờ hạnh phúc như vậy. Nàng nghĩ đến cuộc sống tươi đẹp phía trước và những việc mà nàng sẽ làm. Lẽ ra đó phải là một kết thúc bi thảm dành cho nàng, nàng nghĩ, nhưng rồi nó lại trở thành một cái kết có hậu mà nàng vẫn hằng cầu xin.

Nàng bước vào ga Pennsylvania. Đây là ga xe lửa bận rộn nhất nước Mỹ một mớ hỗn độn những căn phòng ngọt ngào và những lối đi rắc rối, quanh co.

Nhà ga đông nghịt những người là người. Và mỗi người đều có một câu chuyện kể thú vị vì nàng nghĩ. Họ đi đến những nơi khác nhau, sống những cuộc sống khác nhau và bây giờ, mình cũng sẽ sống cuộc sống của riêng mình.

Nàng mua vé ở quầy. Con tàu của nàng cũng vừa vào ga. Thật là may mắn.

Nàng nghĩ.

Nàng lên toa và ngồi vào ghế. Lòng nàng đầy hồi hộp trước những chuyện sắp xảy ra. Con tàu đột ngột giật mạnh. Cuối cùng thì mình cũng lên đường. Và khi con tàu bắt đầu lăn bánh hướng về Hamptons, nàng khẽ lẩm nhẩm bài hát quen thuộc :

“Xung quanh bụi dâu

Con khỉ đuổi con chồn

Con khỉ nghĩ như thế là vui

Bốp! Đi đời con chồn ...”.

Hết

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hay-ke-giac-mo-cua-em>